

ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΔΕΠ ΤΩΝ
ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Του Δημητρίου Πατέλη, Αναπληρωτή Καθηγητή του Γενικού Τμήματος του Πολυτεχνείου Κρήτης, κατοίκου Χανίων.

Από το 2001 είμαι μέλος του Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού του νπδδ με την επωνυμία «Πολυτεχνείο Κρήτης» (στο εξής “Π.Κ.”) που εδρεύει στα Χανιά, στη βαθμίδα του Επίκουρου Καθηγητή, εκλεγμένος και διορισμένος στο Γενικό Τμήμα δυνάμει της υπ’ αρ. 4369/26.7.2001 (ΦΕΚ 234/2001) απόφασης του Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης, ορκίστηκα δε ως Επίκουρος Καθηγητής την 16.10.2001, ασκώντας έκτοτε δεόντως και αδιαλείπτως τα καθήκοντά μου, όπως προσιδιάζει στην ιδιότητα του Πανεπιστημιακού λειτουργού, συμπεριλαμβανομένου και του καθήκοντος όσο και δικαιώματος αμφισβήτησης και άσκησης δημόσιας κριτικής, πάντοτε εντός των πλαισίων της ακαδημαϊκής ελευθερίας. Επίσης ασκώ καθήκοντα επισήμου διερμηνέως στην Προεδρία της Δημοκρατίας (βλ. και φάκελο σχ.1), στην Προεδρία της Κυβέρνησης, στη Βουλή των Ελλήνων, σε σειρά Υπουργείων, καθώς και σε Διορθόδοξα και Διαθρησκευτικά διεθνή συνέδρια. Από την 13.09.2012 ορκίστηκα στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή, εκλεγμένος και διορισμένος στο Γενικό Τμήμα δυνάμει της υπ’ αρ. 3960/8-8-2012 (ΦΕΚ υπ’ αρ. 942/7-92012/τ.Γ’) απόφασης του Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης.

Δια του με Α.Π. 24/30.4.2010 Παραπεμπτηρίου του Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης, Καθηγητή Ιωακείμ Γρυσπολάκη, του οποίου γνώση έλαβα την 19/3/2012, παραπέμφθηκα ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου των μελών ΔΕΠ ΑΕΙ, με το αίτημα της εις βάρος μου επιβολής των εκ της νομοθεσίας προβλεπόμενων πειθαρχικών κυρώσεων, προκειμένου να επιβληθεί κολασμός πράξεων και ενεργειών μου, οι οποίες δήθεν απάδουν προς την ιδιότητα του Πανεπιστημιακού.

Ήδη δια της υπ’αρ.13/2012 απόφασης του Συμβουλίου Σας καλούμαι να απολογηθώ για το αποδιδόμενο σε εμένα πειθαρχικό παράπτωμα της διαγωγής της

απάδουσας στην αξιοπρέπεια του πανεπιστημιακού λειτουργού Συνισταμένης στο ότι: Α) με δημοσιεύματά μου είτε στον ημερήσιο τύπο είτε στο διαδίκτυο στις 30-8-2008, στις 12-9-2008, στις 11-3-2009 και στις 25-4-2009 αναφέρθηκα στο πρόσωπο του Πρυτάνεως και των λοιπών μελών της εκλεγείσας κατά τις πρυτανικές εκλογές της 27^{ης} Αυγούστου 2008 πρυτανικής αρχής, με τρόπο έντονα απαξιωτικό και μειωτικό του κύρους τους, απέδωσα δε τόσον σε αυτούς, όσον και στην εφορευτική επιτροπή, αναποδείκτως, μεθοδεύσεις για τη νόθευση του αποτελέσματος των ως άνω εκλογών, τις οποίες χαρακτήρισε ως «πρυτανικές εκλογές βίας και νοθείας» Β) με μηνύματά μου μέσω του διαδικτύου, απευθυνόμενα σε μεγάλο αριθμό ατόμων του Πολυτεχνείου Κρήτης, με αφορμή τη μη εκλογή μου στις 4-3-2010, στη θέση του Αναπληρωτή Καθηγητή στο γνωστικό αντικείμενο «Ιστορία και Φιλοσοφία των Επιστημών», αναφέρθηκα ως προς μεν το εκλεκτορικό σώμα ότι λειτούργησε «με όρους εκτάκτου δικαστηρίου εξόντωσης πολιτικού αντιπάλου», ως προς δε τον Πρύτανη ως «ο πραξικοπηματικός ασκών τη διοίκηση κ. Γρυσπολάκης» (μήνυμα από 9-3-2010), καθώς και σε «αυταρχική απόπειρα μετατροπής της εξέλιξης μελών ΔΕΠ σε μηχανισμό πολιτικής δίωξης αντιφρονούντων» (μήνυμα από 18-3-2010). Περαιτέρω, στο από 12-4-2010 υπόμνημά μου επί του 3553/19-3-2010 εγγράφου προς αυτόν του Πρυτάνεως, με το οποίο καλούμην παράσχω εξηγήσεις επί των ως άνω μηνυμάτων μου, εξακολούθησα να αναφέρομαι με έντονα απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς στο πρόσωπο του Πρυτάνεως, αναφερόμενος μεταξύ άλλων, σε «επιλογή του για φαλκίδευση και τελική ακύρωση του πανεπιστημιακού ασύλου», σε «υιοθέτηση ιδεολογημάτων και πρακτικών της αγοραίας αξιολόγησης και της αριστείας», σε «παλινωδίες του σχετικά με την αδιαφάνεια των ερευνητικών προγραμμάτων και την εμπλοκή του Ιδρύματος σε πολεμική έρευνα», ενώ επαναλαμβάνω το χαρακτηρισμό μου για τις πρυτανικές εκλογές της 27^{ης} Αυγούστου 2008 ως «πρυτανικές εκλογές βίας και νοθείας» Γ) Με άρθρο μου στην εφημερίδα «ΧΑΝΩΤΙΚΑ ΝΕΑ» (φύλλο της 10^{ης} Μαρτίου 2009), με αφορμή εκδήλωση που έγινε στο Πολυτεχνείο Κρήτης στις 6-3-2009 προς τιμή του Αρχιεπισκόπου Κρήτης, κατόπιν αποφάσεως της Συγκλήτου του Πολυτεχνείου, προέβην σε ανοίκεια προσβολή τόσον του Αρχιεπισκόπου Κρήτης, όσο και της Συγκλήτου, αναφέροντας ότι η βράβειυσή του έγινε «για τη συμβολή του σε διευθέτηση εκκρεμοτήτων με τη δικαστική εξουσία» και Δ) Σε μήνυμα που ανήρτησα στην ιστοσελίδα του Πολυτεχνείου Κρήτης στις 30-3-2009 χαρακτήρισα συλλήβδην τους πολιτικούς και δικαστικούς ως «υπαλλήλους του κεφαλαίου» και τους Πρυτάνεις ως «ψοφοδεείς».

A. Ως προς την διαδικασία της παραπομπής μου

A1. Άσκηση πειθαρχικής δίωξης από όργανο του οποίου έχει ακυρωθεί η εκλογή

Κατ' άρθρο 7, Ν. 249/1976 η πειθαρχική δίωξη ασκείται είτε από τον Πρύτανη ή τον επέχοντα θέση Πρύτανη, είτε από τους νόμιμους αναπληρωτές του στο ΑΕΙ στο οποίο ανήκει ο παραπεμπόμενος, είτε από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων δια του Πρύτανη ή του επέχοντος θέση Πρύτανη ή των νόμιμων αναπληρωτών τους. Εν προκειμένω το παραπεμπτήριο με ΑΠ. 24/30.4.2010 υπογράφεται υπό του καθηγητού κ. Γρυσπολάκη ως Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης. Όμως ήδη με την υπ' αριθμ. 2746/2010 απόφαση του ΣτΕ ακυρώθηκε η Φ.120.61/68/111238/B2/2-9-08 απόφαση του ΥΠΕΠΘ με την οποία διαπιστώθηκε η εκλογή του κ. Γρυσπολάκη ως Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης, αναπέμφθηκε δε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να επαναληφθεί η εκλογική διαδικασία για την κατηγορία των εκλεκτόρων που αποτελείται από τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές. Κατά δε την σχετική επανάληψη της διαδικασίας εξελέγη ως Πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης ο καθηγητής Ι. Φίλης. Επειδή η ακύρωση της εκλογής του καθηγητή κ. Γρυσπολάκη ανατρέχει στο χρόνο της αρχικής έκδοσής της, το παραπεμπτήριο έχει εκδοθεί από όργανο του οποίου έχει ακυρωθεί η εκλογή (πρβλ. ΣτΕ 898/1991) τυγχάνει άκυρο και για το λόγο αυτό ζητώ την παύση της πειθαρχικής διαδικασίας που δυνάμει αυτού παρανόμως εκκίνησε. Και να μεν οι πράξεις του οργάνου του οποίου η εκλογή έχει ακυρωθεί είναι κατ' αρχήν έγκυρες, πλην όμως αυτό ισχύει αν δεν έχουν προσβληθεί σχετικά με αίτηση ακυρώσεως ή εν προκειμένω με σχετική ένσταση ενώπιον του Συμβουλίου Σας.

A2. Παραβίαση αρχής αμεροληψίας

Σύμφωνα με το **αρ. 7 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας**, που κυρώθηκε με το Ν. 2690/99, τα διοικητικά όργανα, μονομελή ή συλλογικά, πρέπει να παρέχουν εγγυήσεις αμερόληπτης κρίσης κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους. Τα μονομελή όργανα οφείλουν να απέχουν από κάθε ενέργεια ή διαδικασία που συνιστά συμμετοχή σε λήψη απόφασης ή διατύπωση γνώμης ή πρότασης, εφόσον ... γ) έχουν ιδιαίτερο δεσμό ή ιδιάζουσα σχέση ή εχθρότητα με τους ενδιαφερομένους. Το όργανο

εφόσον κρίνει ότι συντρέχει στο πρόσωπό του λόγος που επιβάλλει την αποχή του οφείλει να το δηλώσει αμέσως [...] και να απέχει από οποιαδήποτε ενέργεια. Αίτηση εξαίρεσης μονομελούς οργάνου μπορούν να υποβάλλουν οι ενδιαφερόμενοι σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.

Στην ίδια κατεύθυνση, κινείται η ρητή πρόβλεψη του νομοθέτη περί αναλογικής εφαρμογής στην πειθαρχική διαδικασία των διατάξεων περί εξαιρέσεως δικαστών, ήτοι των **αρ. 14, 15 ΚΠοινΔ**. Σύμφωνα με τις εν λόγω διατάξεις, αποκλείονται από την άσκηση έργων ανακριτή, εισαγγελέα ή γραμματέα σε ποινική υπόθεση όσοι είτε αδικήθηκαν προσωπικά από το έγκλημα, είτε είναι σύζυγοι ή συγγενείς του κατηγορούμενου, επίτροποι ή κηδεμόνες, συνήγοροι ή πολιτικώς ενάγοντες, είτε εξετάστηκαν ως μάρτυρες ή γνωμοδότησαν ως πραγματογνώμονες ή τεχνικοί σύμβουλοι στην ίδια υπόθεση είτε σε κάθε περίπτωση προκαλούν υπόνοιες μεροληψίας, δηλαδή αν υπάρχουν γεγονότα που μπορούν να δικαιολογήσουν εμφανώς δυσπιστία για την αμεροληψία τους. Κατά την ερμηνεία των ποινικών δικαστηρίων, οι υπόνοιες μεροληψίας οι οποίες καθιστούν εξαιρετέο το δικαστή ή τον εισαγγελέα πρέπει να στηρίζονται σε συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δικαιολογούν εμφανώς τη δυσπιστία προς την αμεροληψία του, ως τέτοια δε περιστατικά έχουν κριθεί ακόμα και η διατήρηση στενών -και όχι απλών- φιλικών και οικογενειακών σχέσεων με τη δικηγόρο (ΑΠ 1613/ 2009, 2651/ 2008), η επαγγελματική συνεργασία της κόρης της δικαστή με τον συνήγορο (ΑΠ 1407/ 2010), η ιδιότητα των συμφοιτητών (ΑΠ 878/ 2011) κλπ. Πράξη που εκδόθηκε από κατά τα ως άνω εξαιρετέο όργανο πάσχει ακυρότητα. Η δε ακυρότητα οιασδήποτε πράξης, κατά τη διάταξη του αρ. 175 ΚΠοινΔ, καθιστά άκυρες και τις εξαρτημένες από αυτήν μεταγενέστερες πράξεις της ποινικής διαδικασίας. Τέλος, αξιοσημείωτο είναι ότι σύμφωνα με τον Ποινικό Κώδικα, σε περίπτωση που υπάλληλος για τον οποίο συντρέχει νόμιμος λόγος εξαίρεσης από κάποια υπόθεση αποσιωπά το γεγονός αυτό και ενεργεί σε αυτή την υπόθεση, τιμωρείται κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο αρ. 254 ΠΚ.

Αντιστοίχως και το **αρ. 6 ΕΣΔΑ**, κατοχυρώνει ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως, δημόσια και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερόληπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίο θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσης, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι πειθαρχικές (ενδεικτικά Engel vs

The Netherlands, Ezeh and Connors vs The United Kingdom, Campbell and Fell vs The United Kingdom)

Κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ (Piersack vs Belgium, 1-10-1982, σκ. 30, Grieves vs The United Kingdom, 16-12-2003, σκ. 69), η ύπαρξη ή μη μεροληψίας, μπορεί να διαπιστωθεί είτε μέσω μιας υποκειμενικής προσέγγισης, η οποία προσπαθεί να εξακριβώσει την προσωπική πεποίθηση ενός συγκεκριμένου δικαστή σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, είτε μέσω μιας αντικειμενικής προσέγγισης, που κρίνει αν προσφέρονται επαρκή εχέγγυα για τον αποκλεισμό κάθε πιθανής αμφιβολίας.

Στην υπόθεση Κυπριανού κατά Κύπρου (Κυργιανου v. Cyprus, 15-11-2005) το ΕΔΔΑ διαπίστωσε ότι το άρθρο 6 ΕΔΣΑ είχε παραβιαστεί, όταν οι δικαστές οι οποίοι ισχυρίστηκαν ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος είχε αποτελέσει περιφρόνηση της δικαιοσύνης, κίνησαν οι ίδιοι την δίωξη και αποφάνθηκαν οι ίδιοι για την τιμωρία της συμπεριφοράς αυτής. Το δικαστήριο έκρινε ότι οι δικαιοδοτικές αρχές, προκειμένου να διατηρήσουν την εικόνα τους ως αμερόληπτων, απαιτείται να επιδεικνύουν την μέγιστη δυνατή διακριτικότητα αναφορικά με την υπόθεση την οποία κρίνουν. Συγκεκριμένα έκρινε ότι **η σύγχυση μεταξύ των ρόλων του αιτούντος, του μάρτυρα, του κατηγορού και του δικαστή δύνανται αυταπόδεικτα να δημιουργήσουν αντικειμενικά στοιχειοθετημένους φόβους** αναφορικά με την συμμόρφωση των διαδικασιών προς την παραδεδεγμένη αρχή, σύμφωνα με την οποία ουδείς δύνανται να είναι δικαστής στη δική του υπόθεση και κατά συνέπεια, αναφορικά με την αμεροληψία του δικαστηρίου. Όσον αφορά δε την υποκειμενική δοκιμασία, το δικαστήριο έκρινε ότι παραβιάστηκε το αρ. 6 ΕΣΔΑ, καθώς **οι δικαστές στην καταδικαστική για τον αιτούντα απόφαση αναγνώριζαν ότι «είχαν βαθύτατα θιγεί» ως άτομα από τον αιτούντα. Παρά το γεγονός ότι οι δικαστές έσπευσαν να διευκρινίσουν ότι αυτό τους απασχόλησε ελάχιστα, κατά την εκτίμηση του ΕΔΔΑ, η δήλωση αυτή από μόνη της, δείχνει ότι οι δικαστές είχαν προσωπικά θιγεί από τα λόγια και τη συμπεριφορά του αιτούντος και καταδεικνύει προσωπική εμπλοκή εκ μέρους τους. Επίσης, η εμφατική γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε από τους δικαστές σε όλη την έκταση της αποφάσεώς τους ήταν επαρκής κατά την απόφαση του δικαστηρίου για να προσδώσει μια αίσθηση αγανάκτησης και ταραχής, που είναι μη συμβατή με την αποστασιοποιημένη οπτική που αναμένεται σε δικαιοδοτικές δηλώσεις.** Επίσης στο σκεπτικό της εν λόγω αποφάσεως επαναλήφθηκε το παγίως κριθέν ότι όταν ένας δικαστής χρησιμοποιεί δημοσίως εκφράσεις που υπονοούσαν ότι είχε ήδη σχηματίσει

άποψη και μάλιστα υπέρ της απορρίψεως της υπόθεσης του αιτούντος προτού προεδρεύσει του δικάζοντος δικαστηρίου, οι δηλώσεις του στον τύπο είναι επαρκείς προκειμένου να στοιχειοθετηθούν αντικειμενικά οι φόβοι του κατηγορουμένου αναφορικά με την μεροληψία του εν λόγω.

Το ΕΔΔΑ έχει εφαρμόσει το αντικειμενικό κριτήριο σε σωρεία αποφάσεών του (Piersack v. Belgium, παρ. 30, Hauschildt v. Denmark, 24-5-1984, σκ. 48, Ferrantelli and Santangelo v. Italy, 7-8-1996). Αυτό που διακυβεύεται είναι η εμπιστοσύνη που τα δικαστήρια σε μια δημοκρατική κοινωνία πρέπει να εμπνέουν στην κοινωνία και, πάνω απ' όλα, στον κατηγορούμενο. Το ΕΔΔΑ κατέστησε σαφές ότι κάθε δικαστής, εις βάρος του οποίου υπάρχει βάσιμος φόβος μεροληψίας, πρέπει να μην συμμετάσχει στην συγκεκριμένη δίκη. Το δικαστήριο επανέλαβε την αρχή αυτή στην υπόθεση Sigurdsson v. Iceland, 10-7-2003). Η σύζυγος ενός εκ των δικαστών που δίκασε μια υπόθεση προσφυγής κατά Τράπεζας είχε οικονομική σχέση με την εν λόγω Τράπεζα. Το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ενώ δεν υπήρχαν δείγματα μεροληψίας, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας σχετικά με την έλλειψη αντικειμενικής αμεροληψίας ήταν δικαιολογημένες και ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 ΕΣΔΑ. Αντίστοιχα στην υπόθεση Wettstein v. Switzerland, 21-12-2000, το δικαστήριο διαπίστωσε παράβαση του άρθρο 6, όπου ο προσφεύγων συμμετείχε σε δίκη ενώπιον δικαστηρίου το οποίο απαρτιζόταν από πέντε δικαστές. Δύο ήταν δικαστές σε θέσεις μερικής απασχόλησης που είχαν ενεργήσει ως αντιπρόσωποι του άλλου μέρους σε χωριστές διαδικασίες που είχε κινήσει το ίδιο πρόσωπο. Το δικαστήριο έκρινε ότι αν και δεν υπήρχε άμεση σχέση μεταξύ της υπόθεσης του προσφεύγοντος και της χωριστής διαδικασίας στην οποία οι δύο δικηγόροι είχαν ενεργήσει ως νομικοί εκπρόσωποι, υπήρξε στην πραγματικότητα μια χρονική σύμπτωση. Ο προσφεύγων θα μπορούσε ως εκ τούτου να ανησυχεί ότι οι εν λόγω δικαστές θα συνέχιζαν να τον θεωρούσαν αντίδικο και η κατάσταση αυτή θα μπορούσε να προκαλέσει δικαιολογημένο φόβο ότι ο δικαστής δεν προσέγγιζε την υπόθεση με την απαιτούμενη αμεροληψία.

Άλλωστε και κατά την πάγια νομολογία του ΣτΕ και των διοικητικών δικαστηρίων της χώρας μας έχει κριθεί ότι τα διοικητικά όργανα και ειδικότερα, τα μέλη των συλλογικών οργάνων της Διοικήσεως, δεν παρέχουν εγγυήσεις αμερολήπτου κρίσεως όχι μόνο όταν έχουν, είτε προσωπικό συμφέρον από την έκβαση της συγκεκριμένης υποθέσεως, είτε ιδιαίτερο δεσμό, ή ιδιάζουσα σχέση, ή εχθρότητα με τους ενδιαφερομένους, αλλά και όταν, γενικότερα, είναι δυνατόν να

δημιουργηθεί εύλογα η υπόνοια ότι έχουν ήδη σχηματισμένη και συνεπώς προειλημμένη γνώμη για την υπόθεση ή το πρόσωπο που πρόκειται να κρίνουν, έστω κι αν δεν αποδεικνύεται ότι η πράξη υπήρξε πράγματι μεροληπτική (βλ. ΣτΕ 570/2011, 3758/2010, 3757/2007, 2175/2004, 741/2003, 2522/2001, 3846/2000, ΔεφΘεσσαλ 27/2005 κοκ).

Κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων στην πειθαρχική διαδικασία των μελών ΔΕΠ ΑΕΙ, ισχύει ο κανόνας ότι οι καθ' οιονδήποτε τρόπο και με οιαδήποτε ιδιότητα εμπλεκόμενοι στο πρόσωπο των οποίων συντρέχει λόγος αποκλεισμού/εξαίρεσης ή αποχής εκ των ανωτέρω παρατιθέμενων, αποκλείονται από την άσκηση έργων παραπομπής ή άσκησης πειθαρχικής δίωξης, έκδοσης ουσιαστικής κρίσης ή απαγγελίας αποφάσεως κολασμού και νομίμως αναπληρώνονται από τους ορισμένους αναπληρωτές τους.

Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων, ερμηνευομένων και υπό το φως της αρχής της αμεροληψίας των διοικητικών οργάνων, η οποία αποτελεί ειδικότερη έκφανση της γενικότερης αρχής του Κράτους δικαίου, που απορρέει από το αρ.25 Συντάγματος και τις καθιερούμενες από αυτό εγγυήσεις υπέρ του πολίτη (Ολ. ΣτΕ 789/1990, 1990/1990) καθώς και της αρχής της δίκαιης δίκης, που θεσπίζει το αρ. 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ συνάγεται ότι **δεν νοείται να συμπίπτουν οι ιδιότητες του έχοντος ιδιαίζουσα εχθρότητα ή του θιγόμενου ή αδικηθέντος από το πειθαρχικό παράπτωμα ή του προκαλούντος υπόνοιες μεροληψίας και του κινούντος την πειθαρχική διαδικασία στο ίδιο πρόσωπο**. Και αντιστρόφως, ο Πρύτανης του ΑΕΙ στο οποίο ανήκει παραπεμπόμενο για πειθαρχικό αδίκημα μέλος ΔΕΠ, τότε μόνο εκκινεί την πειθαρχική διαδικασία, όταν δεν εμπλέκεται προσωπικά καθ' οιονδήποτε τρόπο και δη ως θιγόμενος στα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αποδιδόμενη πειθαρχική κατηγορία, πολλώ δε μάλλον όταν προκάλεσε ή προκαλεί υπόνοιες μεροληψίας. Σε μια τέτοια δε περίπτωση, καλείται –εφ' όσον το κρίνει απαραίτητο– να κινήσει την πειθαρχική διαδικασία, ο νόμιμος αναπληρωτής αυτού, ήτοι ο Αντιπρύτανης (βλ. ανάλογη επιχειρηματολογία περί απαγόρευσης συμμετοχής σε πειθαρχικό συμβούλιο του Πρύτανη, ο οποίος έχει ασκήσει την πειθαρχική δίωξη σε ΣτΕ 1117/2000, 76/2003, 1555/2004, 1551/2005, 2364/2006, 2973/2007, 3407/2008, 3035/2009), άλλως να ζητήσει τη διεξαγωγή ΕΔΕ, ή να λάβει άλλο πρόσφορο μέτρο.

Βάσει άλλωστε των ρητών προβλέψεων του αρ. 7, Ν. 249/1976 η πειθαρχική δίωξη ασκείται είτε από τον Πρύτανη ή τον επέχοντα θέση Πρύτανη, είτε από τους

νόμιμους αναπληρωτές του στο ΑΕΙ στο οποίο ανήκει ο παραπεμπόμενος, είτε από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων δια του Πρύτανη ή του επέχοντος θέση Πρύτανη ή των νόμιμων αναπληρωτών τους (την ίδια διάταξη επαναλαμβάνει και το άρθρο 26§1 π.δ. 160/2008-πρότυπος εσωτερικός κανονισμός), σαφώς προκύπτει ότι τυχόν εξαίρεση του Πρύτανη από την άσκηση της πειθαρχικής δίωξης δεν οδηγεί σε αδυναμία άσκηση της δίωξης, αφού αυτή δύναται να ασκηθεί από τον νόμιμο αναπληρωτή του ή και από τον Υπουργό στην περίπτωση που και ο νόμιμος αναπληρωτής ζητήσει την εξαίρεσή του. Στην προκείμενη περίπτωση δεν ακολουθήθηκε καν διαδικασία εξαίρεσης ή αυτοεξαίρεσης και ο θιγόμενος Πρύτανης άσκησε την πειθαρχική δίωξη κατά παράβαση της αρχής της αμεροληψίας. Δεν εξετάστηκε δηλαδή καν αν συντρέχει η περίπτωση αδυναμίας άσκησης της δίωξης (κάτι που ούτως ή άλλως δεν συνέβαινε, αφού και ο Αντιπρύτανης θα μπορούσε να προβεί στην άσκησή της και ο Υπουργός). Μόνο άλλωστε στην περίπτωση όπου η τυχόν εξαίρεση οδηγεί στην αδυναμία άσκησης της δίωξης ή εκδίκασης της υπόθεσης επιτρέπεται παρέκκλιση κατά τον νόμο από την αρχή της αμεροληψίας (άρθρο 16§4 ΚΠΔ, άρθρο 7§6 ΚΔΔ) και όχι π.χ. όταν η άσκηση του δικαιώματος στη δίκαιη δίκη οδηγεί σε εύλογη καθυστέρηση της διαδικασίας προκειμένου να τηρηθεί μια θεμελιώδης σε μια δημοκρατική κοινωνία αρχή όπως η συγκεκριμένη.

Εν προκειμένω, το προσβαλλόμενο με Α.Π.: 24/30.4.2010 Παραπεμπτήριο, καίτοι περιέχει πειθαρχικές κατηγορίες που όπως συνομολογεί ο συντάκτης του Πρύτανης, αλλά και σύμφωνα με τα παρατιθέμενα πραγματικά περιστατικά έθιγαν και έβαλλαν προσωπικά τον ίδιο, και περαιτέρω καίτοι μεταξύ εμού και του Πρύτανη, υπήρξαν κατά το παρελθόν πλείστοι όσοι διαξιφισμοί, ικανοί να στοιχειοθετούν υπόνοιες μεροληψίας του τελευταίου, την κίνηση της εναντίον μου πειθαρχικής διαδικασίας διέταξε προσωπικά ο εν λόγω Πρύτανης, υπογράφοντας ο ίδιος το παραπεμπτήριο.

Συγκεκριμένα, από το περιεχόμενο του παραπεμπτηρίου προκύπτει ότι κύριος αποδέκτης άρα θιγόμενος από τα λόγια και τα έργα εμού ως πειθαρχικώς διωκόμενου, στον κολασμό των οποίων αποσκοπεί η κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας, ήταν ο Πρύτανης Ι. Γρυσπολάκης ο οποίος και απευθύνθηκε για το λόγο αυτό στο Πειθαρχικό Συμβούλιο. Ο υπογράφων το παραπεμπτήριο, αναφέρει χαρακτηριστικά ότι ο παραπεμπόμενος Επίκουρος Καθηγητής Δ. Πατέλης «με σειρά δημοσιευμάτων στον τοπικό τύπο και τις διαδικτυακές σελίδες καταφέρθηκε με υβριστικές και

απαξιώτικες φράσεις κατά της Πρυτανείας [...] προβαίνοντας σε προτροπή ανυπακοής και απείθειας προς τις Πρυτανικές Αρχές που διοικούν το Πολυτεχνείο [...] οι οποίες σε καμία περίπτωση δεν περιορίζονταν στα όρια της Συνταγματικώς κατοχυρωμένης ελευθερίας της έκφρασης και κριτικής, αλλά τα δημοσιεύματά του περιείχαν στην πλειονότητά τους υβριστικές εκφράσεις υπερβαίνουσες τα όρια της κατά τον κοινό νου αποδεκτά γινόμενης κριτικής [...]» (σελ. 3 Παραπεμπτηρίου). Επίσης ότι «συστηματικώς και επανειλημμένως αναφέρθηκε με δυσφημιστικές, απαξιώτικες και υποτιμητικές εκφράσεις **κατά του Πρύτανη** [...] ισχυριζόμενος ότι η εκλογή τους αποτέλεσε προϊόν μεθοδεύσεων κλπ, οι οποίες εκφεύγουν των ορίων της καλόπιστης κριτικής και υγιούς αντιπαραθέσεως, κατατείνουσες στην απαξίωση των φορέων της διοικήσεως» (σελ. 3-4 Παραπεμπτηρίου). Εν συνεχεία ότι «στις 30.8.2008 με δημοσίευσμά του στον διαδικτυακό τόπο του Πολυτεχνείου Κρήτης αναφέρθηκε **στο πρόσωπο του Πρυτάνεως με τη φράση Ο Πρύτανης της βίας και νοθείας**» (σελ. 4 Παραπεμπτηρίου). Σε αυτό το δημοσίευμα, σύμφωνα με το παραπεμπτήριο, εγώ αποδίδω πρόθεση παράνομων μεθοδεύσεων στην υπό τον κ. Γρυσπολάκη εκλεγείσα Πρυτανική Αρχή, προκειμένου αυτή να πλειοψηφήσει στις εκλογές και συνεχίζει «Η ενέργειά του αυτή αποτελεί έμπρακτη απαξίωση του μονομελούς οργάνου του Πρύτανη και προτροπή σε κατάλυση της ακαδημαϊκής τάξης» και στην επόμενη σελίδα του παραπεμπτηρίου: «**Η περαιτέρω συκοφαντική και δυσφημιστική του συμπεριφορά εν πολλοίς επικεντρώθηκε στο πρόσωπο του Πρυτάνεως** [...] αναφέρθηκε δημοσίως στο πρόσωπό του με την φράση «ο φερόμενος ως Πρύτανης». «Το αυτό επανελήφθη στις 26.2.2009 κατά τη διάρκεια της ΓΣ του Τμήματος ενώπιον 33 μελών ΔΕΠ, ΕΕΔΠ και φοιτητών, **όπου αποκάλεσε και πάλι τον Πρύτανη «ο φερόμενος ως Πρύτανης»,** τονίζοντας ότι τον Ιούνιο του 2006 **ο κ. Γρυσπολάκης** έστειλε τα ΜΑΤ να κτυπήσουν φοιτητές, ρίχνοντάς τους χημικά.» Στη συνέχεια της σελ 5 του Παραπεμπτηρίου αναφέρεται ότι «Τον αυτό χαρακτηρισμό χρησιμοποίησε στις 5.3.2009 σε μήνυμά του στο διαδικτυακό τόπο ανακοινώσεων του Πολυτεχνείου Κρήτης, **αναφερόμενος στο πρόσωπο του Πρύτανη με τη φράση «Παραθέτω ενδεικτικά μερικές τοποθετήσεις του κ. Γρυσπολάκη (νυν φερόμενου ως Πρύτανη),** ενώ στη συνέχεια του παραπεμπτηρίου αναφέρεται ότι «Στις 11.3.2009 ανήρτησε στην ιστοσελίδα του Πολυτεχνείου Κρήτης μήνυμα στο οποίο αναφερόταν στο **Πρόσωπο του Πρυτάνεως με την προσφιλή σε αυτόν φράση ο φερόμενος ως Πρύτανης**». Στη σελ. 6 του παραπεμπτηρίου επαναλαμβάνεται ότι «με τα συνεχή δημοσιεύματα αυτού του τύπου

προσπαθούσε να απαξιώσει την Πρυτανεία του Ιδρύματος, ζήτημα το οποίο επαναφέρεται στη σελ 9 του παραπεμπτηρίου, όπου και τονίζεται ότι ο κ Πατέλης συνεχίζει να διαβάλλει την Πρυτανεία, να διαδίδει ψευδώς ότι η Πρυτανεία δεν είναι νόμιμη, ότι ο Πρύτανης είναι πραξικοπηματίας και να μην σέβεται τους νόμους και το Σύνταγμα.» Το ζήτημα των σχέσεων εμού και του τότε Πρύτανη τίθεται για άλλη μια φορά στη σελ 10 του παραπεμπτηρίου, όπου και μνημονεύεται ότι κατόπιν της μη εκλογής μου στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή, κατά την από 4.3.2010 συνέλευση του εκλεκτορικού σώματος, μέλος του οποίου ήταν και ο κ. Γρυσπολάκης, εγώ με το από 9.3.2010 δημόσιο μήνυμά μου, αναφέρθηκα στον Πρύτανη «με την έκφραση **«ο πραξικοπηματικώς ασκών τη διοίκηση κ. Γρυσπολάκης»**, ενώ ανεφέρθη σε πολιτική δώξη παραθέτοντας πολλούς υποτιμητικούς υπαινιγμούς τόσο για τον Πρύτανη όσο και για τρίτους. Οι πράξεις του αυτές αποτελούν απαξίωση των θεσμών και των ακαδημαϊκών διαδικασιών επί των οποίων στηρίζεται η πανεπιστημιακή ζωή και λειτουργία, ενώ αποτελούν κατάφωρη εκ μέρους του προσπάθεια κατάλυσης της ακαδημαϊκής τάξης.» Κατόπιν της από 19.3.2010 έγγραφης κλήσης του Πρύτανη προς εμένα να καταθέσω υπόμνημα παρέχοντας στοιχεία, αν είχα, στα οποία να βασίζονται οι κατηγορίες μου, το παραπεμπτήριο αξιολογεί στη σελ. 11 ότι η δημοσιοποίηση εκ μέρους μου του εν λόγω εγγράφου, στοιχειοθετεί «σαφή προσπάθεια **να διαβάλλει και να υποτιμήσει την εκ μέρους του Πρύτανη** έγγραφη κλήση του». Ενώ η με αρ. πρωτ. 3824/ 12.4.2010 απάντηση στην επιστολή του Πρύτανη, «εμμένοντας σε ύβρεις χωρίς να αποδεικνύει τις βαρύτατες κατηγορίες που εκστόμισε και χωρίς να δείχνει την παραμικρή μεταμέλεια για τις πράξεις του» μνημονεύεται στη σελ. 11 του παραπεμπτηρίου ως συνέχιση της προσπάθειας του πειθαρχικώς παραπεμπόμενου για απαξίωση των θεσμών και ακαδημαϊκών διαδικασιών, ενώ στη συνέχεια του παραπεμπτηρίου παρατίθενται ανάλογες εκτιμήσεις όπως πχ στη σελ. 12 ότι «με τη δημοσιοποίηση του κειμένου αυτού συνεχίζει την προσπάθεια ενοχοποίησης της Πρυτανείας για δήθεν ακύρωση της έννοιας του ασύλου». Κατόπιν των ανωτέρω με παραπέμπει ενώπιον του Συμβουλίου Σας αιτούμενος, όπως γίνει παραδεκτή η πειθαρχική αγωγή του και επιβληθούν σε εμένα οι προβλεπόμενες από τη νομοθεσία πειθαρχικές κυρώσεις.

Η εχθρότητα την οποία δείχνει ο κ. Γρυσπολάκης κατά του προσώπου μου έχει πολλάκις εκφρασθεί σε πλείστες όσες περιπτώσεις τόσο προφορικώς, όσο και με έγγραφα (φάκελος σχ.2) πριν την υποβολή του επίδικου παραπεμπτηρίου (την 30-4-2010).

Στην από 23.10.2006 επιστολή του προς εμένα (κοινοπ. σε ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ του Π.Κ.), ο κ. Ι. Γρυσπολάκης αναφέρεται για το πρόσωπό μου και τις αντιλήψεις μου με τους εξής χαρακτηρισμούς: «άκρως συντηρητική, δογματική και αποστεωμένη (..) Οι θέσεις τους, όπως αυτές εκφράζονται από τη γνωστή ομάδα, είναι άκρως συντηρητικές, δογματικές και επικίνδυνες για τη συνέχιση ύπαρξης του δημόσιου χαρακτήρα του ελληνικού πανεπιστημίου, ενώ η πρακτική τους είναι ολοκληρωτική, αφού δεν ανέχονται την αντίθετη άποψη». Στο ίδιο πνεύμα ο κ. Ι. Γρυσπολάκης, έχει δηλώσει στον τύπο αναφορικά με τις αντιλήψεις μου: «Το δημόσιο πανεπιστήμιο κινδυνεύει από το τέλμα στο οποίο έχει περιέλθει σήμερα, τις συντεχνίες μετριότητας που θέλουν να κυριαρχούν σε αυτό και από την αναξιοκρατία που αυτές επιβάλλουν... Πιστεύω ότι η μερίδα των αντιδρώντων σε κάθε αλλαγή φοιτητών και πανεπιστημιακών είναι μεν ηχηρή αλλά πολύ μικρή. **Αποτελούν το πλέον συντηρητικό, δογματικό και αποστεωμένο κομμάτι της κοινωνίας, αφού δεν θέλουν να καταλάβουν ότι η διατήρηση του παρόντος καθεστώτος οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην υποβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου** και στην ασύδοτη λειτουργία των εμπορικών κολεγίων και παραρτημάτων ξένων πανεπιστημίων» (Συνέντευξη στην Εφημερίδα City press, 4.12.2006). Δημοσίως **αναφέρεται για το πρόσωπό μου και τις αντιλήψεις μου με τους εξής χαρακτηρισμούς:** «Δεν είναι δυνατόν οι τύχες των πανεπιστημίων να εγκαταλείπονται στα χέρια των μετρίων και των δογματικά αρνητών κάθε προόδου και δημόσιου ελέγχου». (από την προς κ. Λεωνίδα Λουλούδη επιστολή, από 25 Σεπτεμβρίου 2006, http://www.ntua.gr/posdep/Internal/AUA/2006-09-25_DHLWSH-Gryspolakh.htm, την οποία ο ίδιος κοινοποίησε σε ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ του Π.Κ.). Σε επιστολή του προς εμένα από 17.10.2006, την οποία κοινοποιεί στην κοινότητα του ιδρύματος ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ, ο κ. Ι. Γρυσπολάκης αναφέρει για εμένα: «άκρως συντηρητική, δογματική και αποστεωμένη είναι η πολιτική εκείνων που εκφράζουν και στηρίζουν τη συντήρηση της σημερινής αχανούς κατάστασης, η οποία εκφράζεται από (α) την μη σύνδεση των παροχών των πανεπιστημίων προς τους φοιτητές με την ακαδημαϊκή απόδοση, (β) την μη αξιολόγηση και δημοσιοποίηση των επιδόσεων, της επάρκειας και της ποιότητας του επιστημονικού και λοιπού προσωπικού, των υποδομών, των Προγραμμάτων Σπουδών και της έρευνας, (γ) την ανεξέλεγκτη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, χωρίς προηγουμένως να γνωρίσουμε τις ανάγκες ενός εκάστου εξ αυτών σε επιστημονικό, διδακτικό και άλλο προσωπικό και σε υποδομές, και (δ) την έλλειψη μελέτης για την αναγκαιότητα συνέχισης λειτουργίας των υφισταμένων ακαδημαϊκών μονάδων και την ανάγκη κατάργησης υφισταμένων, δημιουργία νέων ή/ και σύμπτυξη υφισταμένων Τμημάτων... είμαι υποχρεωμένος να τονίσω για μία ακόμη φορά ότι, επιτέλους, θα πρέπει να σταματήσει η υποκρισία εκ μέρους των κατά δήλωση προοδευτικών αλλά κατά βάση συντηρητικών. Οι θέσεις τους, όπως αυτές εκφράζονται από τη γνωστή ομάδα, είναι άκρως συντηρητικές, δογματικές και επικίνδυνες για τη συνέχιση ύπαρξης του δημόσιου χαρακτήρα του ελληνικού

πανεπιστημίου, ενώ η πρακτική τους είναι ολοκληρωτική, αφού δεν ανέχονται την αντίθετη άποψη».

Στην από 14.11.2006 ανακοίνωση της Πρυτανείας του Πολυτεχνείου Κρήτης, αναφέρεται μεταξύ άλλων: «Η ανακοίνωση-καταγγελία του κ. Πατέλη αποτελεί κατάφωρη συκοφαντική δυσφήμιση του ίδιου του Πρύτανη και του Πολυτεχνείου Κρήτης, αλλά και προμελετημένη ενέργεια, όπως αποδεικνύεται κατωτέρω... Έστω και εκ των υστέρων, ας συνειδητοποιήσει ο κ. Πατέλης το ολίστημα, στο οποίο υπέπεσε, και ας αναλογισθεί τις μεγάλες ευθύνες που ανέλαβε με την εν λόγω ενέργειά του». Στην σχετική από 15.11.2006 απάντησή μου, αναφέρω: «Αξιότιμε κ. Πρύτανη, (...) δεν έχω την παραμικρή πρόθεση να σας παρακολουθώ στην αναγωγή συλλογικών ζητημάτων σε προσωπικά και διοικητικών υποθέσεων σε διωκτικές-κατασταλτικές, (...) δεδομένου ότι το ζήτημα που προέκυψε είναι πρωτίστως θεσμικό»

Σε επίσημη ανακοίνωση που εξέδωσε-δημοσιοποίησε ο κ. Πρύτανης από 13-2-2008, αναφέρει: «Κύριε Πατέλη, Δεν θα ήθελα να σχολιάσω το «εισαγγελικό» ύφος με το οποίο επιμένετε να αναφέρεσθε στα τεκταινόμενα στο Π.Κ οποτεδήποτε επιλέγετε να παρέμβετε. Δίδεται έτσι η εντύπωση πως στόχος είναι ένα «κυνήγι μαγισσών» και η εύρεση αποδιοπομπαίων τράγων (...) Δηλώνω δε πως δεν προτίθεμαι να συνεχίσω έναν τέτοιο διάλογο κάτω από τις ίδιες προϋποθέσεις» (έγγραφο ευρισκόμενο στο φάκελλο σχετικών 5)

Παραθέτω επίσης ενδεικτικά διατυπώσεις του τότε Πρύτανη σε απευθυνόμενη προς εμένα από 4.4.2009 ηλεκτρονική επιστολή του, κοινοποιημένη στον Νομικό Σύμβουλο κ. Ν. Κοτσιφάκη και στις λίστες της κοινότητας του Ιδρύματος ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ του Π.Κ., όπου ο κ. Ι. Γρυσπολάκης αναφέρει για το πρόσωπό μου:

“Κύριε Πατέλη, ...Η αναιδειά σας δε υπερβαίνει τα όρια. Μας ταλαιπωρείτε με ψεύδη, συκοφαντίες και παραπληροφόρηση. Η συμπεριφορά σας αποδεικνύει έλλειψη δημοκρατικού ήθους. Στη θέση σας θα ζητούσα συγνώμη και θα σιωπούσα. ...Δεν σας τιμά. Αντιθέτως διασύρει τόσο εσάς όσο και το Πολυτεχνείο Κρήτης...”

Δεν είναι μόνον οι χαρακτηρισμοί, τους οποίους έχει κατά καιρούς διατυπώσει δημοσίως, γραπτώς και προφορικώς, εντός και εκτός διοικητικών οργάνων του Ιδρύματος, παρουσία μαρτύρων και οι σχετικές απειλές του εναντίον μου. Στο από 20.11.2006 (αρ.πρωτ. 1629) επίσημο έγγραφό του, το οποίο μου επεδόθη δίκην τελεσιγράφου, μέσω κλητήρα, με ιδιόχειρη υπογραφή προς επιβεβαίωση ημέρας και ώρας παραλαβής, ανέφερε:

«Εσείς, ...επιδοθήκατε σε μια απαράδεκτη κατασυκοφάντηση μου, τόσο μέσω του διαδικτύου όσο και μέσω του τοπικού τύπου... Από τις ενέργειες σας αυτές προκύπτει αβίαστα αφενός μεν μια έλλειψη σεβασμού απέναντι στους θεσμούς και στα συλλογικά όργανα του Ιδρύματος, τον οποίο οφείλουμε όλοι μας να επιδεικνύουμε έμπρακτα ως μέλη της ακαδημαϊκής μονάδας, αφετέρου δε μια συστηματική προσπάθεια διασυρμού μου τόσο απέναντι στα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας όσο και απέναντι στην τοπική κοινωνία. Και τούτο, διότι στην σε βάρος μου στρεφόμενη και δημοσιευθείσα κατά τα προαναφερόμενα τόσο δια του διαδικτύου όσο και δια του τοπικού τύπου καταγγελία σας επιχειρήσατε τεχνηέντως να διαστρεβλώσετε την αλήθεια, αποσιωπώντας σκοπίμως το βασικό λόγο της άρνησης διάθεσης της συγκεκριμένης αίθουσας... με τους πομπώδεις και απαράδεκτους χαρακτηρισμούς σας περί «αυταρχικών και κατασταλτικών ενεργειών του κ. Πρύτανη» και «αντιακαδημαϊκών και αντιδημοκρατικών ενεργειών». Εξίσου απαξιώτικές και μειωτικές για την τιμή και την υπόληψη μου κρίσεις και αιτιάσεις περιέχει και η από 2-11-2006 απευθυνόμενη σ' εμένα ανοικτή επιστολή σας, την οποία κοινοποιήσατε μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε όλα τα μέλη ΔΕΠ, καθώς και σε όλα τα μέλη ΕΕΔΠ και ΕΤΕΠ της Πολυτεχνειακής κοινότητας. Με την εν λόγω επιστολή, στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρετε ότι ο Πρύτανης έχει υποστεί «οβιδιακές μεταμορφώσεις στην ιδεολογία του», προβαίνετε σε μια αδικαιολόγητη και άνευ προηγουμένου επίθεση εις βάρος μου, κάνοντας εν γνώσει σας χρήση βαρύτατων και ανυπόστατων χαρακτηρισμών, που πλήττουν καίρια το άτομο μου....

Λαμβανομένων, λοιπόν, υπ' όψιν όλων των προαναφερομένων, ...αλλά και της προσβλητικής για την τιμή και την υπόληψη μου στάσης και συμπεριφοράς σας, σας καλώ, όπως εντός πέντε ημερών από τη λήψη της παρούσας μου επανεξετάσετε το όλο ζήτημα και όπως ανασκευάσετε δημόσια τις από μέρους σας διατυπωθείσες κατηγορίες. Διαφορετικά, σας δηλώνω ότι θα πράξω τα νόμιμα, προκειμένου να διαφυλάξω εκ της θέσεως μου τα συμφέροντα, τη δημόσια εικόνα και το κύρος του Ιδρύματος, καθώς επίσης και το δικαίωμα στην προσωπικότητα μου.

Ο Πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης

Καθηγητής Ιωακείμ Γρυσπολάκης».

Με το έγγραφο αυτό, ως πράξη, εκ της οποίας προκύπτει εχθρότητα προς το πρόσωπό μου (ΣτΕ 2289/01, 87/194, 2820/1992, κ.ά.), τεκμαίρεται ότι, εκ μέρους του κ. Γρυσπολάκη, η αντιδικία λαμβάνει τροπή ποινικής φύσεως (ΣτΕ 2663/98).

Επιπροσθέτως, χαρακτηριστική ήταν η εναντίον μου απειλή, που διατύπωσε δημόσια κατά τη **14η/14.1.2010 Γενική Συνέλευση του Γενικού Τμήματος**: «έχω μνήμη ελέφαντα, θα δεις τι έχεις να πάθεις...». **Απειλή, η οποία προσδίδει στη διαπιστωμένη ιδιάζουσα σχέση έχθρας και χαρακτηριστικά δημοσίως δεδηλωμένης εκδικητικής εμπάθειας.**

Μετά δε την παραπομπή οι χαρακτηρισμοί έχουν οξυνθεί σε τέτοιο βαθμό, που σε παντελώς άσχετη με το πρόσωπο του παρέμβασή μου που αφορούσε συζήτηση ελλήνων και ελληνικής καταγωγής πανεπιστημιακών και διδασκτόρων επί ζητημάτων της ιστορίας (τους δωσίλογους κατά την περίοδο της κατοχής) έγραψε στις 16-2-2012 για εμένα: «Μόλις υπέπεσε στην αντίληψή μου το μήνυμα του κ. Δ. Πατέλη, με το οποίο για πολλοστή φορά τους τελευταίους μήνες προσπαθεί να κάμψει το ηθικό, να τρομοκρατήσει, να απειλήσει, να εξουθενώσει ηθικά όσους τολμούν να διαφωνούν μαζί του. Δεν μας εκπλήσσει όμως, αφού έχει σπουδάσει και έχει εντρυφήσει πολύ καλά στον Σταλινισμό. Αυτή τη "δημοκρατία" ευαγγελίζεται: ένα κράμα σταλινισμού, ναζισμού και γκαϊμπελισμού, όπου τα γκούλαγκ θα σφύζουν από ... ζωή και που όποιος τολμά να διαφοροποιείται πολιτικά με εκείνον θα χαρακτηρίζεται πράκτορας ξένων δυνάμεων, δωσίλογος, προδότης και . . . θα οδηγείται στα λαϊκά δικαστήρια και στη συνέχεια στην αγχόνη. Στήνει από τώρα αγχόνες και εκτελεστικά αποσπάσματα. (...) Αφού δεν μπορεί να ονειρευτεί ένα καλλίτερο κόσμο, άστον να ονειρεύεται την κόλαση!»! (φάκελος σχ.2).

Αντίστοιχα στις 11/11/2011 ο κ. Γρυσπολάκης σε απάντηση σε δημοσίευμα του τύπου που έχω αναρτήσει, σχολιάζει: «Το ανωτέρω μήνυμα προσομοιάζει με διακήρυξη τρομοκρατικής οργάνωσης... διαπράττει το αδίκημα της καταπάτησης του όρκου που έδωσε ως δημόσιος λειτουργός και, πρωτίστως, διαπράττει το αδίκημα της προσπάθειας φίμωσης όλων εκείνων που δεν συμφωνούν με τις απόψεις του. Με το μήνυμά του συκοφαντεί και καθυβρίζει όλους εκείνους, οι οποίοι αντιτίθενται στα σχέδιά του για διάλυση του Ιδρύματος και της μικρής κοινωνίας μας. Ο Σταλινισμός, ο Γκαϊμπελισμός και η τρομοκρατία σε όλο το μεγαλείο τους. Ποιός θα προασπίσει επιτέλους την ελεύθερη διακίνηση ιδεών και θα κρατήσει το διάλογο και την ανταλλαγή απόψεων σε ευπρεπές επίπεδο μέσα στο Πολυτεχνείο Κρήτης; Ποιός θα του πει ότι είναι φυσικά ελεύθερος να διακινεί τις απόψεις του, χωρίς όμως να προσπαθεί να τις επιβάλει λασπολογώντας, συκοφαντώντας και χρησιμοποιώντας ωμή τρομοκρατία;».

Περαιτέρω, όπως έχει παγίως κριθεί, η εχθρότητα του διοικητικού οργάνου προς τον αιτούντα δεν είναι δυνατόν να συναχθεί από την εκ μέρους του αιτούντος υποβολή μηνύσεως, εγκλήσεως ή άλλων ενδίκων βοηθημάτων κατά του διοικητικού οργάνου (ΣτΕ 3758/ 2010, 3411/ 2003, 419/ 2011, 420/ 2011, 2289/ 2001, 87/ 1994 κλπ), αλλά κυρίως από την εκ μέρους του διοικητικού οργάνου εχθρική ή προκατειλημμένη στάση απέναντι στον εγκαλούμενο. Εάν συνεπώς εγώ δεν τρέφω εχθρότητα για τον κ. Γρυσπολάκη, αυτό ελάχιστη σημασία έχει. Το ζήτημα είναι αν ο

κ. Γρυσπολάκης έχει κατά τεκμήριο και δημόσια εκπεφρασμένη εχθρική ή προκατειλημμένη στάση απέναντι μου.

Όπως προαναφέρθηκε το ΣτΕ έχει παγίως κρίνει ότι οφείλει να εξαιρείται από μέλος συλλογικού οργάνου διοικήσεως εκείνος που έχει εκφρασθεί απαξιωτικά για τον κρινόμενο στα πλαίσια άλλης διαδικασίας. Στην περίπτωση π.χ. της κρίσης για την επιλογή Διευθυντού του ΕΠΙ Τηλεπικοινωνιακών Συστημάτων του Πολυτεχνείου Κρήτης το ΣτΕ ακύρωσε με την υπ' αριθμ. 741/2003 απόφασή του την σχετική απόφαση της Συγκλήτου Ειδικής Σύθεσης του Ιδρύματος, καθώς ο μετέχων στη Σύγκλητο καθηγητής Ι. Γρυσπολάκης είχε εκφρασθεί απαξιωτικά για τον αιτούντα την ακύρωση με τη φράση «η όλη συμπεριφορά του απάδει της όλης συμπεριφοράς που πρέπει να έχει ένας ακαδημαϊκός δάσκαλος τόσο στους συναδέλφους του, όσο και σε άλλους», κατά την εξέταση του ως μάρτυρα στα πλαίσια ανοιγείσας πειθαρχικής διαδικασίας. Είναι πρόδηλο ότι η φράση αυτή υπολείπεται οξύτητας και εχθρότητας από τις φράσεις που χρησιμοποιεί εναντίον μου ο κ. Γρυσπολάκης.

Από όλα τα στοιχεία που ως άνω παρατέθηκαν προκύπτει μια σαφής εχθρότητα του τότε Πρύτανη προς το πρόσωπό μου και η οποία εκδηλωνόταν με κάθε ευκαιρία. Το γεγονός αυτό προκύπτει ξεκάθαρα και από την έντονη γραφή του κειμένου του παραπεμπτηρίου, την προσωπική εμπλοκή που καθίσταται σαφές δι' απλής ανάγνωσης ότι έχει ο γράφων, αλλά και από το περιεχόμενό του, το οποίο ομοιάζει περισσότερο με μήνυση υπογραφόμενη από τον μηνυτή παρά με παραπεμπτήριο συνταχθέν από ένα αμερόληπτο διοικητικό όργανο.

Θα ήταν συνεπώς δυνατό να θεωρηθεί βάσει των ανωτέρω στοιχείων ότι αμερόληπτα ασκεί τα καθήκοντά του οποιοσδήποτε δικαστής ή εισαγγελέας είχε εκφρασθεί κατ' αυτόν τον τρόπο για κατηγορούμενο και δηλώνοντας πανηγυρικά ότι έχει θιγεί η προσωπικότητά του από αυτόν;

Άλλωστε είναι σαφές ότι τα επίμαχα δημοσιεύματά αναφέρονται στο πρόσωπο του κ. Γρυσπολάκη, τον οποίο και κατονομάζουν, άλλοτε δια ρητής μνείας του ονόματός του (κ. Γρυσπολάκης) και άλλοτε δια της επικλήσεως της ιδιότητάς του (Πρύτανης), αφού σε κάθε περίπτωση καθίσταται πρόδηλο το φυσικό πρόσωπο που προσδιορίζεται. Από μόνο το γεγονός αυτό ο κ. Γρυσπολάκης, ο οποίος ρητώς έχει εκφρασθεί ότι θίγεται εξ' αυτών, δεν ενέχει τα εχέγγυα αμεροληψίας για την άσκηση της πειθαρχικής αγωγής, ανεξάρτητα από το αν από τα δημοσιεύματα μπορεί να θεωρηθούν ότι θίγονται και τρίτοι. Ας σημειωθεί πάντως ότι κανένα άλλο μέλος της

επιστημονικής κοινότητας του Πολυτεχνείου Κρήτης δεν έχει διακηρύξει με οποιοδήποτε τρόπο (έγκληση, έγγραφη διαμαρτυρία ή άλλως) ότι θίγεται εκ των δημοσιευμάτων μου.

Είναι δε προφανές ότι εάν ο κ. Γρυσπολάκης έχει θιγεί από τα δημοσιεύματα μου με την ιδιότητά του ως Πρύτανη (παρά το ότι από τα προαναφερθέντα σαφώς προκύπτει ότι θεωρεί πως θίγεται ατομικά), ουδένα ρόλο διαδραματίζει αυτό στην κατάφαση της εχθρότητας που αποδεδειγμένα τρέφει εναντίον μου, καθώς σε όλες τις περιπτώσεις που η νομολογία (εθνική και ευρωπαϊκή) έχει κρίνει το εξαιρετέο π.χ. ενός δικαστή από τη σύνθεση του δικάζοντος δικαστηρίου λόγω ιδιάζουσας εχθρότητας ή υπόνοιας μεροληπτικής στάσης σχετικά με την κρινόμενη υπόθεση, ο εν λόγω συμμετείχε ή εξαιρούνταν πάντοτε υπό την ιδιότητά του ως δικαστή και όχι ως ατόμου. Στην υπόθεση π.χ. Κυπριανού, οι δικαστές θεώρησαν εαυτόν θιγόμενο ως δικαστές, καθώς δεν προκύπτει καν ότι προϋπήρχε οποιαδήποτε προσωπική σχέση μεταξύ αυτών και του κ. Κυπριανού. Παραταύτα αυτό δεν απέτρεψε το ΕΔΔΑ από το να εφαρμόσει την αρχή της αμεροληψίας. Πολλώ δε μάλλον που στην προκείμενη περίπτωση, **η εχθρότητα του κ. Γρυσπολάκη προς το άτομό μου εκκινεί από την επιστημονική και παιδαγωγική κριτική που του ασκώ, όχι μόνο για τον τρόπο που ασκεί την πρυτανική εξουσία, αλλά και για τις προσωπικές απόψεις που εκφράζει με έντονο τρόπο στο δημόσιο διάλογο υπέρ μιας εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης που οδηγεί στη διάλυση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης και την πρόσδεση της επιστημονικής έρευνας και διδασκαλίας στο άρμα των επιχειρηματικών συμφερόντων** (βλ. αναλυτικά κατωτέρω, αλλά και την κατάθεση του κ. Γρυσπολάκη ενώπιον του κ. Εισηγητού στα πλαίσια της πειθαρχικής προδικασίας). Ratio της καθιέρωσης της εξαιρέσεως, σε περίπτωση που συντρέχει σχέση ιδιάζουσας εχθρότητας ή υπόνοιες μεροληψίας ή σχέση θιγομένου προς αδικήσαντα είναι ότι οι δύο ιδιότητες, του ασκούντος τα συγκεκριμένα καθήκοντα, εν προκειμένω κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας, και του ανθρώπου με τις όποιες διαπροσωπικές σχέσεις, φιλικές ή μη, διατηρεί εκτός επαγγελματικού βίου, τυγχάνει να συμπίπτουν στο αυτό άτομο, ήτοι το ένα και το αυτό φυσικό πρόσωπο, και είναι φύσει αδύνατον να διαχωριστούν. Ως εξ αυτού του λόγου, τόσο από την εθνική νομοθεσία και νομολογία όσο και με την ΕΣΔΑ αλλά και με σειρά αποφάσεων του ΕΔΔΑ, όπως ανωτέρω ενδεικτικά παρατίθενται, θεσμοθετήθηκε η αρχή της αμεροληψίας των δικαιοδοτικών αλλά και των διοικητικών οργάνων, άλλως η υποχρέωση εξαιρέσεώς τους. Η τελευταία, ως θεμέλιος λίθος της απονομής

δικαιοσύνης, θα πρέπει να εξετάζεται σε βάθος κατά τρόπο που να μην καταλείπει υπόνοιες ή αμφιβολίες στο διάδικο για το δίκαιο της κρίσης της οποίας θα τύχει. Σε κάθε περίπτωση, δικαιοπολιτικά, θα ήταν προτιμότερο να εξαιρεθεί ένας δικαστής περισσότερος λόγω αυστηρότερης της δέουσας εφαρμογής της αρχής της αμεροληψίας, παρά να κριθεί ένας άνθρωπος από προκατειλημμένο και από προσωπικά κίνητρα υποκινούμενο δικαστή.

Λόγω συνεπώς της μεροληπτικής στάσης του τότε Πρύτανη, κ Γρυσπολάκη, όσο και της προσωπικής εμπλοκής που αυτός είχε ως θιγόμενος από την κρινόμενη συμπεριφορά μου, ο Πρύτανης όφειλε να απέχει από την αρμοδιότητα της κίνησης της πειθαρχικής διαδικασίας εις βάρος μου και σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτεθέντα, να απόσχει από την υπογραφή του προσβαλλόμενου παραπεμπηρίου. Δοθείσης της αντίθετης ενέργειας του τελευταίου, το παραπεμπτήριο που εκδόθηκε αναρμοδίως τυγχάνει άκυρο και για το λόγο αυτό ζητώ την παύση της πειθαρχικής διαδικασίας που δυνάμει αυτού παρανόμως εκκίνησε.

B. Ως προς την ουσία της αποδιδόμενης σε εμένα κατηγορίας λεκτέα κατ' αρχήν τα εξής:

B1. Η ελευθερία της έκφρασης κατά το Σύνταγμα και τη νομολογία

B1.1. Σημασία της ελευθερίας έκφρασης και άσκησης κριτικής για το δημοκρατικό πολίτευμα

Κατά το άρθρο 14 του ισχύοντος Συντάγματος "1. Καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και διά του τύπου τους στοχασμούς του τηρώντας τους νόμους του Κράτους", ενώ, εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 10 της Σύμβασης της Ρώμης "περί των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ν.δ. 53/1974 (Α' 256), που αποτελεί σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης νόμου, «1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν εκφράσεως. Το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερίαν γνώμης, ως και την ελευθερίαν λήψεως ή μεταδόσεως πληροφοριών ή ιδεών άνευ επεμβάσεως δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων».

Η ελευθερία της έκφρασης καθεαυτή, αλλά και ως όρος για την ανάπτυξη της προσωπικότητας και ως μέσο συμμετοχής στο δημόσιο βίο αποτελεί συστατικό

στοιχείο της αξίας του ανθρώπου και μια από τις σημαντικότερες βάσεις της δημοκρατικής κοινωνίας, **ακόμα και αν πρόκειται για τη μετάδοση πληροφοριών που θίγουν, σοκάρουν ή ανησυχούν, καθώς με αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται ο πλουραλισμός, η ανοχή και το ανοικτό πνεύμα, χωρίς τα οποία δεν υφίσταται δημοκρατική κοινωνία** (πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ βλ. Ρίζος και Ντάσκακς κατά Ελλάδος 27-5-2004 σκ.38, Prager and Oberschlick vs Austria 26-4-1995 σκ.38, Unabhaengige Initiative Infromationsvielfalt vs Austria 26-2-2002 σκ. 38).

Στα πλαίσια των ανωτέρω διατάξεων καθιερώνεται η ελευθερία της κριτικής ακόμα και συνταγματικά ειλημμένων αποφάσεων (Δαγτόγλου σημ.625), μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αποφάσεις δικαστηρίων, πολλώ δε μάλλον αποφάσεις οργάνων του πανεπιστημίου.

Ο δημόσιος διάλογος επί αποφάσεων, το δικαίωμα κριτικής ακόμα και αμετάκλητων αποφάσεων αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο του δημοκρατικού πολιτεύματος, καθώς ακριβώς η εξουσία νομιμοποιείται όχι από τη σύμπτωση των αποφάσεων της με τις προτιμήσεις της πλειοψηφίας ή από την απλή επίκληση ενός αυτονόητου σεβασμού στους θεσμούς, αλλά από την πειθώ που παράγεται με την ορθή αιτιολόγηση-θεμελίωση των αποφάσεων της (Σούρλας, Διαπλοκή Δικαίου και πολιτικής σ.190, Μανωλεδάκης, Η κριτική των δικαστικών αποφάσεων σ.180).

Είναι βέβαια πιθανό, η κριτική της απόφασης να είναι εσφαλμένη ή άδικη. Πλην όμως σημασία σε μια δημοκρατική κοινωνία έχει αυτή καθεαυτή η άσκηση του δικαιώματος κριτικής, η οποία ανοίγει ένα δημόσιο πεδίο διαλόγου, μέσα στον οποίο θα διαφανεί τελικά η σωστή θέση.

Περιορισμός στην ελευθερία της έκφρασης και στο δικαίωμα κριτικής επί αποφάσεων των πολιτειακών οργάνων μόνο με νόμο μπορεί να επιβληθεί (άρθρο 14§1 Σ) και μόνο εφόσον ο περιορισμός αυτός αποτελεί αναγκαίο μέτρο σε μια δημοκρατική κοινωνία για την εθνική ασφάλεια, την εδαφική ακεραιότητα ή δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, την προστασία της υπόληψης ή των δικαιωμάτων των τρίτων, την παρεμπόδιση της κοινολόγησης εμπιστευτικών πληροφοριών ή την διασφάλιση του κύρους και αμεροληψίας της δικαστικής εξουσίας (άρθρο 10§2 ΕΣΔΑ). Αντίστοιχα κυρώσεις για την ως άνω άσκηση του δικαιώματος έκφρασης δύνανται να επιβληθούν μόνο εφόσον πληρούν τις ίδιες προϋποθέσεις.

Συνεπώς, όπως έχει κρίνει και το ΕΔΔΑ, οι περιορισμοί για την εθνική ασφάλεια, την εδαφική ακεραιότητα ή δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης

και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, την προστασία της υπόληψης ή των δικαιωμάτων των τρίτων, την παρεμπόδιση της κοινολόγησης εμπιστευτικών πληροφοριών ή την διασφάλιση του κύρους και αμεροληψίας της δικαστικής εξουσίας πρέπει να ερμηνεύονται ακριβώς βάσει του πρίσματος εάν και κατά πόσο είναι αναγκαίοι σε μια δημοκρατική κοινωνία και φυσικά βάσει της αρχής της αναλογικότητας και της στάθμισης των συγκρουόμενων εννόμων αγαθών (παγια νομολογία ΕΔΔΑ βλ Sunday Times vs UK 26-4-1979, Lingens vs Austria 8-7-1986, Nikula vs Finlandia 21-3-2002, Association Ekin vs France 17-7-2001, Ρίζος και Ντάσκακας κατά Ελλάδος, Sabou and Pircalab vs Romania 28-9-2004).

Επισημαίνεται επίσης άλλωστε ότι οι διατάξεις του άρθρου 39 α.ν. 1092/1938 με τις οποίες επιβάλλονταν κυρώσεις για την δημοσίευση κριτικής επί μη τελεσιδίκων δικαστικών αποφάσεων έχουν καταργηθεί ήδη με τη διάταξη του άρθρου μόνου ν.2243/1994 ακριβώς επειδή δεν συνήδαν προς το σύγχρονο δημοκρατικό πολίτευμα.

Για τον ίδιο λόγο με το άρθρο 33 ν.2172/1993 καταργήθηκε το άρθρο 181 ΠΚ περί περιυβρίσεως αρχής, που ορθώς είχε θεωρηθεί ότι αποτελεί τροχοπέδη για την ελευθερία της έκφρασης σε μια δημοκρατική κοινωνία (Παρασκευόπουλος, Η κριτική της ποινικής δικαιοσύνης από τον πολίτη και το ειδικό α.56), καίτοι ήδη με τον ν.1738/1987 ρητώς είχε προστεθεί παράγραφος σύμφωνα με την οποία «η άσκηση κριτικής ουδέποτε συνιστά μόνη περιύβριση αρχής».

Μάλιστα κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ ακόμα και οι δικαστικές αρχές δεν δύνανται να εκφύγουν του κριτικού δημοσιογραφικού (αλλά και εν γένει δημοσίου- βλ. ΕΔΔΑ Amihalachioaie vs Moldova 20-4-2004 σκ.28) ελέγχου έτσι ώστε η κοινή γνώμη να βεβαιωθεί ότι οι δικαστές ανταποκρίνονται στις υψηλές τους ευθύνες σύμφωνα με το συστατικό σκοπό της αποστολής που τους έχει ανατεθεί (Hrico vs Slovakia 20-7-2004 σκ.40, Ρίζος και Ντάσκακας κατά Ελλάδος σκ.48), αρκεί οι σχετικές κρίσεις να στηρίζονται σε γεγονότα που δεν στερούνται ολοσχερώς πραγματικής βάσης, έτσι ώστε να μη διακυβεύεται άνευ λόγου η εμπιστοσύνη των πολιτών προς αυτούς κατά την εκτέλεση της αποστολής τους (**αρκεί συνεπώς να υφίσταται οποιαδήποτε αληθινή βάση στο μεταδιδόμενο γεγονός για να δικαιολογηθεί ακόμα και η πιο οξεία κριτική επί της δημόσιας συμπεριφοράς δικαστού –και εν γένει δημόσιου λειτουργού- κατά την άσκηση των καθηκόντων του** -ad hoc οι αποφάσεις Κατράμη κατά Ελλάδος 6-12-2007 όπου ο δικαστής χαρακτηριζόταν ως επίορκος και καραγκιόζης, Sabou and Pircalab vs Romania σκ.38-39, Vides Aizardzibas Klubs vs Latvia 27-5-2004 σκ.46 όπου η απόφαση

χαρακτηρίζεται ως φάρσα, Hrico vs Slovakia σκ.48, από τις παλαιότερες Nikula vs Finland σκ.48).

B1.2. Ιδιαίτερη υποχρέωση ανοχής στην κριτική από δημόσια πρόσωπα

Αν αυτό ισχύει για τους δικαστές, πολλώ δε μάλλον ισχύει για τις πρυτανικές αρχές, που μάλιστα δεν καλύπτονται από τους περιορισμούς του άρθρου 10§2 ΕΣΔΑ, οι οποίοι πρέπει να ερμηνεύονται στενά (Fuentes Bobo vs Spain 29-5-2000 σκ. 43, Jersild vs Denmark 23-9-1994 σκ.31, Nilsen vs Norway 25-11-1999 σκ. 43, Unabhaengige Initiative Infromationsvielfalt vs Austria σκ.34).

Αντίθετα μάλιστα, κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ υπάρχουν ειδικές κατηγορίες προσώπων, που οφείλουν να ανέχονται πολύ περισσότερη κριτική, ακριβώς επειδή έχουν επιλέξει να έχουν έναν ιδιαίτερο ρόλο στα πλαίσια του δημοσίου διαλόγου. Αυτό ισχύει σίγουρα για τους πολιτικούς, οι οποίοι πρέπει να επιδεικνύουν ανεκτικότητα στην κριτική που τους ασκείται, καθώς ενσυνείδητα εκτίθενται σ' ένα εξονυχιστικό έλεγχο των λόγων και των έργων τους (Lingens κατά Αυστρίας σκ. 42, Obershlick vs Austria σκ. 59, Unabhaengige Initiative Infromationsvielfalt vs Austria σκ.36), **ισχύει όμως και για τους δημόσιους υπαλλήλους και λειτουργούς κατά την άσκηση των καθηκόντων τους** (Busuioc vs Moldova 21-12-2004 σκ.64), **πολλώ δε μάλλον ισχύει για τους δημόσιους λειτουργούς που έχουν επιλέξει να θέτουν τον εαυτό τους στη δοκιμασία της εκλογής για ανώτατες θέσεις (όπως είναι η θέση του Πρύτανη), αλλά και καθίστανται δημόσια πρόσωπα με την έκθεσή τους στα ΜΜΕ προκειμένου να προωθήσουν τις απόψεις τους υποστηρίζοντας ή αντικρούοντας νομοθετικές πρωτοβουλίες και μεταρρυθμίσεις** (Bodrozic vs Serbia 23-6-2009, Karman vs Russia 14-12-2006, Jerusalem vs Austria 27-2-2001 και ιδίως Nilsen vs Norway). **Ούτε άλλωστε μια εκ των εκφερόμενων κριτικών δεν αφορά τον ιδιωτικό βίο του κ. Γρυσπολάκη.**

Έτσι, α) η θέση του Πρύτανη στα πλαίσια μιας ακαδημαϊκής κοινότητας είναι αντίστοιχη με τη θέση του Πρωθυπουργού στα πλαίσια της κοινωνίας και άρα **ο Πρύτανης οφείλει να αποδέχεται πολύ περισσότερη κριτική από ένα απλό μέλος ΔΕΠ στα πλαίσια μιας ακαδημαϊκής κοινότητας, αλλά και στα πλαίσια μιας τοπικής κοινωνίας όπου ο πρύτανης του περιφερειακού πανεπιστημίου διαδραματίζει ένα ιδιαίτερο ρόλο.** Ο ρόλος της δημόσιας κριτικής είναι ιδιαίτερα βαρύνων στα πλαίσια της θεσμικής οργάνωσης της επιστημονικής κοινότητας εντός

του Πανεπιστημίου, δεδομένου ότι χωρίς τη θεσμική λειτουργία της κριτικής είναι ανέφικτη τόσο η βελτιστοποίηση του θεσμού, όσο και η ορθολογικά ελεγχόμενη ανταπόκρισή του στις ανάγκες δημιουργικής παραγωγής ερευνητικού και διδακτικού έργου προς όφελος της κοινωνίας, ενώ β) **ειδικά ο κ. Γρυσπολάκης αποτελεί ένα δημόσιο πρόσωπο το οποίο έχει επιλέξει να υπερασπίζεται την πολιτική της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης στα δημόσια ΜΜΕ και μάλιστα με τρόπο που προκαλεί ιδιαίτερες αντιδράσεις** (π.χ. έχει απασχολήσει έντονα την κοινή γνώμη με δηλώσεις του σε τηλεοπτικές εκπομπές περί ναρκωτικών που διακινούνται στο προαύλιο του ΕΜΠ ως παρενέργεια του ασύλου, με εμπλοκή ΜΑΤ σε καταλήψεις που συντάραξαν την τοπική κοινωνία, με καταγγελίες σε τηλεοπτική εκπομπή κατά φοιτητικής παράταξης που αντιδρούσε στην εφαρμογή του νόμου πλαισίου ότι μέλη της προέβησαν στην καταστροφή των καλμών -καταγγελία που διαψεύσθηκε, με χαρακτηρισμούς, όπως «οι λέκτορες, οι επίκουροι αλλά και μόνιμοι καθηγητές που περιμένουν συναλλαγές ή ανταλλάγματα πολύ εύκολα διοχετεύουν την ψήφο τους σε φαύλος και επιρρεπείς, σε αδύναμους και μετρίους υποψηφίους» -28-7-2011, με έγγραφες απαντήσεις σε κείμενα άλλων συναδέλφων στις οποίες χρησιμοποιεί διατυπώσεις του τύπου: «στην περίπτωση σας ενώ υστερούν τα επιχειρήματα το θράσος περισσεύει» ή «ο επιχαίρων για φαύλες δηλώσεις φαύλων πρυτάνεων που, προσπαθώντας να περισώσουν την καρέκλα τους αγνοούν και περιπαίζουν τους νόμους της Πολιτείας, πόρρω απέχει από το να χαρακτηριστεί και ο ίδιος φαύλος» -27-4-2012, ακόμα και πρόσφατα -30-10-2012 «Έχουμε πνιγεί μέσα στο βούρκο της ηλιθιότητας, της υποκρισίας, της βλακείας και της φανφάρας», με ανακοινώσεις προς τους φοιτητές ενόψει των επαναληπτικών εκλογών όπου αναφέρεται ότι «είναι φανερό πως οι κύκλοι της ανωμαλίας θεωρούν την παρουσία μας στη Διοίκηση εμπόδιο», αλλά και παλαιότερα –βλ. σχετικά δημοσιεύματα φάκελος σχετικών 3-προκαλώντας φυσικά έντονες –δίκαιες ή άδικες- αντιδράσεις).

B1.3. Συνθήκες εκφοράς του ελεγχόμενου λόγου

Σύμφωνα επίσης με την πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ οι αρμόδιες κρατικές αρχές πρέπει να εξετάζουν τις ελεγχόμενες εκφράσεις στο σύνολό τους και μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο των συνθηκών εκφοράς τους και όχι να απομονώνουν συγκεκριμένα τμήματα λόγου (Yankov vs Bulgaria 11-3-2004 σκ.129, Affaire News vs Austria 11-1-2000 σκ. 52, Fuentes Bobo vs Spain σκ.48, Lewandowska-

Malec vs Poland απόφαση 18-9-12 σκ. 62). Έτσι θα πρέπει εν προκειμένω να κριθούν οι επίμαχες φράσεις υπό το φως α) των συνθηκών εκφοράς τους, ήτοι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των επίμαχων μηνυμάτων (και μάλιστα το σύνολο αυτών τη εξαιρέσει του δημοσιεύματος στα Χανιώτικα Νέα, δηλαδή σε μια τοπική εφημερίδα) ανταλλάχθηκε στα πλαίσια της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας (λίστας e-mail) των μελών ΔΕΠ του Πολυτεχνείου Κρήτης (στους οποίους μάλιστα για να εισέλθει κανείς πρέπει αφενός μεν να είναι εκλεγμένο μέλος ΔΕΠ, αφετέρου δε να έχει και κωδικό πρόσβασης-βλ. σχετική ένορκη βεβαίωση καθηγητού Καλλίθρακα-Κόντου –σχ.7) και απευθύνονται συνεπώς στο εσωτερικό αυτής της μικρής επιστημονικής κοινότητας, (βλ. σχετικά σειρά αποφάσεων με τις οποίες το ΕΔΔΑ λαμβάνει υπόψη το μέγεθος του κοινού στο οποίο γίνεται γνωστή η κριτική: Sokolowski vs Poland 29-3-2005, Raichinov vs Bulgaria 20-4-2006, Frankowitz vs Poland, Zakharov vs Russia 5-10-2006 και ιδίως Azevedo vs Portugal 27-6-2008 σκ.42, όπου το ΕΔΔΑ καταδικάζοντας την Πορτογαλία για παραβίαση του άρθρου 10 έκρινε ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη ότι η σχετική κριτική κυκλοφόρησε στα πλαίσια της επιστημονικής κοινότητας), β) της γενικότερης συζήτησης που διεξήγετο στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου Κρήτης για το θέμα τόσο των επίμαχων πρυτανικών εκλογών, όσο και των πανεπιστημιακών μεταρρυθμίσεων, των οποίων διαπρύσιος υποστηρικτής είναι ο κ. Γρυσπολάκης, γ) της ειδικότερης συζήτησης που έχει ανοιχθεί ανά περίπτωση και στην οποία επεμβαίνει με το μήνυμα του ο εγκαλούμενος (καθώς οι ελεγχόμενες φράσεις περιέχονται σε μηνύματα τα οποία απαντούν σε ήδη προγενεστέρως ανοιχθείσα συζήτηση από τρίτα μέλη της επιστημονικής κοινότητας του Πολυτεχνείου) και δ) του συνολικού μηνύματος εντός του οποίου περιέχονται οι ελεγχόμενες φράσεις.

Κατ' αρχήν πρέπει να διευκρινισθεί ότι δεν είναι ακριβές ότι τα επίμαχα μηνύματα έχουν δημοσιευθεί “στο διαδικτυακό τόπο του Πολυτεχνείου Κρήτης” είτε “στην ιστοσελίδα του Πολυτεχνείου Κρήτης”, αρχής γενομένης από 30-8-2008, καθ' ότι τότε δεν υφίστατο δικτυακός τόπος (φόρουμ) στο Ίδρυμα. Η πρώτη ανάρτησή μου στο ενδοδικτυακό φόρουμ του Ιδρύματος (όπως μπορεί να διαπιστωθεί με απλή αναζήτηση) πραγματοποιήθηκε 22/06/2010 [11:59]. Όλα τα προγενέστερα της ημερομηνίας αυτής ηλεκτρονικά κείμενά μου, στα οποία αναφέρεται το κατηγορητήριο, είναι κείμενα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, απευθυνόμενα κατά κανόνα σε λίστα μελών Δ.Ε.Π. του Ιδρύματος (είτε/και

κοινοποιούμενα στα Ε.Ε.ΔΙ.Π & ΕΤΕΠ του Ιδρύματος) στα πλαίσια διαλόγου, όπου -κατά κανόνα- συμμετείχαν πολλά άτομα με παρεμβάσεις, κρίσεις, απαντήσεις, ανταπαντήσεις, προσβλητικές αναφορές, εναντίον μου ύβρεις κ.ο.κ, σε αντίθεση με όσα ισχυρίζεται στο Παραπεμπτήριο ο εγκαλών Πρύτανης παρουσιάζοντας κατ' αυτό τον τρόπο και κείμενα εσωτερικού διαλόγου-αλληλογραφίας ως δημοσιεύματα.

Ενδεικτικά για το κλίμα των διαμοιβομένων σε παρόμοιους διαλόγους (παραδοσιακούς και καθιερωμένους από καιρό στο Π.Κ.), αναφέρω χαρακτηριστικού ύφους “φωτογραφική” αναφορά από ηλεκτρ. Επιστολή του τότε Πρυτάνεως κ. Ι. Γρυσπολάκη (προς κ. Λ. Λουλούδη, κοινοπ. σε ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ του Π.Κ. Από 25.9.2006) σε όσους δεν συμφωνούν μαζί του:

“Δεν είναι δυνατόν οι τύχες των πανεπιστημίων να εγκαταλείπονται στα χέρια των μετρίων και των δογματικά αρνητών κάθε προόδου και δημόσιου ελέγχου”.

Μεγάλο μέρος των κατηγοριών, στηρίζεται σε παράθεση μεμονωμένων χωρίων (φράσεων, λέξεων, διατυπώσεων) από κείμενα διαλόγου δικτυακής επικοινωνίας και ηλεκτρονικής αλληλογραφίας μου με άλλους καθηγητές/-ήτριες και μέλη της κοινότητας του Πολυτεχνείου Κρήτης, εκτός του ευρύτερου πλαισίου συγκεκριμένων, συμφραζομένων και διαλόγου αναφοράς. Η ιδιομορφία της διαδικτυακής επικοινωνίας με μεγάλες λίστες επικοινωνούντων αποκλίνει από άλλες μορφές γραπτής επικοινωνίας κατά τούτο: κοινός τόπος σε τέτοιου τύπου επικοινωνία είναι ότι όσοι μετέχουν με μηνύματα εκφράζονται πολύ πιο χαλαρά και ελεύθερα μεταξύ τους. Οι κρίσεις τους, είτε θετικές είτε αρνητικές, εγκωμιαστικές ή μειωτικές, εκφέρονται με πολύ μεγαλύτερη ελευθεριότητα, π.χ. με σχόλια σαρκαστικά. Τα γραφόμενά τους είναι πολύ πλησιέστερα στην καθημερινή γλωσσική επικοινωνία, δίχως να έχουν τον επεξεργασμένο και περισσότερο αυτοσυγκρατούμενο υφολογικό χαρακτήρα μιας επιστολής στον τύπο. Αυτό είναι έκδηλο σε διαδικτυακές λίστες πανεπιστημιακών σε διάφορα πανεπιστήμια της χώρας. Άρα, ούτε από αυτής της πλευράς αρμόζει να ξενίζει το σκληρό ή παιγνιώδες ύφος σε μηνύματα που κοινοποιούνται διαδικτυακά, ακόμη κι αν αυτά προέρχονται από πανεπιστημιακούς και απευθύνονται σε άλλους πανεπιστημιακούς.

B1.4. Ειδικά για την ελευθερία έκφρασης εντός των ΑΕΙ

Περαιτέρω κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ ιδιαίτερη σημασία έχει αν ο επίμαχος λόγος και κριτική εκφέρεται στα πλαίσια μιας σημαντικής λειτουργίας για τη δημοκρατική κοινωνία, αν δηλαδή υφίσταται ένα δημόσιο συμφέρον που καθιστά ιδιαίτερα προστατευόμενο τον ελεγχόμενο λόγο και συνεπώς αν η επιβαλλόμενη κύρωση (όσο μικρή και αν είναι) λειτουργεί αποτρεπτικά (παράγει ένα “chilling effect”) κατά τρόπο που εμποδίζει την άσκηση αυτής της

λειτουργίας (Standard Verlags GmbH vs Austria 4-6-2009 -αφορούσε απόφαση επιβολής μικρού προστίμου με ανασταλτικό μάλιστα χαρακτήρα, *Brasilier vs France* 11-4-2006-αφορούσε απόφαση καταδίκης στο συμβολικό ποσό του 1 φράγκου, *Selisto vs Finlandia* 16-11-2004, *Nikula vs Finlandia* σκ.54).

Έτσι, αν ο τύπος ως “public watch dog” επιτελεί ένα κρίσιμο ρόλο για τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος (*Thorgeir Thorgeirson vs Iceland* 25-6-1992 σκ. 63, *Bladet Tromso and Stensaas vs Norway* 20-5-1999 σκ. 62, *Lingens vs Austria* σκ.46, *Ivanova vs Bulgaria* 14-2-2008, *Hrico vs Slovakia*, *Πίζος και Ντάσκακ* κατά Ελλάδα, *Dalban vs Romania* 28-9-1999 σκ.49), αν τον ίδιο ρόλο μπορούν να παίξουν μη κυβερνητικές οργανώσεις στον τομέα ευθύνης τους έναντι των κρατικών οργάνων (*Vides Aizsardzibas Klubs vs Latvia* 27-5-2004 σκ. 42), αν οι δικαστές δικαιούνται να συμμετέχουν σε δημόσιες αντιπαραθέσεις που αφορούν την αποτελεσματικότητα των οργάνων απονομής δικαιοσύνης –παρόλο που δεν έχουν θεμελιώσει πειστικά τις καταγγελίες τους (*Kudeshkina vs Russia*, 26-2-2009), αν ο περιορισμός της ελευθερίας της έκφρασης των μελών ενός σωματείου και των συνδικαλιστών ακυρώνει το σκοπό του σωματείου (*Aguilera Jimenez vs Spain*) αυτό ισχύει πολύ περισσότερο για τους ακαδημαϊκούς δασκάλους ενόψει της ειδικής συνταγματικής αποστολής τους.

Ειδικότερα, κατ’άρθρο 16§1 Σ., καθιερώνεται η ελευθερία της επιστήμης, της έρευνας και της διδασκαλίας. Η ακαδημαϊκή ελευθερία είναι ουσιαστικά ελευθερία της αμφιβολίας και την αμφισβήτησης, ελευθερία του ελέγχου και του αντιλόγου, ελευθερία της διαφωνίας και της αναζήτησης (Μάνεσης, Ακαδημαϊκή ελευθερία σ. 17, η ελευθερία της διδασκαλίας σ.129). Η ακαδημαϊκή ελευθερία ως ατομικό δικαίωμα αναπτύσσεται και προστατεύεται κατά τον καλύτερο τρόπο σε ένα αυτοδιοικούμενο πανεπιστήμιο. Το πανεπιστήμιο νοείται κατά το Σ. ως ο χώρος που μπορεί με ευρύτητα όρια ελευθερίας να αναπτυχθεί η κριτική και ο διάλογος μέσα σε μια επιστημονική κοινότητα. Ιδίως ο διάλογος γύρω από τα θέματα του τρόπου με τον οποίο οφείλει να διοικείται το Πανεπιστήμιο, άρα ο διάλογος για τους όρους με τους οποίους καλείται ο ακαδημαϊκός δάσκαλος να υπηρετήσει το συνταγματικά κατοχυρωμένο στόχο της επιστημονικής ελευθερίας, είναι εξαιρετικά σημαντικός και δεν μπορεί να επιδέχεται περιορισμούς. Πολλώ δε μάλλον, όταν αυτός ο διάλογος στηρίζεται σε επιστημονική τεκμηρίωση των προβαλλόμενων απόψεων. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται δεν επιτρέπεται οι

φορείς δημόσιας εξουσίας να επισυνάψουν δυσμενείς επιπτώσεις σε μια οποιαδήποτε επιστημονική γνώμη (Δαγτόγλου σ.669).

Ο προσπορισμός νέας γνώσης στην επιστήμη, συνδέεται με την επεξεργασία των μέσων και των τρόπων αναπαραγωγής και ανάπτυξης της γνωστικής διαδικασίας, με την πραγματοποίηση ελέγχου, με τη συστηματοποίηση και τη διάδοση των αποτελεσμάτων της. Οποιοσδήποτε ερευνητής, ως υποκείμενο της έρευνας, εισηγείται κάποιο νέο επιστημονικό αποτέλεσμα, οφείλει να περιγράψει και να εξηγήσει σε καθολικά προσπελάσιμη μορφή τους όρους, τα μέσα και τους τρόπους δυναμικής ανεξάρτητης αναπαραγωγής και ελέγχου-επαλήθευσης αυτού του αποτελέσματος από οποιοδήποτε άλλο αντίστοιχο υποκείμενο, δηλαδή, **οφείλει να αρθρώνει και να εκφράζει δημόσια λόγο**. Για αυτό, ένα επιπλέον χαρακτηριστικό της επιστήμης είναι και η ύπαρξη ειδικής γλώσσας, με σαφή χρήση εννοιών, προσδιορισμό της συνάφειάς τους, θεμελίωση της συνεπαγωγής τους και της εξαγωγής της μιας από την άλλη. Τα στοιχεία αυτής της γλώσσας συντάσσονται **κατά τρόπο που καθιστά εφικτό το λογικό και ταυτοχρόνως δημόσιο** (μέσω λογικών επιχειρημάτων, αποδείξεως, διαλόγου) έλεγχο.

Η ανάπτυξη της έρευνας στο Πανεπιστήμιο, προϋποθέτει την ύπαρξη συνθηκών ευνοϊκών για τον **επικοινωνιακό-διαλογικό χαρακτήρα της σκέψης**. Εδώ δεν πρόκειται για ένα διάλογο “εαυτού χάριν”. Το ζητούμενο από τη σκοπιά της ουσιαδούς δημιουργικής εμπλοκής του επιστήμονα στην έρευνα, δεν είναι οι έξωθεν και άνωθεν διοικητικού χαρακτήρα διευθετήσεις (δηλ. το αν θα επιτρέπεται ή θα απαγορεύεται ο όποιος διάλογος). Η **δημιουργική διαλογικότητα** είναι εκ των ων ουκ άνευ όρος της έρευνας δεδομένου ότι: 1. βελτιστοποιεί την κριτική και αυτοκριτική στάση του ερευνητή και συντελεί στην υπέρβαση των στοιχείων του υποκειμενισμού μέσω της αντιπαραβολής των ιδεών, των επιχειρημάτων και αντεπιχειρημάτων κ.ο.κ. 2. μέσω της ανάπτυξης της επιχειρηματολογίας αναβαθμίζει τη θεωρητική θεμελίωση και απόδειξη, 3. καλλιεργεί την ικανότητα πρόσληψης των απόψεων του αντιπάλου, 4. θέτει σε δημόσια βάσανο την κοινωνική σημασία και την κοινωνική απεύθυνση, τον προσδιορισμό της έρευνας, στην υπηρεσία της κοινωνίας, των αναγκών και των θεσμών της, και κυρίως 5. αναπτύσσει τις δυνατότητες ανάδειξης των αντιφάσεων της γνωστικής διαδικασίας και συνειδητής παρέμβασης στην προώθηση-άρση τους. Συνεπώς η εν λόγω διαλογικότητα αποσκοπεί στην αποκάλυψη αληθούς και ορθής γνώσης περί του αντικειμένου, και ως εκ τούτου, συνιστά τρόπο παιδαγωγίας,

συνειδητής ένταξης διαφόρων ερευνητών στην εσωτερική νομοτέλεια ανάπτυξη της επιστημονικής γνώσης, αλλά και τρόπο κοινωνικής απεύθυνσης της επιστήμης.

Ακριβώς επειδή ο πανεπιστημιακός λειτουργός επιτελεί αυτό το συνταγματικό ρόλο κατοχυρώνεται και η θέση του ως δημόσιου λειτουργού μη δεσμευόμενου από ιεραρχικές διαταγές και οδηγίες (Δαγτόγλου σ. 700). Αντίθετα, αποτελεί συνταγματικό καθήκον του πανεπιστημιακού δασκάλου να αμφισβητεί τις ιεραρχικές εντολές, οδηγίες και αποφάσεις που έρχονται σε αντίθεση με τα πορίσματα της επιστημονικής του εργασίας. Ένας σιωπηρός πανεπιστημιακός δάσκαλος δεν είναι καν δάσκαλος.

Σε καμία περίπτωση δεν συνάδει με το ρόλο του πανεπιστημιακού δασκάλου να αποδέχεται άκριτα την αυθεντία του Πρυτάνεως και να την αμφισβητήσει όταν και μόνο όταν αυτή αντικατασταθεί από την αυθεντία της δικαστικής απόφασης που ακυρώνει την πρυτανική απόφαση. Άλλωστε και το ΕΔΔΑ έχει ad hoc κρίνει (Vides Aizsardzibas Klubs vs Latvia σκ,46) ότι δεν είναι καθόλου απαραίτητο να έχει εκδοθεί μια απόφαση δικαστηρίου που να χαρακτηρίζει την συμπεριφορά ενός δημοσίου οργάνου ως παράνομη πριν την εκφορά της επίμαχης κρίσης από κάποιον πολίτη. Αντίθετα αποτελεί δικαίωμα των πολιτών να ασκούν κριτική επί όσων αποφάσεων και συμπεριφορών δημοσίων οργάνων θεωρούν καλόπιστα ως παράνομες. Πολλώ δε μάλλον όταν αυτή η κρίση τους επιβεβαιώνεται εν συνεχεία με δικαστική απόφαση.

Συνεπώς σε μια δημοκρατική κοινωνία η κριτική εν γένει (πολλώ δε μάλλον η επιστημονική) συνιστά «δικαιολογημένο ενδιαφέρον» και κατά την έννοια του άρθρου 367 ΠΚ -Δαγτόγλου, ο.π.).

Άλλωστε δεν δύναται να αμφισβητηθεί το δικαιολογημένο ενδιαφέρον μου τόσο για την διατύπωση κρίσεων που αφορούν τον τρόπο εκλογής και εν γένει τα έργα της πρυτανικής αρχής του Ιδρύματος στο οποίο υπηρετώ, όσο και για τη διαδικασία εκλογής μου.

B1.5. Διάκριση σχολίου από γεγονός

Περαιτέρω επισημαίνω **τον θεμελιώδη και κατά την νομολογία του ΕΔΔΑ διαχωρισμό της αξιολογικής κρίσης από το γεγονός, του σχολίου από την είδηση** (Δαγτόγλου σημ.644). Μια είδηση –μετάδοση γεγονότος πρέπει να είναι κατά το δυνατόν αληθής, ακριβής και πλήρης έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η αντικειμενική

ενημέρωση του κοινού, στην οποία αποσκοπεί. Αντίθετα η διάκριση ανάμεσα σε ορθές και εσφαλμένες γνώμες είναι ασυμβίβαστη με την ουσία της φιλελεύθερης δημοκρατίας. Και αυτή η διάκριση σχετίζεται άμεσα με τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Για τις κρίσεις αξιών, η υποχρέωση απόδειξης είναι αδύνατον να εκτελεσθεί και επιφέρει ζημία στην ίδια την ελευθερία της γνώμης, (ΕΔΔΑ *Lingens vs Austria* σκ. 46, *Unabhaengige Initiative Infromationsvielfalt vs Austria* σκ.39). **Αρκεί κατά το ΕΔΔΑ μια επαρκής πραγματική βάση προκειμένου να δικαιολογηθεί ακόμα και η οξεία αξιολογική κρίση** (*Jerusalem vs Austria* σκ. 43, *Unabhaengige Initiative Infromationsvielfalt vs Austria* σκ.40, *Sokolowski vs Poland*). Άλλωστε, ακόμα και σε περιπτώσεις μετάδοσης γεγονότων έχει κρίνει το ΕΔΔΑ ότι δεν απαιτείται πλήρης απόδειξη της αλήθειας του γεγονότος προκειμένου να αποκλειστεί η επιβολή κυρώσεων (*Ieremeion vs Romania*, *Flux vs Moldova* 29-7-2008)

Αλλά και κατά τη νομολογία των δικαστηρίων της χώρας μας δεν αποτελεί «γεγονός» χαρακτηρισμός (ΑΠ 1410/1985 Ποιν. Χρον. ΛΣΤ 1986), ενώ και η απλή έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης περί της δράσης και των ενεργειών προσώπου σε συγκεκριμένη περίπτωση, χωρίς να αναφέρονται περιστατικά ή συμβάντα, κάποια σχέση ή ορισμένη ιδιότητα, δεν είναι γεγονός (βλ. Μπουρόπουλου, Ερμ. Ποιν. Κωδ., τομ. Β' έκδ. 1960, υπό τα άρθρα 362 παρ. 3, β' σελ. 662-3, 363 παρ. 2 σελ. 667 και 361 παρ. 4, σελ. 655-6, ΑΠ 914/1987 Ποιν Χρον ΛΖ 774, ΑΠ 903/1985 ΠοινΧρον ΛΣΤ 44, ΑΠ 1158/1985 ΠοινΧρον ΛΣΤ 172, ΑΠ 1195.19865 ΠοινΧρον ΛΣΤ 191, όπως και πλήθος άλλων)

B.1.6. Για την οξεία κριτική

Κατά την πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ όχι απλά είναι αποδεκτή στα πλαίσια της δημοκρατικής κοινωνίας η οξεία κριτική, αλλά ακόμα και η χρησιμοποίηση υβριστικών χαρακτηρισμών (όπως νεοναζί, ρατσιστής, ηλίθιος, ανήθικος και αναξιοπρεπής) δεν δικαιολογεί αυτόματα την επιβολή κυρώσεως (βλ.αντίστοιχα *Scharsach vs Austria*, *Unabhangige Initiative Informationsvielfalt vs Austria* σκ.43, *Oberschlick vs Austria* σκ.38, *Lingens vs Austria* σκ.45), ιδίως αν οι χαρακτηρισμοί αυτοί εντάσσονται στο πλαίσιο μιας έντονης δημόσιας συζήτησης και ως προϊόν της αγανάκτησης που εντός αυτής δημιουργείται (βλ. σχετικά και *Csanics vs Hungary* 20-1-2009, *Gavrilovici vs Moldova* 15-12-2009)

Άλλωστε ειδικά, στα πλαίσια των ΑΕΙ, το πολεμικό ύφος είναι δικαιολογημένο όταν πρόκειται για αντίκρουση προκλητικά σαθρών απόψεων ή για προβολή νέων αληθειών και ιδεών που επιδιώκουν να διαλύσουν κατεστημένες πλάνες (Μάνεσης ακαδημαϊκή ελευθερία σ.41).

Ενόψει των ανωτέρω πρέπει να κριθούν τα μηνύματά μου εντός των οποίων περιλαμβάνονται οι επίδικες φράσεις

B2. Για τα κατ'ιδίαν αδικήματα

B2.1 Ως προς την εκλογή των πρυτανικών αρχών

Στην προκείμενη περίπτωση, με την ΣτΕ 2746/2010 κρίθηκε ότι οι πρυτανικές εκλογές διενεργούνται με την ευθύνη του πρυτανικού συμβουλίου και περαιτέρω της εφορευτικής επιτροπής που οφείλουν να μεριμνήσουν για την ομαλή και απρόσκοπτη διενέργεια της σχετικής δημοκρατικής διαδικασίας, λαμβάνοντας κάθε πρόσφορο μέτρο για να δοθεί η δυνατότητα σε όλους τους εκλέκτορες να ψηφίσουν ώστε οι εκλεγόμενοι να έχουν την μεγαλύτερη δυνατή δημοκρατική νομιμοποίηση. Στην συγκεκριμένη περίπτωση εν όψει του συμβάντος της διακοπής της ψηφοφορίας (ήτοι της βίαιης αφαίρεσης των καλπών από κουκουλοφόρους και της καταστροφής του εκλογικού υλικού σε ένα από τα δυο εκλογικά τμήματα των φοιτητών, όπως περιγράφεται στη σελ.7 της ίδιας απόφασης), τα εν λόγω όργανα του Πολυτεχνείου Κρήτης όφειλαν να ορίσουν μέσα σε εύλογο χρόνο, άλλη κατάλληλη ημέρα για την επανάληψη της ψηφοφορίας για την κατηγορία των εκλεκτόρων που αποτελείται από τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές, σύμφωνα άλλωστε και με τα αποφασισθέντα με την 258/4.7.2008 (θέμα 1^ο) απόφαση του πρυτανικού συμβουλίου διασφαλίζοντας, με κάθε νόμιμο μέσο, την ομαλή διεξαγωγή της ψηφοφορίας. Με την ίδια απόφαση του ΣτΕ κρίθηκε επίσης πως το ποσοστό των ψήφων που έλαβε κάθε υποψήφιος συνδυασμός, σύμφωνα με το πρακτικό της κεντρικής εφορευτικής επιτροπής, θα ήταν ενδεχόμενο να επηρεαστεί από το σταθμισμένο αποτέλεσμα της ψηφοφορίας από την κατηγορία των φοιτητών-εκλεκτόρων σε περίπτωση που η σχετική διαδικασία διεξήγето κανονικά.

Αυτονόητα συνεπώς με την απόφαση αυτή ακυρώθηκαν οι συγκεκριμένες εκλογές καθόσον, αφενός μεν, **βιαίως** διεκόπη η εκλογή στις κάλπες των φοιτητών, αφετέρου δε, αντί να επαναληφθεί η εκλογή στη συγκεκριμένη κατηγορία εκλεκτόρων, εξήχθη το αποτέλεσμα και επικράτησε ο συνδυασμός του κ.

Γρυσπολάκη με βάση τα αποτελέσματα των υπολοίπων μόνο καλπών, κατά νόθευση του εκλογικού αποτελέσματος, αφού το αποτέλεσμα μέρος του εκλογικού σώματος – του 60%- ανήχθη σε αποτέλεσμα του 100% του εκλογικού σώματος κατά πλήρη παραγκωνισμό του υπολοίπου 40% του εκλογικού σώματος (όπως άλλωστε απεδείχθη και κατά την επαναληπτική εκλογή, όπου όταν συνυπολογίσθηκαν οι κάλπες των φοιτητών εξελέγη ο αντίπαλος συνδυασμός του κ. Φίλη). Με δεδομένο ότι η πρυτανική αρχή που εξελέγη ήταν η ίδια που διενήργησε τις εκλογές είναι σαφές ότι ευθύνεται για το ότι η επίδικη εκλογική διαδικασία διεξήχθη **παρανόμως**, όπως έκρινε η ανωτέρω απόφαση.

Περαιτέρω από τις καταθέσεις των μαρτύρων καθηγητών κ.κ. Παπαδοπούλου, Καλλίθρακα-Κόντου και Παπαγεωργίου (ο οποίος σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αντιτιθέμενος στην υπό τον κ. Γρυσπολάκη πρυτανική αρχή) προκύπτει ότι υφίστατο περιφρούρηση των καλπών των μελών ΔΕΠ από άτομα εκτός πανεπιστημιακής κοινότητας. Εξ αυτού γεννήθηκε το εύλογο ερώτημα γιατί υπήρχε ειδική προστασία των συγκεκριμένων καλπών και όχι των υπολοίπων, που ευρίσκοντο σε ένα αρκετά ευάλωτο χώρο.

Στην προκείμενη περίπτωση δια της ανωτέρω αποφάσεως του ΣτΕ αποδείχθηκε πλήρως ότι οι κρίσεις μου περί παρανόμως εκλεγέντα πρυτάνεως και εκλογών βίας και νοθείας έχουν επαρκώς αληθή βάση.

Υπέρ της κριτικής στάσης μου έναντι της μη σύννομης, αιφνιδιαστικής και αυθαίρετης (άρα πραξικοπηματικής) “εκλογής” της ως άνω πρυτανικής αρχής, συνηγορεί και η τεκμηριωμένη γνωμάτευση του Συνηγόρου του Πολίτη (26.9.2008, επισυνάπτεται σχ.8) στον οποίο απευθύνθηκα αμέσως μετά τα γεγονότα. Βάσει αυτής, η αρμοδιότητα του Συνηγόρου του Πολίτη δεν διαλαμβάνει παρά μόνο περιπτώσεις κακοδιοίκησης και τήρησης νομιμότητας μεταξύ πολιτών και δημοσίων υπηρεσιών. Λόγω του αυτοδιοίκητου των ΑΕΙ, όλα τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας μετέχουν της διοικήσεως και επί τούτου έχουν “ειδικά δικαιώματα παρέμβασης και ελέγχου”, η άσκηση των οποίων επί ενδοστροφών διαφορών, αναγόμενων στα interna corporis του ΑΕΙ, συνιστά υποχρέωση των μελών αυτής της κοινότητας.

Ειδικότερα το ευρισκόμενο στη δικογραφία ηλεκτρονικό μου μήνυμα με ημερομηνία 30-8-2008 (που εστάλη στη λίστα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μελών ΔΕΠ-ΕΕΔΙΠ-ΕΤΕΠ) πρόκειται για κείμενο 10 σελίδων, με παράθεση και ανάλυση των σχετικών με την επίμαχη εκλογική διαδικασία γεγονότων, ανακοινώσεων της

Εφορευτικής Επιτροπής, του Νομικού Συμβούλου και των σχετικών επιχειρημάτων, με τρόπο καθ' όλα νηφάλιο και ορθολογικό και τα αντίστοιχα θεσμικά-πολιτικά πορίσματα. Τα γεγονότα είναι πασίγνωστα στην τότε κοινότητα του Π.Κ. και στην κοινή γνώμη των Χανίων, επιβεβαιώνονται από τα σχετικά δημοσιεύματα-ρεπορτάζ του τύπου (**Ξεσηκωμός για τις πρυτανικές εκλογές 03/09/08** http://www.haniotika-nea.gr/index.php?art_id=23159, **Εκλογές με απρόοπτα ΧΘΕΣ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ, ΧΑΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ 28/08/08** http://www.haniotika-nea.gr/index.php?art_id=22927, Δούλεμα χοντρό..., Χανιώτικα Νέα, **05/09/08**

http://www.haniotika-nea.gr/index.php?art_id=23257 κ.ά.), από καταδικαστικές για τους χειρισμούς της Πρυτανείας (υπό την εποπτεία της οποίας διεξήχθησαν οι επίμαχες εκλογές) και της Εφορευτικής Επιτροπής, αποφάσεις συλλόγων του Π.Κ. (υποβάλλονται συνημμένα φάκελος σχ.4) και από τις καταθέσεις.

Μεταξύ άλλων, στο κείμενό μου αυτό, **ανασκευάζεται ορθολογικά το «επιχείρημα», βάσει του οποίου, μια πράξη βίας (κλοπή και καταστροφή 2 εκ των 4 ψηφοδεκτών, παρεμπόδιση της βούλησης των εκλεκτόρων, φοιτητών και μεταπτυχιακών) παρουσιάζεται ως δήθεν θεσμικού χαρακτήρα έκφραση συλλογικής βούλησης των εκλεκτόρων η οποία «νομιμοποιεί» την αυθαίρετη «αναγωγή» του αποτελέσματος στη βούληση των εναπομεινάντων εκλεκτόρων.** Η επικέντρωση στα θεσμικά-πολιτικά πορίσματα, αποσπασματικά από την όλη επιχειρηματολογία, χωρίς την πορεία που οδήγησε σε αυτά τα πορίσματα, δημιουργεί την εντύπωση «απαξιωτικών ισχυρισμών», με αποτέλεσμα, αντί να τίθεται προς προβληματισμό η ουσία της συστηματικής και ορθολογικής πραγμάτευσης (πραγμάτευσης που δικαιώνει πλήρως η σχετική απόφαση του ΣτΕ), το όλο πρόβλημα ανάγεται σε πρόβλημα δήθεν «ανάρμοστης συμπεριφοράς», «διατυπώσεων», «χαρακτηρισμών» και «ισχυρισμών». Πρόκειται για μια παρελκυστική απόπειρα του ασκούντος την πειθαρχική δίωξη Πρυτάνεως μια καταφανής περίπτωση καταστρατήγησης στοιχειωδών δημοκρατικών αρχών, να μεταστραφεί σε ενοχοποίηση όσων καταδεικνύουν αυτήν την καταστρατήγηση, σε μιαν απέλπιδα προσπάθεια άντλησης νομιμοποίησης δια της δίωξης του κρίνοντος.

Ακολουθεί κλιμάκωση της διαδικτυακής συζήτησης με άλλα μέλη ΔΕΠ, ενίοτε σε κάθε άλλο παρά νηφάλιο και ορθολογικό κλίμα. Ενδεικτικά για το κλίμα της περιόδου, αναφέρω από την ηλ. απάντηση σε εμένα (κοινοποιημένη στις λίστες), του φίλα προσκείμενου στο συνδυασμό του κ. Ι. Γρυσπολάκη, καθ. κ. Ν. Σιδηρόπουλου (5.9.08): «Έχω κουραστεί να ακούω και να διαβάζω διάτρητα «επιχειρήματα» από

ανθρώπους που είναι παντελώς άγνωστοι στην Πανεπιστημιακή κοινότητα εκτός της «ανατρεπτικής» δράσης τους στο Πολυτεχνείο Κρήτης και γι' αυτό δεν θέλουν καμία αξιολόγηση της δουλειάς τους με ακαδημαϊκά κριτήρια».

Ο γενικότερος άλλωστε τόνος της συζήτησης είναι πολεμικός. Χαρακτηριστικές είναι οι εκφράσεις του κ. Παπαγεωργίου στο ευρισκόμενο στη δικογραφία από 4-9-08 απαντητικό του μήνυμα στην από 2-9-08 παρέμβασή μου (για την οποία δεν καλούμαι να απολογηθώ): «τα ηχητικά σκουπίδια που μας στείλατε να τα κρατάτε για τον εαυτό σας και τους ομοϊδεάτες σας», επί του οποίου απαντάω δια της από 12-9-08 παρέμβασής μου, στην οποία αναλύω με επιστημονικό τρόπο γιατί τα επιχειρήματα που προσπαθούν να δικαιολογήσουν την νομιμότητα της εκλογής είναι μεθοδολογικά διάτρητα. Η επίσης ευρισκόμενη στη δικογραφία από 15-9-08 απάντηση του κ. Παπαγεωργίου είναι επίσης οξεία: «Παρακάμπτω τον παιδιάστικο ξιπασμό σας». Δεν σημαίνει όμως ότι εφόσον εντάσσομαι εντός του συγκεκριμένου διαλόγου θα θεωρήσω εαυτόν θιγμένο και θα απομονώσω αυτή τη φράση από το σύνολο του μηνύματος που επιχειρεί συνολικά να απαντήσει στη δική μου επιχειρηματολογία

Ως προς το από 11-3-2009 ηλεκ/κό μήνυμά μου, το οποίο έχει σταλεί σε απάντηση μηνύματος του Προέδρου του Συλλόγου ΔΕΠ Π.Κ., κ. Β. Μουστάκη. Το μήνυμα αυτό αφορά το ιδιαίτερα έντονο κλίμα συνδικαλιστικής αντιπαράθεσης, με εμπλοκή ποικίλων πολιτικών δυνάμεων, συγκροτημάτων τύπου κ.ο.κ., για την άλωση – αλλαγή ηγεσίας στο δευτεροβάθμιο όργανο των Πανεπιστημιακών, στην ΠΟΣΔΕΠ. Στην αντιπαράθεση αυτή είχε αναμιχθεί έντονα και ο κ. Ι. Γρυσπολάκης, με σύμπραξη τότε με την παράταξη ΚΙΠΑΝ, ενώ προ πολλού έβαλλε κατά της τότε ηγεσίας της ΠΟΣΔΕΠ, που αγωνιζόταν υπέρ του άρθρου 16 του Συντάγματος για το δημόσιο χαρακτήρα των ΑΕΙ. Χαρακτηριστικά έγραφε σε μήνυμά του (23.10.2006 – φάκελος σχ.2): «επιτέλους θα πρέπει να σταματήσει η υποκρισία εκ μέρους των κατά δήλωση προοδευτικών αλλά κατά βάση συντηρητικών. Οι θέσεις τους, ...είναι άκρως συντηρητικές, δογματικές και επικίνδυνες για τη συνέχιση ύπαρξης του δημόσιου χαρακτήρα του ελληνικού πανεπιστημίου, ενώ η πρακτική τους είναι ολοκληρωτική...».

Ως προς το από 25.4.2009 μήνυμά μου, είναι απάντηση στο ευρισκόμενο στη δικογραφία μήνυμα του καθ. Η. Σταμπολιάδη, ο οποίος αναφέρει μεταξύ άλλων: «Σε αυτό συμφωνώ με τον πρύτανη ότι το πραξικόπημά του ήταν μια κίνηση προς τη σωστή κατεύθυνση αλλά διαφωνώ ως προς τον τρόπο...». Παρέθεσα το χωρίο, ώστε

να καταστεί σαφές πως ο χαρακτηρισμός «πραξικόπημα» ήταν και είναι κοινός τόπος στο Ίδρυμα αναφορικά με τα γεγονότα της 27^{ης} Αυγ. 2008.

B2.2. Ως προς την (ήδη ακυρωθείσα) απόφαση για τη μη εκλογή μου στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή

Όσο αφορά **το εκλεκτορικό σώμα για την εξέλιξή μου στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή**, οφείλω να σταθώ στην ιδιοτυπία των εκλεκτορικών σωμάτων που αφορούν τη φιλοσοφία και τις κοινωνικές επιστήμες στο Γενικό Τμήμα. Το τελευταίο απαρτίζεται από μέλη ΔΕΠ διαφόρων ειδικοτήτων: μαθηματικών, φυσικής, χημείας, φυσικοχημείας, μηχανικής, οικονομίας, κοινωνιολογίας, δικαίου και φιλοσοφίας. Ο μόνος με γνωστικό αντικείμενο τη φιλοσοφία ήμουν εγώ ως κρινόμενος. Ως εκ τούτου, το εκλεκτορικό σώμα συγκροτείται βάσει της προβλεπόμενης διαδικασίας, από εκλέκτορες α) εσωτερικούς (απ' όλες τις άσχετες με το αντικείμενό μου ειδικότητες) και β) εξωτερικούς. Βάσει της προβλεπόμενης διαδικασίας, από εξωτερικά μέλη ΔΕΠ της ίδιας ειδικότητας με εμένα συγκροτείται και η Εισηγητική Επιτροπή. Ως εκ τούτου, λόγω ακριβώς της σύνθεσης του εκλεκτορικού σώματος του Γενικού Τμήματος, **η έκθεση-άποψη της πλειοψηφίας των εξωτερικών καθ' ύλην αρμοδίων εκλεκτόρων και μελών της Εισηγητικής Επιτροπής διαδραματίζει εξαιρετικά σημαντικό ρόλο για τη λήψη απόφασης**. Η τεκμηρίωση της ψήφου ενός εκάστου των εκλεκτόρων, οφείλει να έχει ως κείμενο αναφοράς τη θέση των καθ' ύλην αρμοδίων (θετικά ή αρνητικά). Στην περίπτωση αρνητικής ψήφου (λευκά και αποχές – απουσίες, συνιστούν αρνητική ψήφο στο εκλεκτορικό), η επιχειρηματολογία ως προς την πλήρωση των τυπικών και ουσιαστικών όρων του υποψηφίου, οφείλει να εγείρεται σε επίπεδο τουλάχιστον αντίστοιχο αυτού των επιχειρημάτων της Εισηγητικής Επιτροπής. Είναι προφανές ότι η παρουσία του Πρύτανη σε τέτοιας ιδιότυπης σύνθεσης εκλεκτόρων σώμα, αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα.

Βάσει των παραπάνω και η καθαρά αξιολογική μου κρίση ότι το εκλεκτορικό μου χρησιμοποιήθηκε από τον κ. Γρυσπολάκη προκειμένου να πετύχει την εξόντωση μου ως «πολιτικού» του αντιπάλου στηρίζεται:

α) στο γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της παρουσίας μου στο σώμα, μου υπέβαλλε ερωτήσεις (άσχετες με το γνωστικό αντικείμενο, π.χ. περί της σχέσης μου με επιχειρηματική δραστηριότητα ενοικιάσεως δωματίων, περί της υπογραφής μου σε διεθνές κείμενο διαμαρτυρίας πανεπιστημιακών, είτε σαφώς δηλωτικές όχι μόνο της παντελούς απουσίας σχέσης του προς το γνωστικό αντικείμενο -π.χ. περί του τι σημαίνει «περιοδολόγηση» στη φιλοσοφία και ιστορία της επιστήμης- αλλά και της άγνοιας των υποβεβλημένων κειμένων μου, στα οποία υπάρχει ενδελεχής ανάλυση παρόμοιων εννοιών και κατηγοριών). Επιπλέον, διατύπωσε εκεί πολιτικούς-ιδεολογικούς υπαινιγμούς, επιδεικνύοντας επιλεκτικά ένα εκ των άνω των 70 τότε υποβληθέντων επιστημονικών έργων μου (το “*Revolutionary situation, Early Socialism and the Logic of History*”), στοχεύοντας στα πλέον αγοραία ιδεοληπτικά εξαρτημένα αντανακλαστικά, με ειρωνική ερώτηση προς το σώμα, περί του «εάν αυτό συνιστά φιλοσοφία». Επιπλέον, ο ενάγων, διετύπωσε εκεί τον ψευδή ισχυρισμό ότι δήθεν δεν είχα ούτε μία δημοσίευση σε διεθνές περιοδικό που λειτουργεί με το σύστημα των κριτών (πρακτικά, 18ης κοινής συνεδρίασης Γενικής Συνέλευσης Γενικού Τμήματος και Εκλεκτορικού, 4.3.2010, σελ. 33-34 –σχετ.9). Προκαλεί ένταση (σελ. 5 με αποτέλεσμα μέλος της Γ.Σ. να αναφωνήσει δις «κα.Πρόεδρε, προστατεύστε το Σώμα από τον αυταρχισμό του κ.Γρυσπολάκη») και εν συνεχεία σε εντελώς διαφορετικό χρονικό σημείο καθυβρίζει το ίδιο μέλος της Γ. Σ. (σελ. 44). Επίσης ψευδώς λέει στην τοποθέτησή του ότι δήθεν ο υποψήφιος (εγώ) “δεν έχει αναφερθεί στην αιτιότητα, στη νομοτέλεια”, ότι ο λόγος μου “δεν είναι σαφής”, μου προσάπτει δογματισμό, επιχειρεί να γελοιοποιήσει τα επιστημονικά περιοδικά στα οποία δημοσιεύω (παρομοιάζοντάς τα με το Κάπα, το Έψιλον και το Ρομάντσο), ισχυρίζεται ψευδώς ότι δεν υπάρχουν αναφορές στο έργο μου και απορρίπτει αφοριστικά την μονογραφία μου διαφωνώντας με την πλειοψηφία της Εισηγητικής Επιτροπής και των καθ' ύλην αρμοδίων (σελ. 44-45). Βάσει των παραπάνω, συνάγεται ότι **ο προβληματισμός του Πρύτανη στο εν λόγω εκλεκτορικό, έδειχνε σπουδή για τον επηρεασμό των εκλεκτόρων σε αρνητική ψήφο, παντελή άγνοια και διαστρέβλωση του έργου μου, ενώ σε καμία περίπτωση δεν αφορούσε τη φιλοσοφική-επιστημονική ουσία και το περιεχόμενο του έργου μου.**

β) στο αληθές γεγονός ότι **καίτοι τρέφει εχθρότητα εναντίον μου, δεν αυτοεξαιρέθηκε, ενώ ενδεικτικό είναι και το γεγονός ότι όταν δεν συμμετείχε (είχε αντικατασταθεί λόγω αδείας) στο εκλεκτορικό μου εξελέγη πανηγυρικά (13.7.2012).**

Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Πειθαρχικοί δικαστές, υπάρχει ένα επιπλέον πολύ σημαντικό ζήτημα που συνδέεται με τη δίωξή μου: αυτό του κλίματος φόβου που επικρατεί στο Ίδρυμά μας. Εκτός των προαναφερθέντων (χειρισμών, απειλών, κ.ο.κ.), δεν χρειάζεται ιδιαίτερη έρευνα για να διαπιστωθεί η ύπαρξη αυτού του κλίματος στο Ίδρυμά μας, ούτε είμαι ο μόνος που έχει αναφερθεί σε αυτό. Επ' αυτού έχω άμεση εμπειρία, όπως και η κοινότητα του Πολυτεχνείου Κρήτης. Το τροφοδοτούμενο από λόγια και έργα του πρώην Πρύτανη κλίμα, έχει απασχολήσει τόσο την πανεπιστημιακή κοινότητα (βλ. π.χ. σχετική απόφαση της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών από 25.1.2010 (Ολομέλεια Αθηνών), που εκφράζει την ανησυχία της για τις «επάλληλες κρίσεις που δημιουργούνται στο Πολυτεχνείο Κρήτης υπό την Πρυτανεία του κ. Γρυσπολάκη» με την «αστυνομοκρατική αντίληψή» του και καλεί τον τελευταίο να παραιτηθεί ώστε «να επιχειρηθεί η αποκατάσταση της ακαδημαϊκής συνύπαρξης και του πανεπιστημιακού διαλόγου»), συλλογικά όργανα του Ιδρύματος (Συλλόγους Φοιτητών, Μεταπτυχιακών και Υποψηφίων διδασκτόρων, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ), όσο και τον τύπο (βλ.σχετικά φάκελλο 3) . Υπάρχουν συνάδελφοι, που για να με χαιρέτισουν στο διάδρομο του Ιδρύματος, πρέπει να βεβαιωθούν ότι δεν τους βλέπει κάποιος. Τιμά άραγε το ελληνικό πανεπιστήμιο αυτό το κλίμα φόβου και τρομοκρατίας, ένα κλίμα που τροφοδοτείται προς παραδειγματισμό και με την εναντίον μου δίωξη;

B.2.3 Ως προς την πολεμική έρευνα εντός του Πολυτεχνείου Κρήτης

Αντίστοιχα επαρκώς πραγματική βάση έχει και η κρίση ότι η Πρυτανεία υποπίπτει σε **παλινωδίες** σχετικά με την αδιαφάνεια των ερευνητικών προγραμμάτων και την εμπλοκή του Ιδρύματος σε πολεμική έρευνα

Υπήρξε άρθρο (εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ, 27/01/2008 -βλ. φάκελο σχ.5), όπου αναφέρονται μεταξύ άλλων τα εξής: «μια μικρή πρότυπη βιομηχανία στην περιοχή του Νομού Χανίων ... κατόρθωσε να είναι μοναδική στο είδος της στη διεθνή αγορά των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Παράγει τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη πολλαπλών χρήσεων, ... δηλαδή με δυο λόγια παράγει ηλεκτρονικούς στόχους για το ΝΑΤΟ, αλλά και για αρκετούς εθνικούς στρατούς!... Το Ισραήλ ... προμηθεύεται ηλεκτρονικούς στόχους για τις εναέρια ασκήσεις της από την ελληνική εταιρεία... Το 1999 η STN Atlas Elektronik GmbH απέκτησε το 50% των μετοχών και η εταιρεία μετονομάστηκε και λειτούργησε υπό την επωνυμία STN Atlas - 3 Sigma. Στις αρχές του 2002 αυτό το ποσοστό μεταβιβάστηκε στη European Aeronautics

Defence & Space Company (EADS), τοποθετώντας την εταιρεία στον όμιλο ενός από τους μεγαλύτερους κατασκευαστές αεροναυτικών και αμυντικών συστημάτων παγκοσμίως. ... Ως τώρα έχει πραγματοποιήσει επενδύσεις ύψους 10 εκατ. ευρώ με ίδια κεφάλαια και διαθέτει εγκαταστάσεις 3.000 τ.μ. σχεδιασμού, ανάπτυξης και παραγωγής ειδών υψηλής τεχνολογίας στα Χανιά, εξυπηρετώντας τόσο τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις όσο και σημαντικό αριθμό νατοϊκών και άλλων φίλιων κρατών και αμυντικών βιομηχανιών, απασχολώντας ειδικευμένο προσωπικό 60 ατόμων... Δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην έρευνα, **η εταιρεία ...συνεργάζεται στενά με το Πολυτεχνείο Κρήτης** και το ΕΜΠ, υλοποιώντας σημαντικό αριθμό προγραμμάτων. Σε αυτή τη φάση βρίσκεται σε εξέλιξη μεγάλο αναπτυξιακό πρόγραμμα για τη δημιουργία θαλάσσιου μη επανδρωμένου σκάφους επιφανείας ειδικών αποστολών σε συνεργασία με το Πολυτεχνείο Κρήτης. Όπως αναφέρει ο κ. Σαρρής, μεταξύ των πελατών του περιλαμβάνονται οι Ένοπλες Δυνάμεις της Ελλάδας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της Σουηδίας, της Αμερικής, του Καναδά και του Ισραήλ, καθώς και εταιρείες κατασκευής αντιαεροπορικού και αμυντικού υλικού όπως η Raytheon των ΗΠΑ, η Rafael του Ισραήλ και η γαλλοολλανδική Thales. Επίσης μεγάλο ενδιαφέρον έχει δείξει ο νατοϊκός οργανισμός NSPO...».

Μικρή αναζήτηση στο διαδίκτυο κατέδειξε ότι εργαστήριο του Π.Κ. διαφήμιζε τη συνεργασία του με την εν λόγω εταιρεία και με άλλες για την παραγωγή πολεμικού υλικού: **5 ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ με 3SIGMA A.E.**

[Ολοκληρωμένο σύστημα επιτήρησης για την προστασία του τοπικού Οικοσυστήματος και των Επισκεπτών στο Φαράγγι της Σαμαριάς](#)

Χρηματοδότηση: [Περιφερειακός Πόλος Καινοτομίας Κρήτης, ΓΓΕΤ](#), 2007

[Ευστάθεια Πτήσης μη Επανδρωμένων Ελικοπτέρων: Τεχνικές Ελέγχου και Επιλογή Βέλτιστων Χαρακτηριστικών, ΠΕΝΕΔ 2003](#)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#)

[ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ UNISTEP, 2η Φάση: Σχεδίαση ενός Συστήματος Πλοήγησης για μη Επανδρωμένα Εναέρια Οχήματα Κάθετης Από-Προσγείωσης](#)

Περιφερειακό Πρόγραμμα Καινοτόμων Ενεργειών 'CRINNO – Κρήτη Καινοτόμος Περιφέρεια', Καινοτόμος Ενέργεια 'Φυτώριο Ιδεών Φοιτητών Πανεπιστημίων - UNISTEP', 2005

Χρηματοδότηση: Ευρωπαϊκή Συμμετοχή 65%, Εθνική Συμμετοχή 35%

[ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ UNISTEP, 1η Φάση: Κατασκευή Αυτόνομου Ρομποτικού Οχήματος](#)

Περιφερειακό Πρόγραμμα Καινοτόμων Ενεργειών 'CRINNO – Κρήτη Καινοτόμος Περιφέρεια', Καινοτόμος Ενέργεια 'Φυτόριο Ιδεών Φοιτητών Πανεπιστημίων - UNISTEP', 2004

Χρηματοδότηση: Ευρωπαϊκή Συμμετοχή 65%, Εθνική Συμμετοχή 35%

[Ολοκληρωμένη Μελέτη Αυτοματοποίησης Ξηραντηρίου Ελαιοπυρήνα](#)

Πρόγραμμα Διεθνούς Συνεργασίας στη Βιομηχανική Έρευνα και Δραστηριότητες Ανάπτυξης σε Προ-Ανταγωνιστικό Στάδιο, 2005

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#), [ABEA](#), [Συνεταιριστική Ελαιουργία Χανίων](#)

[Ευφυείς και Προσαρμοστικές Τεχνικές για τη Μέτρηση της Βιομηχανικής Ευελιξίας](#)

Πρόγραμμα Διακρατικής Συνεργασίας Ελλάδα-Σλοβενίας: Κοινά Ερευνητικά και Τεχνολογικά Προγράμματα
Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#)

[Ανάπτυξη Ευφυούς Συστήματος Αυτόνομης Πλοήγησης για Μη Επανδρωμένα Εναέρια Οχήματα, ΠΑΒΕ 99](#)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#) και STN ATLAS-3SIGMA A.E.

[Εύρωστες Μεθοδολογίες Ολοκλήρωσης Ομάδας Τροχοφόρων Ρομπότ, Εσωτερικών Χώρων & Εμπορικά Διαθέσιμων: Εφαρμογή στην Περιπολία Ασφαλείας σε Συγκρότημα Γραφείων, ΠΕΝΕΔ 99](#)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#)

[Ανάπτυξη Συστήματος Εναέριας Επιτήρησης με Έμφαση στην Πυροπροστασία, ΠΑΒΕΤ 2000](#)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#) και [EADS-3SIGMA A.E.](#)

[Ανάπτυξη Μη Επανδρωμένου Εναερίου Οχήματος Κάθετης Απογείωσης και](#)

[Προσγείωσης, ΠΕΠΕΡ 2000 \(Φάση Α\)](#)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#) και [EADS-3SIGMA A.E.](#)

Ανάπτυξη Στροβιλοκινητήρα για την Πρόωση Μη Επανδρωμένων Αεροσκαφών, ΠΕΠΕΡ 2000 (Φάση Α)

Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#) και [EADS-3SIGMA A.E.](#)

[Ιεραρχικός Ευφυής Έλεγχος Συστημάτων Παραγωγής: Μία προσέγγιση ασαφούς λογικής](#)

Πρόγραμμα Διακρατικής Συνεργασίας Ελλάδας-Σλοβενίας: Κοινά Ερευνητικά και Τεχνολογικά Προγράμματα
Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#)

[Μελέτη Ανάπτυξης Εκτοξευτή Μη Επανδρωμένων Αεροσκαφών](#)

Χρηματοδότηση: [EADS-3SIGMA A.E.](#)

[Μοντελοποίηση, Ανάλυση, Σύνθεση και Αξιολόγηση Αποδοτικότητας Συστημάτων Παραγωγής Τυχαίας Τοπολογίας με Δίκτυα PETRI](#)

Πρόγραμμα Διακρατικής Συνεργασίας Ελλάδας-Σλοβενίας: Κοινά Ερευνητικά και Τεχνολογικά Προγράμματα
Χρηματοδότηση: [ΓΓΕΤ](#)

Σε απάντηση σε ερώτημά μου ο κ. Πρύτανης με ανακοίνωση από 6.2.2008, αναφέρει: «μετά από ενδελεχή έλεγχο του αρχείου διαπιστώθηκε ότι το Πολυτεχνείο Κρήτης δεν εκπονεί ούτε εκπόνησε στο παρελθόν ερευνητικό ή αναπτυξιακό έργο σε συνεργασία με εταιρίες για την κατασκευή οπλικών συστημάτων».

Στην από 7.2.2007 επιστολή μου προς τον κ. Πρύτανη, αναφέρω μεταξύ άλλων: «Απλή θεματική αναζήτηση με την βοήθεια των σχετικών μηχανών του διαδικτύου, επιτρέπει στον καθ' ένα να διαπιστώσει ότι:

Στον «ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ Ο ΕΛΚΕ Π.Κ.» (ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ 04.07.05), αναφέρεται ρητά: «ΥΠΕΡΓΟΛΑΒΙΑ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΠΙΛΟΤΟΥ ΓΙΑ ΜΗ ΕΠΑΝΔΡΩΜΕΝΑ ΟΧΗΜΑΤΑ ΑΕΡΟΣ», επιστ. Υπεύθυνος, διάρκεια 1/7/03-31/8/04 και προϋπολογισμός (βλ.

http://www.tuc.gr/fileadmin/ereyna-files/trexonta_programmata_elke.xls, ημερομηνία ανάκτησης 7.2.2008).

Στην κατάσταση των συνεργατών του Εργαστηρίου Ευφών Συστημάτων & Ρομποτικής του Π.Κ., αναφέρονται μεταξύ των συνεργατών:

1. **Unmanned Systems (USL)** <http://www.cse.usf.edu/USL> (η οποία δεν συγκαλύπτει την πολεμική χρήση των προϊόντων της, και αναφέρει με τη σειρά της το ως άνω εργαστήριο μεταξύ των εταίρων της).

2. **EADS - 3 SIGMA A.E.**, <http://www.eads-3sigma.gr/> η οποία παράγει συστήματα σχεδόν αμιγώς πολεμικού προορισμού, και αναφέρει ρητώς την συνεργασία της με το Π.Κ. και το Ε.Μ.Π. (http://eads-3sigma.com/portal/index.php?option=com_content&task=view&id=22&Itemid=100).

3. **MARAC Ηλεκτρονική ΑΒΕΕ**, <http://www.marac.gr/>, η οποία μεταξύ άλλων ασχολείται με «ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ & ΛΥΣΕΙΣ» (ΟΧΗΜΑΤΑ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ & ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ, ΟΧΗΜΑΤΑ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ, ΔΟΥΡΥΦΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΡΟΜΠΟΤΙΚΑ ΟΧΗΜΑΤΑ (ROV), ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΥΝΟΡΩΝ).

Το ως άνω εργαστήριο, ανακοινώνει στην σελίδα του την **χρηματοδότηση 6 προγραμμάτων του από την 3 SIGMA A.E.**, η οποία σαφώς δεν ασχολείται με ζαχαροπλαστική...

Σε σειρά δημοσιευμάτων (εκτός του ΒΗΜΑΤΟΣ από 27.1.2008) αναφέρονται πλευρές αυτής της συνεργασίας, π.χ.: <http://www.hri.org/E/2000/00-11-25.dir/keimena/greece/greece3.htm>

http://www.robotlab.tuc.gr/GRPAGES/GR_ERGASTIRIO/GR_ERG1.htm#SYNERGASIES

http://tovima.dolnet.gr/print_article.php?e=B&f=15153&m=H04&aa=1, κ.ά.

Βάσει των παραπάνω εγγράφων, και δεδομένου ότι scripta manent, verba volant, αρκεί η απλή τυπική λογική για να καταλήξει κανείς στις εξής εκδοχές:

1. Ενδέχεται οι προαναφερθείσες εταιρείες (**Unmanned Systems (USL)** και **EADS - 3 SIGMA A.E.**) να επικαλούνται το κύρος του Ιδρύματός μας για διαφημιστικούς σκοπούς, οπότε, οι αρχές του Ιδρύματος οφείλουν να το υπερασπιστούν, καταφεύγοντας στη Δικαιοσύνη εναντίον αυτής της λαθροχειρίας.

2. Το ως άνω εργαστήριο του ιδρύματός μας να επικαλείται το κύρος των παραπάνω επιχειρήσεων, χωρίς να έχει χρηματοδότηση ή/και συνεργασία με αυτές.

3. Το όντι να ισχύουν τα όσα αναφέρονται στις σχετικές ιστοσελίδες του ιδρύματος και των επιχειρήσεων περί των πολεμικού προορισμού και εφαρμογών προγραμμάτων.

4. Το ενδεχόμενο της αβλεψίας του δημοσιογράφου και παρεξήγησης λεγομένων των αρμοδίων, εκπίπτει εκ των πραγμάτων, καθότι το δημοσίευμα του ΒΗΜΑΤΟΣ αναπαράγει πληροφορία εν πολλοίς δημοσιευμένη στο διαδίκτυο και ελεύθερα προσπελάσιμη.

Εφ' όσον όμως λαμβάνουν χώρα στο ίδρυμα τέτοια έργα, είτε τα αρμόδια διοικητικά όργανα τα γνωρίζουν και τα συγκαλύπτουν, τα αποσιωπούν, είτε δεν τα γνωρίζουν, διότι οι εμπλεκόμενοι σε αυτά πανεπιστημιακοί τα συγκαλύπτουν και μας εξαπατούν. Αμφότερες οι εκδοχές αφορούν πράξεις και παραλείψεις που συνδέονται με βαρύτερες ευθύνες.

Όποια από τις παραπάνω εκδοχές (ή τυχόν συνδυασμός τους) και αν ισχύει, πρόκειται περί σκανδάλου ολκής, που συνιστά λογική απόληξη της αντίληψης περί ανταγωνιστικότητας και υπαγωγής του πανεπιστημίου στις δυνάμεις της αγοράς.

Μήπως όμως, το κλειδί για την κατανόηση της όλης πλοκής βρίσκεται σε άλλη διατύπωση της ανακοίνωσής σας: «το Πολυτεχνείο Κρήτης ήταν πάντα ιδιαίτερα προσεκτικό **στην απ' ευθείας σύναψη συμβάσεων με ιδιωτικές εταιρείες, όσον αφορά στο αντικείμενο της έρευνας**»; Μήπως δηλαδή έχουν βρεθεί **τρόποι για την μη απ' ευθείας (δηλαδή, έμμεση) σύναψη συμβάσεων με ιδιωτικές εταιρείες**, ή για την σύναψη **συμβάσεων με ασαφή ή έμμεση αναφορά στο αντικείμενο της έρευνας**, ώστε οι εμπλεκόμενοι να είναι κεκαλυμμένοι; Μήπως αναπτύσσεται αυτή η δραστηριότητα παρακάμπτοντας τον ΕΛΚΕ; Γιατί άραγε δεν υπάρχουν προσπελάσιμοι, αντίστοιχοι με τον προαναφερθέντα, αλλά λεπτομερείς πίνακες των προγραμμάτων που διαχειρίζεται ο ΕΛΚΕ Π.Κ. για προηγούμενα ή επόμενα έτη;

Επομένως, κύριε Πρύτανη, **τα όσα διαρρήδην αναφέρετε στην ανακοίνωσή σας, ελέγχονται ως ανακριβή.** Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι τίποτε από τα παραπάνω δεν έχει υποπέσει στην αντίληψή σας. Πως είναι δυνατόν φερ' ειπείν να γνωρίζετε λεπτομέρειες των διαμοιβομένων στα αμφιθέατρα κατά την διάρκεια παραδόσεων και να μην υπέπεσαν στην αντίληψή σας (και μάλιστα κατόπιν ενδεδειγμένου ελέγχου) οι παραπάνω ελεύθερα προσπελάσιμες πληροφορίες; Βάσει του Εσωτερικού Κανονισμού Λειτουργίας του Π.Κ. (ΦΕΚ 351), «η ερευνητική και μελετητική δραστηριότητα για λογαριασμό τρίτων (όπως έρευνα χρηματοδοτούμενη από Δη-

μόσιους και Ιδιωτικούς Οργανισμούς) διεξάγεται κυρίως στους χώρους του Πολυτεχνείου Κρήτης και γίνεται μέσω του Ειδικού Λογαριασμού Κονδυλίων Έρευνας». Επιπλέον, «Τα μέλη ΔΕΠ, στις ερευνητικές τους δραστηριότητες οφείλουν να σέβονται ορισμένες αρχές δεοντολογίας, όπως: ...δ) να μην χρησιμοποιούν πόρους του Πολυτεχνείου για ιδιοτελείς σκοπούς, ε) να μην χρησιμοποιούν τη θέση τους για εκμετάλλευση τρίτων». Στον Οδηγό χρηματοδότησης έρευνας του Π.Κ. αναφέρεται: «Η έρευνα στο Ίδρυμα είναι ελεύθερη στο πλαίσιο της ακαδημαϊκής δεοντολογίας. **Όλες οι ερευνητικές δραστηριότητες χαρακτηρίζονται από διαφάνεια και τα αποτελέσματά τους είναι κατά κανόνα προσπελάσιμα από τα μέλη της επιστημονικής κοινότητας**», ενώ όρος για την ένταξη ενός ερευνητικού έργου είναι «να διαπιστώνεται ότι **το ερευνητικό έργο είναι συμβατό με την ακαδημαϊκή και επιστημονική δεοντολογία**». Επίσης προβλέπεται: «**Η μεταφορά και διάθεση των προϊόντων από τους δημιουργούς προς τα άλλα μέλη του Π.Κ. για να βοηθήσει στην ανάπτυξη νέων τέτοιων προϊόντων είναι ελεύθερη και απαραίτητη. Η μεταφορά και χρήση όμως αυτών των προϊόντων στον οικονομικό χώρο είναι αυστηρά ελεγχόμενη, και πρέπει να γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 2 του Π.Δ. 159/1984 και τον παρόντα κανονισμό. Επομένως, τα προγράμματα, τα οποία εκπονούνται στο Ίδρυμα και τα οποία διαχειρίζεται ο ΕΛΚΕ, οφείλουν να λειτουργούν υπό καθεστώς πλήρους διαφάνειας και δημοσιότητας και να είναι προσπελάσιμα από κάθε μέλος της Πολυτεχνειακής κοινότητας. Για κάθε πρόγραμμα να υπάρχει σαφής περιγραφή του περιεχομένου, των στόχων, των κατευθύνσεων, των εμπλεκόμενων μερών και αυτών που έχουν να επωφεληθούν αμέσως ή εμμέσως από τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Επίσης να υπάρχουν επικυρωμένα αντίγραφα των συνδεδεμένων με αυτά συμβολαίων και συμβάσεων εκτέλεσης έργου, που αφορούν τα εμπλεκόμενα πρόσωπα, όργανα του Ιδρύματος, Δημόσιους και Ιδιωτικούς Οργανισμούς. Τα ζητήματα αυτά αφορούν τα θεμέλια της ύπαρξης και λειτουργίας των πανεπιστημιακών δασκάλων και τίθενται επιτακτικά στα πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια συνδικαλιστικά μας όργανα.».**

Ακολουθεί απάντηση του κ. Πρύτανη (13.2.2008) χωρίς την παραμικρή αναφορά στα συγκεκριμένα στοιχεία:

«Κύριε Πατέλη,

Δεν θα ήθελα να σχολιάσω το «εισαγγελικό» ύφος με το οποίο επιμένετε να αναφέρεσθε στα τεκταινόμενα στο Π.Κ οποτεδήποτε επιλέγετε να παρέμβετε. Δίδεται

έτσι η εντύπωση πως στόχος είναι ένα «κυνήγι μαγισσών» και η εύρεση αποδιοπομπαίων τράγων παρά η διαφάνεια και ο ανοιχτός, ήρεμος και νηφάλιος διάλογος που αρμόζουν σε ένα ακαδημαϊκό ίδρυμα, όπως είναι το δικό μας.

Και τώρα επί της ουσίας:

1) Γνώριζα από την αρχή και επιβεβαιώθηκα από την αναζήτηση στοιχείων που πραγματοποίησα στο αρχείο του ΕΛΚΕ, ότι ουδεμία συνεργασία για τη δημιουργία όπλων πραγματοποιείται με την εταιρία που αναφέρετε. Η έρευνα, στο πλαίσιο προγράμματος της Γενικής Γραμματείας Έρευνας & Τεχνολογίας για ανάπτυξη μη επανδρωμένου τηλεκατευθυνόμενου σκάφους, ουδόλως μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συμπαγωγή οπλικών συστημάτων». Όπως ρητά αναφέρεται στο τεχνικό δελτίο έργου της ΓΓΕΤ, το νέο μη επανδρωμένο θαλάσσιο όχημα θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε μία σειρά εφαρμογών, συμπεριλαμβανομένης της επιτήρησης συνόρων και παρακολούθησης για παράνομη είσοδο μεταναστών, της διαφύλαξης του θαλασσιού περιβάλλοντος, των περιβαλλοντικών εφαρμογών (ανίχνευση πετρελαιοκηλίδων, μετρήσεις), της ασφάλειας των λιμανιών, της έρευνας και διάσωσης σε θαλάσσιο περιβάλλον κ.λπ. Τέλος, στο ΤΔΕ αναφέρεται ρητά ότι η ανάπτυξη του μη επανδρωμένου σκάφους επιφανείας θα γίνει για μη στρατιωτικές εφαρμογές.

(2) Κάθε σχεδόν επιστημονικό επίτευγμα στις θετικές επιστήμες είναι προφανές ότι μπορεί να έχει τόσο ειρηνικές όσο και πολεμικές εφαρμογές. Με την νοοτροπία, που εκφράζετε, δεν θα έπρεπε να γίνεται έρευνα στα πεδία της μετεωρολογίας, της ανάλυσης εικόνας, της αναγνώρισης φωνής, της τεχνολογίας των λέιζερ, της οπτοηλεκτρονικής, του αυτομάτου ελέγχου, της εφοδιαστικής, της τεχνολογίας υλικών, της ρομποτικής, του σχεδιασμού προϊόντων με τη βοήθεια Η.Υ., της ανίχνευσης και εκμετάλλευσης ορυκτών πόρων, των τηλεπικοινωνιών, της αεροναυπηγικής και σε τόσες άλλες περιοχές προωθημένης τεχνολογίας, αφού τα επιστημονικά επιτεύγματα μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για πολεμικούς σκοπούς. Το ίδιο το διαδίκτυο προήλθε ως ανάγκη εξυπηρέτησης του Αμερικανικού Στρατού. Με την νοοτροπία αυτή επιστήμονες, όπως οι Αντόνοφ, Κολμογκόρωφ, Αϊνστάιν, Καλάσνικωφ, Καραθεοδωρή, φον Μπράουν και εκατοντάδες ακόμη θα έπρεπε να είχαν ριχθεί στην πυρά, αφού τα αποτελέσματα της έρευνάς τους είχαν και χρήση για μη ειρηνικούς σκοπούς.

(3) Η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των μελών της πολυτεχνικής κοινότητας είναι υπερήφανοι για την πρωτοπόρο, καινοτόμο και υψηλού επιπέδου διεξαγόμενη βασική

και τεχνολογική έρευνα στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Η Πρυτανεία, η Σύγκλητος και η Επιτροπή Ερευνών ενθαρρύνουν και θα συνεχίσουν να ενθαρρύνουν και να ενισχύουν την καινοτόμο ερευνητική δραστηριότητα των μελών ΔΕΠ, των μελών του επιστημονικού και τεχνικού προσωπικού και των μεταπτυχιακών φοιτητών μας.

(4) Οι φοιτητές μας, παρά το νεαρό της ηλικίας τους, αντιλαμβάνονται ότι ενδεχόμενη αναστολή της ερευνητικής δραστηριότητας σε τομείς τεχνολογίας αιχμής θα αποτελούσε υποβάθμιση και ακύρωση του τεχνολογικού χαρακτήρα του Ιδρύματος με δυσάρεστες επιπτώσεις στην εκπαίδευσή τους, στα διπλώματά τους και στις εργασιακές προοπτικές τους.

Δηλώνω δε πως δεν προτίθεμαι να συνεχίσω έναν τέτοιο διάλογο κάτω από τις ίδιες προϋποθέσεις.

Καθηγητής Ι. Γρυσπολάκης

Πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης».

Μετά από ερώτημα του Ενιαίου Συλλόγου Φοιτητών και σχετική επερώτηση του κ. Α. Αλαβάνου στη Βουλή, ακολουθεί νέα ανακοίνωση πλέον της Πρυτανείας (27.10.2008):

«ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Σε απάντηση ερωτήματος του Ενιαίου Συλλόγου Φοιτητών και σχετική επερώτηση στην Βουλή εκ μέρους του κ. Αλαβάνου σχετικά με το αν πραγματοποιήθηκε έρευνα στο Π.Κ για τις ανάγκες του ΝΑΤΟ, μετά από έρευνα του θέματος γνωρίζουμε στην Πολυτεχνειακή Κοινότητα τα ακόλουθα:

Το περι ού ο λόγος ερευνητικό έργο πραγματοποιήθηκε κατόπιν σύμβασης του Πολυτεχνείου Κρήτης με το Ελληνικό Δημόσιο και συγκεκριμένα με το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης και το Ελληνικό Πολεμικό Ναυτικό.

Η υποβοήθηση της αμυντικής ικανότητας της χώρας μας θεωρούμε πως δεν μπορεί να θεωρηθεί επιλήψιμη ενέργεια για ένα δημόσιο πανεπιστήμιο, πολλώ δε μάλλον όταν οι αμυντικές δαπάνες αποτελούσαν μέχρι πρόσφατα τις μόνες δαπάνες του προϋπολογισμού που ψηφίζονταν στην βουλή ομόφωνα, αφού θεωρείτο αυτονόητο πως όλοι, ανεξάρτητα κομματικών δεσμεύσεων, οφείλαμε να στηρίξουμε την άμυνα της πατρίδας μας.

Εξ άλλου, όπως μας διαβεβαίωσε το μέλος ΔΕΠ, που είχε την επιστημονική ευθύνη του εν λόγω ερευνητικού έργου, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας έχει ήδη απαντήσει στην Βουλή επί της επερωτήσεως, ότι η εν λόγω ερευνητική εργασία ουδεμία σχέση είχε με το ΝΑΤΟ.

27/10/2008».

Σε συνέχεια αυτού του διαλόγου, ακολουθεί μήνυμα της κας Καρούκη Εύας με θέμα: **ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΟ Π.Κ.**

**«Ημερομηνία Παραλαβής: 2008-10-30 18:04:57 Αποστολέας: Καρούκη Εύα
Θέμα: [Κατηγορία: Γενικά] Συνημμένα:**

Με την ανακοίνωση του κ. Γρυσπολάκη λοιπόν στις 27/10 ξεκαθαρίζει το θέμα αν γίνεται τελικά ή όχι πολεμική έρευνα στο Πολυτεχνείο Κρήτης. ΓΙΝΕΤΑΙ όπως μας λέει ο ίδιος, πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με όσα είπε πριν μερικούς μήνες (πριν τις πρωτανικές εκλογές) σε σχετική εκδήλωση όπου ήταν καλεσμένος».

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η αναφορά μου σε παλινωδίες του Πρύτανη αναφορικά με την διεξαγωγή πολεμικής έρευνας στο Ίδρυμα, δεν συνιστά “απαξιωτικό χαρακτηρισμό” αλλά διαπίστωση, που τεκμαίρεται από τα επίσημα έγγραφα, τα δημοσιεύματα και τη σχετική αλληλογραφία. Οι έντονες αναφορές μου σε αυτά τα γεγονότα εκπορεύονται από αίσθηση καθήκοντος, εκπαιδευτικής και επιστημονικής δεοντολογίας, καθ’ ότι θεωρώ ότι με παρόμοιους χειρισμούς υπονομεύεται ανεπανόρθωτα τόσο το κύρος των θεσμών του Ιδρύματος, όσο και η αρμονική παιδαγωγική αλληλεπίδραση εντός του.

B.2.4. Ως προς τον Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Κρήτης

Ως προς το κείμενο μου που δημοσιεύτηκε στα Χανιώτικα Νέα την 10-3-2009 σε καμία περίπτωση δεν υπήρχε οποιαδήποτε πρόθεση να θίξω το πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου, το οποίο άλλωστε χάρει τέτοιας εκτίμησης στην Κρήτη που θα ήταν αδύνατο να γίνει αντικείμενο προσβολής (άλλωστε όταν το Πολυτεχνείο βραβεύει τον Αρχιεπίσκοπο, το Πολυτεχνείο είναι που τιμάται). **Το κείμενο αυτό αφορά παντελώς άσχετο θέμα: το θέμα της πολεμικής έρευνας εντός του Πολυτεχνείου Κρήτης** –για το οποίο βλ. ανωτέρω- και μόλις στο υστερόγραφο του άρθρου που αφορά τη βράβευση μέλους ΔΕΠ (και όχι τη βράβευση του Αρχιεπισκόπου, η οποία άλλωστε είχε επισυμβεί σε πολύ προγενέστερο χρόνο) επισημαίνει την πρακτική της

Πρυτανείας να προβαίνει σε βραβεύσεις για λόγους που αφορούν την ίδια. Ούτε φυσικά η αναφορά μου σε «κλειστούς κύκλους δεσποτικών ιερατείων» ενέχει υπαινιγμό για την Εκκλησία, αλλά παραπέμπει μεταφορικά στη δομή και τις λειτουργίες των γνωστών από τη φιλοσοφία της ιστορίας γραφειοκρατικών δομών του λεγομένου «ασιατικού τρόπου παραγωγής». **Σε εκτενή συζήτηση που είχα επ' αυτού με τον ίδιο τον Αρχιεπίσκοπο στην έδρα του (3.10.2012), γνωστοποιώντας του το επίμαχο κείμενό μου και την αντίστοιχη κατηγορία, ο ίδιος με διαβεβαίωσε ότι επ' ουδενί λόγω δεν έχει προσβληθεί και ότι δεν θα προσβαλλόταν, ακόμα και εάν εγώ είχα την πρόθεση να τον προσβάλλω. Με διαβεβαίωσε μάλιστα για την ετοιμότητά του να διευκρινίσει τα παραπάνω σε όποιον του απευθυνθεί και γι' αυτό το λόγο αιτήθηκα από το Συμβούλιο Σας να εξετασθεί αν κρίνετε σκόπιμο και ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος, κατ' άρθρο 215§1 ΚΠΑ**

B.2.5 Ως προς τους πολιτικούς και δικαστικούς «υπαλλήλους του κεφαλαίου»

Η αναφορά μου (σε ηλ. επιστολή από 30.3.2009) σε υπαλλήλους του κεφαλαίου (πολιτικούς και δικαστικούς) συνδέεται σαφώς με 2 συγκεκριμένα γεγονότα της τότε επικαιρότητας: 1. την ιδιαίτερα **βίαιη επίθεση δυνάμεων καταστολής (MAT) εναντίον φοιτητών και καθηγητών, κατόπιν εντολής πρυτανικής αρχής και εισαγγελέα στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης (Παρίσι) και 2. τους τότε αναφερόμενους στον τύπο σχεδιασμούς για αντίστοιχη κίνηση προς εκκένωση του κτιρίου διοίκησης του Α.Π.Θ. από κατάληψη υπέρ των απλήρωτων από εργολάβους εργαζομένων στο εν λόγω Ίδρυμα και τις αντίστοιχες δηλώσεις κάποιων πρυτάνεων και εισαγγελέων για κατάργηση πάραυτα του ασύλου. Οποιος παρακολουθήσει αυτό το βίντεο και τις αγριότητες που περιέχει δεν μπορεί παρά να αγανακτήσει για το που οδηγείται η ακαδημαϊκή κοινότητα στο όνομα των μεταρρυθμίσεων και της κατάργησης του ασύλου.**

Στην προκείμενη περίπτωση, **κανείς υβριστικός χαρακτηρισμός δεν έχει απευθυνθεί έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ούτε φυσικά απευθύνεται συλλήβδην.** Αφορά εκείνη τη μερίδα πολιτικών και δικαστικών, εκείνους τους πρυτάνεις που είτε διακατέχονται από φόβο ή μίσος εναντίον των φοιτητικών κινητοποιήσεων, είτε αντικειμενικά ή υποκειμενικά είναι διατεθειμένοι να υποταχθούν στις κυρίαρχες πολιτικές κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου,

Αυτό αναδεικνύει άλλωστε και ο χαρακτηρισμός ψοφοδεής που σημαίνει δειλός (ετυμολογικώς –εκ του αρχ. Ψόφος (κρότος) + δέος).

Άλλωστε η σχέση μεταξύ συμφερόντων συγκεκριμένων κοινωνικοοικονομικών τάξεων πολιτικών και δικαστικών λειτουργών, είναι θέμα που απασχολεί επί αιώνες τις κοινωνικές επιστήμες και τη φιλοσοφία από την περί “δικαίου του ισχυρού” αντίληψη των σοφιστών [(Πλάτωνος «Πολιτεία» Α΄ 336b) «φημί γαρ εγώ είναι το δίκαιον ουκ άλλο τι ή το του κρείττονος συμφέρον». Στον «Γοργία» (483d): «ούτω το δίκαιον κέκριται τον κρείττω του ήττονος άρχειν και πλέον έχειν»], μέχρι περί φυσικού δικαίου ιδέες των διαφωτιστών, εναντίον της ισχύος των προνομίων των ευπατριδών της φεουδαρχίας, από την εγγελιανή προβληματική περί “δικαίου” (ενσάρκωση του “αντικειμενικού πνεύματος”) εν σχέσει προς την “κοινωνία των ιδιωτών” και και την αίρουσα αυτήν μαρξική αντίληψη περί “βάσης και εποικοδομήματος” της κοινωνίας, μέχρι πληθώρα σύγχρονων προσεγγίσεων της κοινωνικής φιλοσοφίας και της φιλοσοφίας του δικαίου. Η επιστημονική διευθέτηση του εν λόγω θέματος δεν συνιστά και δεν μπορεί να συνιστά δικαιοδοσία πειθαρχικών και άλλων δικαστικών οργάνων σε μια κοινωνία που σέβεται την ελευθερία της έρευνας και της δημόσιας έκφρασης των πορισμάτων αυτής, πολλώ δε μάλλον, όταν στην προκείμενη περίπτωση αυτό που τίθεται ως πειθαρχικώς ελεγκτέα συμπεριφορά είναι το κατά πόσο χαρακτηρισμοί επιστημονικής ή και καθαρώς ιδεολογικής κριτικής διαθέτουν ή στερούνται "αντικειμενικότητας". Είναι κοινώς γνωστό, άλλωστε, ότι στις κοινωνικές επιστήμες και στη φιλοσοφία, ακόμη και αυτό το αίτημα για αντικειμενικότητα των επιστημονικών κρίσεων ως προς την κοινωνία και τις αντιφάσεις της, ερίζεται σφόδρα μεταξύ εκπροσώπων διαφόρων σχολών και τάσεων.

Τέτοιες κρίσεις οδηγούν σε έλεγχο του φρονήματος του εγκαλουμένου ή των επιστημονικών και ιδεολογικών επιλογών και κρίσεων του, π.χ. σχετικά με το νόημα του κεφαλαίου και της άσκησης της κρατικής εξουσίας, με το νόημα ή τις αξίες της αγοράς ή αντιθέτως του δημόσιου πανεπιστημίου, της διαφωτιστικής παράδοσης του Χούμπολτ, του Εγέλου, του Μαρξ κ.ο.κ. **Δικαίωμα οποιουδήποτε πανεπιστημιακού, π.χ. του κ. Ι. Γρυσπολάκη, είναι να έχει ως όραμα ένα πανεπιστήμιο-επιχείρηση, με αυτόματα εισβολή σε αυτό δημόσιας δύναμης ανά πάσα στιγμή και δικό μου δικαίωμα -να τάσσομαι μαχητικά υπέρ του δημόσιου πανεπιστημίου στην υπηρεσία της κοινωνίας και όχι των ιδιωτικών-ιδιοτελών**

συμφερόντων, με τα χαρακτηριστικά μάλιστα που ισχύουν σύμφωνα με το ισχύον ελληνικό Σύνταγμα.

Με βάση άλλωστε και την πάγια νομολογία των δικαστηρίων της χώρας μας, το γεγονός ότι οι χαρακτηρισμοί “πολιτικοί και δικαστικοί υπάλληλοι του κεφαλαίου” και “ψοφοδεείς ή επιθετικοί πρυτάνεις” δεν απευθύνονται σε συγκεκριμένα πρόσωπα, δεν αποτελεί επιβαρυντική περίπτωση. Αντίθετα αίρει τη δυνατότητα επιβολής κύρωσης, καθώς δεν υπάρχει εν προκειμένω προστατευόμενο αγαθό το οποίο μπορεί να σταθμισθεί με την ελευθερία της έκφρασης καθώς δεν νοείται εξ αντανάκλασεως προσβολή προσωπικότητας (ΑΠ 1298/2002 ΝοΒ 2002, 2064). Όταν ένας ομαδικός χαρακτηρισμός δεν μπορεί να συσχετιστεί με ορισμένα άτομα δεν έχουμε προσβολή της τιμής αυτών (ΑΠ 743/82 ΠΧ ΛΓ 151, ΔιατΕισΠρωτΑθ 189/89 ΠΧ ΛΘ 1013, Μαργαρίτης, υπό άρθρο 361 σ.993, Κονταξής, υπό 361 2332, Μπιτζιλέκη Αρμ.1990 167). Οπου ο νομοθέτης θέλησε να προστατεύσει την τιμή ομάδων ατόμων ως τέτοιων ή νομικών προσώπων το έπραξε ρητώς. **Όπως άλλωστε έχει κρίνει και το ΕΔΔΑ (Dyuldin vs Russia 31-7-2007 σκ.43) ο προσβλητικός χαρακτηρισμός πρέπει να απευθύνεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο προκειμένου να στοιχειοθετηθεί δυσφήμιση.** Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει το ΕΔΔΑ αν για κάθε αρνητικό πορτρέτο της κυβέρνησης εν γένει στοιχειοθετείτο περιορισμός της ελευθερίας της έκφρασης δεν θα έμενε περιθώριο για την άσκησή της.

B2.6 Δυνατότητα προβλεψιμότητας του πειθαρχικού αδικήματος

Τέλος σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, οι όποιοι περιορισμοί στο δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης και πληροφόρησης (όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου) πρέπει όχι μόνο να είναι αναγκαίοι στο πλαίσιο μίας δημοκρατικής κοινωνίας αλλά να προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία και μάλιστα με τέτοια σαφήνεια και ακρίβεια, ώστε να επιτρέπουν στον διοικούμενο να προσδιορίσει τη συμπεριφορά του (Σχετ. η από 28.9.1999 απόφαση του ΕΔΔΑ στην υπόθεση *Ozturk* κατά Τουρκίας, *Maestri vs Italy* σκ.30). Συνεπώς θα πρέπει να είναι προβλέψιμη ως πειθαρχικώς ελεγκτέα συμπεριφορά η συμπεριφορά του εγκαλουμένου όταν αυτή συνίσταται στην άσκηση της ελευθερίας κριτικής. Με δεδομένο ότι η διάταξη περί διαγωγής απάδουσας προς την αξιοπρέπεια του πανεπιστημιακού λειτουργού συνιστά αόριστη έννοια, το

γεγονός ότι αφενός επί 60 και πλέον χρόνια δεν έχουν υπάρξει καταδίκες για απάδουσα διαγωγή πανεπιστημιακού λόγω της οξείας κριτικής που έχει εκφέρει, αφετέρου δε ότι το σύνολο των εμπλεκομένων στο σχετικό διάλογο για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση (μεταξύ των οποίων και ο εγκαλόν) υπερασπίζει με οξύ τρόπο τα επιχειρήματά του (βλ. και σχετικά ερανίσματα ενδοπανεπιστημιακών διαλόγων από ηλεκτρονικές λίστες αλληλογραφίας άλλων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων –σχ.10), δεν καθιστούσε προβλέψιμο ότι τελούσα πειθαρχικό αδίκημα κατά την εκφορά του λόγου μου. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός ότι έχουν εκδοθεί πάρα πολλά ψηφίσματα συμπαράστασης υπέρ μου (σχετικά φάκελλος 6). Συνεπώς ακόμη κι αν κριθεί ως πειθαρχικώς ελεγκτέα η συμπεριφορά μου ως εγκαλουμένου θα πρέπει να κριθώ ατιμώρητος λόγω συγγνωστής νομικής πλάνης.

B2.7. Περί της φιλοσοφικής μου στάσεως και του πανεπιστημίου της αγοραίας αξιολόγησης και αριστείας

Τελειώνοντας θα ήθελα να αναφέρω τα εξής:

Σε όλες τις κρίσεις που εξέφερα εν σχέσει προς την Πρυτανική αρχή υπό τον κ. Ι. Γρυσπολάκη, υπερισχύει προδήλως το στοιχείο της πολιτικής κριτικής και της ιδεολογικής αντιπαράθεσης, βάσει συγκεκριμένων επιστημονικών και πορισμάτων και των αντίστοιχων παιδαγωγικών και θεσμικών-διοικητικών αρχών που πρεσβεύω. Οι κρίσεις αυτές προσέλαβαν το χαρακτήρα ενίοτε οξείας δημόσιας αντιδικίας, εντός και εκτός του Ιδρύματος. Ακόμη κι αν αυτή διεξήχθη με τρόπο οξύ, παραμένει εκ μέρους μου μια επιστημονική, παιδαγωγική, πολιτική και ιδεολογική αντιδικία. Οι κρίσεις μου αναφέρονται και σε αξιολογικά χρωματισμένες πράξεις και παραλήψεις ακαδημαϊκής πολιτικής και άσκησης εξουσίας εκ μέρους δεδομένης πρυτανικής αρχής. Αλλά τούτο αποτελεί συνταγματικό δικαίωμα κάθε Έλληνα πολίτη, πολλώ μάλλον δε και καθενός πανεπιστημιακού, ιδιαίτερα αυτού, γνωστικό αντικείμενο του οποίου είναι η φιλοσοφία.

Σε μια δημοκρατική κοινωνία, η εκφορά κρίσεων επιστημονικού, παιδαγωγικού, πολιτικού ή ιδεολογικού χαρακτήρα είναι ελεύθερη. Δεν νοείται να υπόκειται ούτε σε ποινικό κολασμό ούτε, πολύ περισσότερο, σε πειθαρχικό έλεγχο. Πόσο μάλλον, όταν αυτός που τις διατυπώνει είναι και πανεπιστημιακός, οπότε, εκ του Συντάγματος απολαμβάνει όχι απλώς της ελευθερίας του λόγου (άρθ. 14), αλλά

και πλήρους ακαδημαϊκής ελευθερίας (άρθ. 16), εάν οι κρινόμενες πράξεις εμπíπτουν στον κύκλο της άσκησης δημόσιας εξουσίας από πρυτανική αρχή.

Η γενική ελευθερία πολιτικού λόγου διατηρείται και δέον να γίνεται σεβαστή από τα όργανα του Κράτους, διοικητικά και δικαστικά, ακόμη κι όταν οι συναφείς κρίσεις ενέχουν απαξιωτικό χαρακτήρα για φορείς δημόσιας εξουσίας κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Εδώ η κριτική στρέφεται όχι προσωπικά εναντίον συγκεκριμένου ατόμου ως ιδιώτη, αλλά εναντίον προσώπου που λειτουργεί ως φορέας δημόσιας εξουσίας.

Η ελευθερία έγκειται στην ελευθερία των άλλων να σκέπτονται και να εκφράζονται διαφορετικά από εμάς. Ειδ' άλλως ποινικοποιείται η επιστημονική και πολιτική διαφωνία και τιμωρείται η κοσμοθεωρητική διαφορά και το διαφορετικό πολιτικό φρόνημα των άλλων, πράγμα ανεπίτρεπτο. Ακριβώς αυτό συντρέχει όμως εν προκειμένω, με την εκδικητική συμπεριφορά του εγκαλούντος τέως Πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης.

Όσο για το παιδαγωγικό και διοικητικό κύρος εν γένει, πολλώ δε μάλλον αυτό μιας πρυτανικής αρχής, αυτό είναι κάτι που κατακτάται εντός της ζωντανής ερευνητικής, θεσμικής και παιδαγωγικής αλληλεπίδρασης, χτίζεται αργά από την πολιτεία της ίδιας της πρυτανικής αρχής. Ούτε προδεδομένο είναι ούτε αυτονόητο. Το κύρος, όπως και ο σεβασμός, είναι κάτι που κατακτάται από καθέναν. Ούτε δοτό είναι, ούτε προστατεύεται με μέσα κρατικού καταναγκασμού. Στην αντίθετη περίπτωση θα εκλαμβάνοταν το αντίστοιχο κρατικό, διοικητικό, εκπαιδευτικό κ.ο.κ. όργανο περίπου ως "ελέω Θεού" θεσμοποιημένη οντότητα. Δεν θα εθεωρείτο δηλαδή ως θεσμικό όργανο κοσμικής πολιτείας, φιλελεύθερης και δημοκρατικής, βασισμένης στην αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, στο πλαίσιο της οποίας ουδείς φορέας δημόσιας εξουσίας νοείται να εξαιρείται της δημόσιας κριτικής. Κατά μείζονα λόγον ισχύει το τελευταίο, όταν το όργανο για το οποίο ομιλούμε έχει εκλεγεί από τους συναδέλφους του και παραμένει υπόχρεο σε δημόσια λογοδοσία προς την πανεπιστημιακή κοινότητα ως προς τον κύκλο των αρμοδιοτήτων του, ακόμη και ως προς τις απόψεις που ο εκάστοτε Πρύτανης εκφράζει ως προς τα πανεπιστημιακά πράγματα.

Κοντολογίς, η αντίληψη περί "εξυβρίσεως αρχής" ανταποκρίνεται σε μία νομοθετική επιλογή φιλοσοφικά καθαρώς μεταφυσική και πολιτικά εντόνως ιδεολογική, προσίδια στις μετεμφυλιακές ιστορικές συνθήκες της χώρας μας. Είναι εντελώς απρόσφορη υπό το ισχύον ελληνικό Σύνταγμα και αντιβαίνει κατάφωρα στον σύγχρονο ευρωπαϊκό νομικό πολιτισμό. Υπό των ανωτέρω εκτιμήσεων, ο

φρονηματισμός πανεπιστημιακού δασκάλου σε βάση ιδεολογικού στιγματισμού για τις πολιτικές απόψεις του, όπως αυτές έχουν εκφραστεί απέναντι σε φορέα δημόσιας εξουσίας, αντίκειται σφόδρα στο ισχύον Σύνταγμα της χώρας και στην ευρωπαϊκή νομική παράδοση.

Εξυπακούεται ότι η οποιαδήποτε κριτική εναντίον πρυτανικής αρχής στρέφεται αποκλειστικά σ' αυτήν την ίδια. Καθόλου δεν αντανακλά ούτε στο πανεπιστήμιο συνολικά, ούτε καν σε όσους ψήφισαν υπέρ της συγκεκριμένης πρυτανικής αρχής. Τυχόν επιλήψιμες ενέργειες δεδομένης πρυτανικής αρχής κατά καμία έννοια δεν είναι καταλογιστέες στην ευρύτερη πανεπιστημιακή κοινότητα. Επομένως είναι εντελώς αβάσιμος ο ψόγος ότι η μειωτική κριτική που άσκησα σε συγκεκριμένες θέσεις και ενέργειες του Πρυτάνεως συμπαρασύρει το κύρος του Πανεπιστημίου Κρήτης εν συνόλω και τα καθέκαστα συλλογικά του όργανα. Αυτό θα συνιστούσε αθέμιτο λογικό άλμα.

Το όλο πνεύμα της εναντίον μου παραπομπής συνδέεται με ορισμένη λανθάνουσα φιλοσοφική αντίληψη για τη σχέση επιστημονικής έρευνας και συνείδησης, γνωστικής διαδικασίας και θεσμών, θεωρίας και πράξης.

Το γνωστικό μου αντικείμενο αφορά τη φιλοσοφική-μεθοδολογική θεώρηση όλων των πτυχών και ειδών της επιστήμης: της ερευνητικής δραστηριότητας (βασικής, εφαρμοσμένης, φυσικής, μαθηματικής, κοινωνικής, ανθρωπιστικής και τεχνολογικής), των εκάστοτε αποτελεσμάτων-κεκτημένων αυτής της δραστηριότητας σε όλα τα επίπεδα και τα είδη της (παρατήρηση, πείραμα, υπόθεση, θεωρία, κ.ο.κ.), της λογικής και μεθοδολογίας της έρευνας, της επιστήμης ως παραγωγικής δύναμης, ως μορφής του κοινωνικού συνειδένα, αλλά και ως θεσμού σε συνάρτηση με άλλους θεσμούς, τις εκπαιδευτικές, ιδεολογικές, ηθικές, πολιτικές-εξουσιαστικές, δικαιοτικές, αισθητικές, θρησκευτικές και κοσμοθεωρητικές πτυχές και αλληλεπιδράσεις της επιστήμης. Εξετάζω λοιπόν την επιστήμη (μετατοπίζοντας τις εμφάσεις και εστιάζοντας κατά περίπτωση τις προσεγγίσεις μου) ως περίπλοκο και πολυεπίπεδο πολιτισμικό-ιστορικό φαινόμενο, το οποίο (σε συνάρτηση με το επίπεδο ανάπτυξής του) διαθέτει μεν σχετικά αυτόνομη λογική, μεθοδολογία και θεωρητική συγκρότηση (που απαιτεί σχετικά αυτοτελή διερεύνηση), αλλά δεν λειτουργεί υπό εκτός κοινωνίας και ιστορίας κείμενους όρους, δεν ευδοκίμει σε δοκιμαστικό σωλήνα εργαστηρίου. Η επιστήμη είναι με ποικίλους μηχανισμούς διαφόρων βαθμών διαμεσολάβησης οργανικά συνδεδεμένη, εντεταγμένη στη δομή και την ιστορία της κοινωνίας ως ολότητας. Ως εκ τούτου, συνιστά ταυτοχρόνως **ειδέναι** (γνώση, γνωστική διαδικασία)

και **συν**-ειδέναι (συνειδητοποίηση σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και δράση βάσει της συνείδησης).

Σύμφωνα με τη λανθάνουσα φιλοσοφική αντίληψη που διέπει την εναντίον μου δίωξη, η επιστήμη, ως “θετική”, “τεχνοκρατική”, “επιχειρησιακή” και μετρήσιμη ενασχόληση με το επιστητό, σε ένα ειδέναι που ανάγεται σε οπερασιοναλιστικά διαχειρίσιμη πληροφορία χωρίζεται δήθεν σαφώς από κάθε θεμελίωση της πράξης και διέξοδο στην κοινωνική πράξη. Η μεν πρώτη, επιτρέπεται στον πανεπιστημιακό δάσκαλο, η δε δεύτερη, εάν δεν συνάδει με τις επιλογές ιθυνόντων με οικονομική και εξουσιαστική ισχύ, είναι κολάσιμη.

Παρόμοιες απόψεις συνδέονται και με εκείνη την αγγλοσαξονική παράδοση, η οποία “κάνει μια διάκριση ανάμεσα σε “scholarship”, την επιστημοσύνη, την επιστημονική αρμοδιότητα, την αφοσίωση στην επιστήμη, και σε “commitment”, την επένδυση στον κοινωνικό και πολιτικό κόσμο. Θεωρώ ότι πρόκειται για ολέθρια διχοτόμηση, η οποία έχει ως αποτέλεσμα οι λόγιοι να αποσύρονται από την κοινωνική ζωή, όπου θα ήταν πάρα πολύ χρήσιμοι, κυρίως σε περιόδους όπως αυτή που ζούμε σήμερα, όπου η πολιτική εργαλαιοποιεί μονίμως την επιστήμη” (P. Bourdieu. Για την εκπαίδευση του μέλλοντος. Εκδ. Νήσος, Αθήνα, 2004, σελ. 155). Μάλιστα, οι πλέον ολέθριες ιδιοτελείς λαθροχειρίες επί της επιστήμης γίνονται εν ονόματι της ιδεολογικο-πολιτικής “καθαρότητας” της τελευταίας. Έχει αποδειχθεί ότι, κατά κανόνα, οι πλέον χονδροειδείς και ιδιοτελείς ιδεολογικο-πολιτικές χειραγωγήσεις γίνονται στη βάση αυταπατών και ιδεολογημάτων περί δήθεν “καθαρής” επιστήμης-φιλοσοφίας, “ιδεολογικά, αξιολογικά, πολιτικά και κοινωνικά ουδέτερης και αμερόληπτης”... Εάν τίθεται εκτός ερευνητικού πεδίου η κοινωνική-πολιτισμική-συνειδησιακή διάσταση της επιστήμης και της φιλοσοφίας, καθώς και οι θεσμικές, πρακτικές κοινωνικοπολιτικές της προεκτάσεις, δεν καθίσταται αντικείμενο συνειδητής διαχείρισης, και ως εκ τούτου, προσφέρεται για αγοραίες ιδιοτελείς χρήσεις κατά το δοκούν, βορά εξωεπιστημονικών, αλλά και αντιεπιστημονικών-αντικοινωνικών σκοπιμοτήτων από θέσεις ισχύος.

Η διάκριση αυτή είναι ανέφικτη και στην ιστορία της φιλοσοφίας. Είναι άραγε βάσιμη η γνωσιοθεωρία των ιδεών του Πλάτωνος αποκομμένη από την Η διάκριση αυτή είναι ανέφικτη και στην ιστορία της φιλοσοφίας. Είναι άραγε βάσιμη η γνωσιοθεωρία των ιδεών του Πλάτωνος αποκομμένη από την Πολιτεία του, το Όργανον του Αριστοτέλους - από τα Πολιτικά και τα Ηθικά Νικομάχεια, η περί υποστάσεως διαδασκαλία του Σπινόζα – από την Πολιτεία του, η Κριτική του

καθαρού Λόγου του Καντ – από την Κριτική του πρακτικού Λόγου, η Επιστήμη της Λογικής του Χέγκελ – από την ιδεολογικο-πολιτική του στράτευση στη Φιλοσοφία του Πνεύματος και στη Φιλοσοφία του Δικαίου, η Εξελικτική επιστημολογία του Πόππερ – από την πολιτική στράτευση του αντιδιαλεκτικού του μένους (εναντίον Ηρακλείτου, Πλάτωνος, Χέγκελ και Μαρξ), κ.ο.κ. Από τη συνεισφορά διανοητών που άφησαν το στίγμα τους στην επιστημονική φιλοσοφία, καθίσταται σαφής η οργανική σχέση “ανάμεσα στην προσπάθεια του ερευνητή και την προσπάθεια, θα λέγαμε, του διανοουμένου, με άλλα λόγια την προσπάθεια του ερευνητή να παρεμβαίνει και να επηρεάζει την κοινωνική ζωή, την πολιτική ζωή, έχοντας ως εφόδιο του ακριβώς την ερευνητική του αρμοδιότητα και ικανότητα” (P. Bourdieu. ό.π.). Υπό αυτή την έννοια είναι τουλάχιστον άστοχη η όποια αποτροπή δια πειθαρχικών διώξεων από την κριτική στα κακώς κείμενα του Πανεπιστημίου και της κοινωνίας, υπό το πρίσμα της οποίας φαντάζουν “απάδουσες υπερβολές” η αυτοθυσία του Ηρακλείτου, του Σωκράτους, του μάρτυρα της επιστήμης Giordano Bruno και η ανιδιοτελής στράτευση πλειάδας μεγάλων φιλοσόφων ανθρωπιστών.

Το συνολικό πνεύμα του παραπεμπτηρίου, εκ πρώτης όψεως δεν αφορά τον πυρήνα της ερευνητικής και παιδαγωγικής προβληματικής, αλλά το που αυτή καταλήγει ως αποτέλεσμα, “τα όρια”, το “ύφος”, την “οξύτητα” των διατυπώσεων του πανεπιστημιακού δασκάλου, όπου και όποτε αυτός επεκτείνει τα πορίσματα της έρευνάς του στα μείζονα διακυβεύματα της κοινωνίας, της παιδείας και των θεσμών, στο πεδίο των κοινωνικοπολιτικών επιλογών των ιθυνόντων. Η σμίλευση ενός προτύπου του επιτρεπτού, στο λόγο που αρθρώνει ο πανεπιστημιακός, στη δημόσια εκφορά αυτού του λόγου, δια του πειθαρχικώς προσδιορίσιμου του μεταίχιμου οριοθέτησης “διαγωγής απάδουσας στην αξιοπρέπεια του πανεπιστημιακού λειτουργού”, τίθεται και θα τίθεται μέσω παρόμοιων διώξεων ως δαμόκλειος σπάθη υπεράνω του ίδιου του περιεχομένου της έρευνας και της διδασκαλίας, υπεράνω της ίδιας της στάσης ζωής του πανεπιστημιακού ως κοινωνικού όντος, ως προσωπικότητας, ως πολίτη, υπεράνω της ίδιας της επιστημονικής στάσης και της αλήθειας. Το πρότυπο αυτό, **έρχεται να προβάλλει αξιώσεις έξωθεν και άνωθεν οριοθέτησης του πλαισίου, εντός του οποίου ο πανεπιστημιακός δάσκαλος οφείλει να κινείται μετρημένα, με “σώφρονα μετριοφροσύνη”, “σοβαρά, σεμνά και ταπεινά”**. Τι σημαίνει αυτό πρακτικά για την επιστήμη; Όπως επισημαίνει σε -απίστευτα επίκαιρο- νεανικό του έργο για τις επιπτώσεις της λογοκρισίας ένας μεγάλος στοχαστής του 19ου αι., παρόμοιοι προσδιορισμοί και περιορισμοί, «δεν

αφορούν το περιεχόμενο της έρευνας, αλλά μάλλον κάτι το οποίο κείται εκτός αυτού του περιεχομένου. Εξ υπαρχής αποπροσανατολίζουν την έρευνα από την αλήθεια και την εξαναγκάζουν να στρέφει την προσοχή της σε κάποιο άγνωστο τρίτο πράγμα. Άραγε, μια έρευνα που διαρκώς θα κατευθύνει την προσοχή της σε αυτό το τρίτο στοιχείο, στο οποίο ο νόμος παρέχει μια νόμιμη ιδιοτροπία-διακριτική ευχέρεια, μια τέτοια έρευνα δεν θα παραβλέπει την αλήθεια; Δεν είναι άραγε πρώτιστο καθήκον του ερευνητή της αλήθειας να στοχεύει ευθέως την αλήθεια, χωρίς να λοξοκοιτάζει ούτε δεξιά ούτε αριστερά; Άραγε δεν θα λησμονήσω την ίδια την ουσία του θέματος, εάν αυτό το οποίο είμαι υποχρεωμένος πρωτίστως να μη λησμονώ, είναι πως η όποια αναφορά μου πρέπει να γίνει σε ορισμένη προδιαγεγραμμένη μορφή;

Η αλήθεια είναι τόσο σεμνή, όπως και το φως; Και τέλος πάντων, έναντι τίνος αυτή οφείλει να είναι σεμνή; Έναντι του ίδιου του εαυτού της; *Verum index sui et falsi* {η αλήθεια είναι δείκτης του εαυτού της και του ψεύδους (Σπινόζα, ΗΘΙΚΗ)}. Ως εκ τούτου, έναντι του ψεύδους;

Εάν η σεμνότητα-μετριοφροσύνη συνιστά το χαρακτηριστικό γνώρισμα της έρευνας, τότε αυτό συνιστά γνώρισμα μάλλον του φόβου της αλήθειας, παρά του φόβου του ψεύδους. Η μετριοφροσύνη είναι ένα μέσο που αποθαρρύνει κάθε βήμα μου προς τα εμπρός. Αυτή συνιστά έναν άνωθεν προδιαγεγραμμένο φόβο της έρευνας ενώπιον των πορισμάτων της, είναι ένα μέσο αποτρεπτικό της αλήθειας...

Σοβαρά λοιπόν και σεμνά! Πόσο ασταθείς, πόσο σχετικές έννοιες! Που τελειώνει η σοβαρότητα και από που αρχίζει ο αστεϊσμός; Που τελειώνει η σεμνότητα και από που ξεκινά το άσεμνο; Έχουμε τεθεί σε εξάρτηση από την ιδιοσυγκρασία του λογοκριτή...

Αν αφήσουμε κατά μέρος κάθε τι το *υποκειμενικό*, ...άραγε ο χαρακτήρας του ίδιου του γνωστικού αντικειμένου δεν οφείλει να ασκεί καμία, ακόμα και την παραμικρή επίδραση στην έρευνα; αληθές δεν οφείλει να είναι μόνο το αποτέλεσμα, αλλά και ο δρόμος που οδηγεί σε αυτό... άραγε ο τρόπος διερεύνησης δεν οφείλει να αλλάξει μαζί με το γνωστικό αντικείμενο; Άραγε, όταν το αντικείμενο γελά, η έρευνα οφείλει να είναι σοβαρή, ενώ όταν το αντικείμενο είναι βεβαρυμένο, η έρευνα οφείλει να είναι σεμνή; Να λοιπόν που παραβιάζετε το δικαίωμα του αντικειμένου, κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο παραβιάζετε το δικαίωμα του υποκειμένου. Αντιλαμβάνεστε την αλήθεια αφηρημένα και μετατρέπετε το πνεύμα σε δικαστικό εισαγγελέα, που την καταχωρίζει ξερά στα πρακτικά» (Karl Marx, 1842, Comments on the Latest Prussian Censorship Instruction, <http://www.marxists.org/archive/marx/works/1842/02/10.htm>).

Για εμένα, το διακύβευμα αυτής της πειθαρχικής δίωξης, δεν ανάγεται στις επιμέρους αντιπαραθέσεις, στο ύφος, στον τόνο και στις διατυπώσεις που συνόδευαν αυτές τις αντιπαραθέσεις. **Το μείζον διακύβευμα αφορά έναν στρατηγικής σημασίας για την κοινωνία και την επιστήμη αγώνα που κλιμακώνεται τα τελευταία χρόνια με αφορμή τις επιχειρούμενες αντιδραστικές αντιμεταρρυθμίσεις στην παιδεία και ιδιαίτερα στα Πανεπιστήμια.** Ορισμένοι επιχειρούν συστηματικά να συσκοτίσουν την ουσία της σύγκρουσης και των διακυβευμάτων, εξαπολύοντας ένα πρωτοφανή προπαγανδιστικό μηχανισμό, ώστε αφ' ενός μεν να παρουσιάσουν τις αντιμεταρρυθμίσεις που επιδιώκουν ως δήθεν “αναγκαίες προοδευτικού χαρακτήρα θεσμικές αλλαγές, για το πανεπιστήμιο της αριστείας, για τη σύνδεσή του με την κοινωνία (βλ. αγορά), για λογοδοσία, επιχειρηματικότητα, ανταγωνιστικότητα” κ.ο.κ., αφ' ετέρου δε, να παρουσιάσουν κάθε αντίλογο ως δήθεν “ιδιοτελή συντεχνιακά και οπισθοδρομικά συμφέροντα, φωνές του παρελθόντος” κ.ο.κ. Ωστόσο, η σύγκρουση αυτή, αφορά θεμελιώδη ερωτήματα για τις προοπτικές της ανθρωπότητας, τα οποία συνοψίζονται στο εξής: **“ποια επιστήμη, ποιο πανεπιστήμιο σε ποια κοινωνία”.**

Το **πανεπιστήμιο** είναι ένας χώρος που επιτελεί την κοινωνική του αποστολή, ως πεδίο δημιουργικής σύζευξης της ελεύθερης επιστημονικής έρευνας με τη **διαπαιδαγώγηση ολόπλευρα αναπτυσσόμενων νέων επιστημόνων.** Είναι ένας χώρος, όπου **με μακραίωνους αγώνες και θυσίες έχει κατακτηθεί το προνόμιο και καθήκον της πανεπιστημιακής κοινότητας να στοχάζεται κριτικά και ορθολογικά πάνω στα θεμελιωδέστερα προβλήματα της κοινωνίας.** Και όπως έλεγε ο Ρήγας Φεραίος: «Όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά».

Τα τελευταία χρόνια λοιπόν, μέσα στη σύγκρουση για τους θεσμούς, τις λειτουργίες, το χαρακτήρα και τις προοπτικές του πανεπιστημίου, έχουν διαμορφωθεί με αρκετή σαφήνεια πλέον **δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα:**

1. **το στρατόπεδο της πιο άμεσης και απροκάλυπτης υπαγωγής επιστήμης και πανεπιστημίου στις “δυνάμεις της αγοράς”, στο κεφάλαιο,** της μετατροπής του πανεπιστημίου σε “επιχειρηματικό πανεπιστήμιο” είτε ακόμα και της μετατροπής του σε αυταρχικό εκπαιδευτήριο-επιχείρηση, με δομή διοίκησης που θα προσιδιάζει σε αυτήν μιας Α.Ε., με Διοικητικά Συμβούλια και μονοπρόσωπα όργανα εκτός λογοδοσίας και ελέγχου, που θα συμπεριλαμβάνουν φορείς του κεφαλαίου και των πολιτικών του εκλεκτών, με υποβάθμιση ή/και απάλειψη της βασικής έρευνας, των κοινωνικών – ανθρωπιστικών επιστημών και της φιλοσοφίας (ως μη κερδών),

με αναγωγή της διδασκαλίας σε μετάδοση χρηστικών πακέτων “συνταγών”, πληροφορίας και δεξιοτήτων με ημερομηνία λήξης, με αγοραία-αυταρχική αξιολόγηση και λογοκρισία, με εξέταστρα, δίδακτρα, πιστωτικές μονάδες κ.ο.κ. Σύνθημα αυτού του στρατοπέδου: **“επιστήμη και πανεπιστήμιο στην υπηρεσία της αγοράς και του κεφαλαίου”**.

2. το στρατόπεδο που αντιπαλεύει τα δεινά και τα εκφυλιστικά φαινόμενα στα ΑΕΙ, εμμένει στο δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του Πανεπιστημίου. Ενός πανεπιστημίου, όπου η ίδια η κοινότητα και κατ' επέκταση – η κοινωνία, με όρους αντικειμενικής-ορθολογικής τεκμηρίωσης, ελευθερίας, ελέγχου, λογοδοσίας και αυτοδιοίκησης-αυτοδιαχείρισης, θα προτάσσει ερευνητικές και εκπαιδευτικές κατευθύνσεις, όχι στη βάση ιδιοτελών κερδών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων, ούτε στη βάση αυταρχικών θεσμικών και εξωθεσμικών επιβολών, αλλά με γνώμονα την ίδια τη λογική της επιστημονικής έρευνας και των βαθύτερων αναγκών της κοινωνίας, όπως αυτές διαθλώνται υπό το πρίσμα της επιστήμης, της λογικής του ίδιου του γνωστικού αντικειμένου.

Η όποια αναγωγή της σύγκρουσης των παραπάνω στρατοπέδων σε φραστικές και υφολογικές εκφάνσεις της, είναι τουλάχιστον παρελκυστική. Έχω αφιερώσει το ερευνητικό και διδακτικό μου έργο στη μελέτη κομβικών ζητημάτων της επιστήμης και του Πανεπιστημίου ως θεσμού: Κοινωνικοφιλοσοφική διερεύνηση της συσχέτισης μεταξύ Επιστήμης, τεχνολογίας και εκπαίδευσης στη δομή και στην Ιστορία της κοινωνίας. Διερεύνηση της συσχέτισης εσωτερικής λογικής της έρευνας και ποικίλων βαθμών διαμεσολάβησης εξωτερικών ως προς την Επιστήμη επιδράσεων κατά την πρωταρχική εμφάνιση, διαμόρφωση και ανάπτυξη της Επιστήμης. Περιοδολόγηση των βαθμών και των επιπέδων νοητικής πρόσκτησης-ανασύστασης του αντικειμένου στην Ιστορία της Επιστήμης βάσει της ανάπτυξης της μεθόδου και των αντίστοιχων βαθμίδων του νοείν στη γνωστική διαδικασία (διάνοια και λόγος). Συγκεκριμενοποίηση της ιδιοτυπίας του γνωστικού αντικειμένου και της αντίστοιχης αιτιότητας, αιτιοκρατίας και νομοτέλειας, καθώς και των όρων και των ορίων αναγωγής-αναγωγισμού και χρήσης-ανάπτυξης ποσοτικών και ποιοτικών μεθόδων. Διακρίβωση της ιδιοτυπίας της εκάστοτε γνωσιακής συγκυρίας και της αλληλεπίδρασης-συναρμογής των προσδιοριστικών της εσωτερικών και εξωτερικών όρων-κριτηρίων. Συνάρτηση της κρισιακής γνωσιακής συγκυρίας με τη δημιουργία νέας γνώσης και την επιστημονική επανάσταση. Ανάδειξη της θέσης και του ρόλου των θεμελίων της Επιστήμης στην επιστημονική έρευνα και στην πολιτισμική

ανάπτυξη. Διερεύνηση της συσχέτισης γνώσης και πληροφορίας σε συνάρτηση με την πληροφορικοποίηση και διαδικτύωση της Επιστήμης και της παιδείας.

Ανάδειξη των νομοτελειών που διέπουν την επιστημονική έρευνα τη σχετική δραστηριότητα, τα κίνητρα και την προσωπικότητα του υποκειμένου που την ασκεί, σε συνάρτηση με την εναρμόνιση ή μη των παραπάνω με τους εκάστοτε συγκεκριμένους κοινωνικοοικονομικούς όρους, τη «δεσπόζουσα ζήτηση», τη θεσμική συγκρότηση, τα πολιτικά προτάγματα, κ.ο.κ.

Διερεύνηση των νόμων που διέπουν τη δημιουργικότητα και την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας δια της κριτικής αφομοίωσης, επανανοηματοδότησης και ανάπτυξης νοητικών μορφών-πολιτιστικών “καθόλου”, σε συνάρτηση με τις προοπτικές της Επιστήμης, της τέχνης, της τεχνολογίας, της παιδείας και της κοινωνίας, κ.ά.

Όπως έχω καταδείξει στις έρευνές μου (μαζί με άλλους εξαιρετους συναδέλφους από την ελληνική και παγκόσμια επιστημονική κοινότητα), ως προς τον χαρακτήρα, το περιεχόμενο και τα κίνητρά της, **η επιστημονική και παιδαγωγική δημιουργική δραστηριότητα, απαιτεί έμφαση στα εσωτερικά κίνητρα** (ανιδιοτελή αφοσίωση, προσήλωση στη λογική της έρευνας, ανθρωπισμό, αφοσίωση στην υπηρεσία της ανθρωπότητας, αγώνα με αυταπάρνηση για την αλήθεια κ.ο.κ.). **Κάθε προσπάθεια αναγωγής αυτής της δραστηριότητας σε επιχειρηματική** (με αντίστοιχες εμφάσεις στην ανταγωνιστικότητα, στις αγοραίες αξιολογήσεις κ.ο.κ.), **υπονομεύει και τελικά καταστρέφει τόσο την επιστήμη, όσο και το υποκείμενό της** (συλλογικό και ατομικό). **Η επιχειρηματική δραστηριότητα είναι εξ ορισμού και εξ υπαρχής ιδιοτελής, μονομερής και κοντόφθαλμη έναντι της ερευνητικής: δεν αποσκοπεί στην ανάπτυξη της επιστήμης και στις ανάγκες της ανθρωπότητας, αλλά αποκλειστικά στη μεγιστοποίηση της κερδοφορίας.** Είναι απαραίτητος λοιπόν ο αγώνας για επιστήμη και παιδεία ανοικτή στην κοινωνία, προσπελάσιμη από όλα τα παιδιά του λαού και όχι μόνο απ’ την ελίτ του πλούτου. Σύνθημα αυτού του στρατοπέδου: **“επιστήμη και πανεπιστήμιο στην υπηρεσία του ανθρώπου και της ανθρωπότητας”.**

Από τους φορείς του δεύτερου στρατοπέδου, έχει αναπτυχθεί **εξαιρετικά γόνιμη επιστημονική έρευνα και εκλαΐκευση των αποτελεσμάτων της.** Έρευνα διεπιστημονική (ιστορία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία και ψυχολογία της επιστήμης και της τεχνολογίας, λογική και μεθοδολογία της επιστημονικής έρευνας, αναπτυξιακή ψυχολογία, ψυχοπαιδαγωγική, γνωσιακές επιστήμες κ.ά.), που θεμελιώνει την

ανάγκη αντίστοιχης επιστημονικής οργάνωσης της θεσμικής δομής, του χαρακτήρα, του περιεχομένου και των προσανατολισμών του πανεπιστημίου. Έρευνα που καταδεικνύει τις καταστροφικές επιπτώσεις από τις μεθοδεύσεις των αγοραίων αντιμεταρρυθμίσεων.

Οι φορείς του πρώτου στρατοπέδου, δεν αγνοούν μόνο συστηματικά και επιδεικτικά τις διαθέσιμες έρευνες και τα πρακτικά-θεσμικά πορίσματά τους, αλλά και χλευάζουν την ίδια την αξίωση επιστημονικής αντιμετώπισης των διακυβευμάτων. Υιοθετούν άκριτα τα αγοραία νεοφιλελεύθερα δόγματα-ιδεολογήματα και τις αντίστοιχες χειραγωγικές-δημαγωγικές ρητορικές πολιτικών. Γι' αυτό και κάνουν συστηματική χρήση των ελεγχόμενων M.M.E. (τα οποία τους προβάλλουν κατά κόρον, αποσιωπώντας, διαστρεβλώνοντας και λοιδωρώντας τους εκπροσώπους του δεύτερου) και αποφεύγουν συστηματικά την ανοικτή, δημόσια επιστημονική αντιπαράθεση με το άλλο στρατόπεδο στο πεδίο των ορθολογικών επιχειρημάτων.

Όπου και όποτε εκτέθηκαν σε παρόμοια αντιπαράθεση, ηττήθηκαν κατά κράτος και γελοιοποιήθηκαν. Τα ρητά και αγοραία ιδεολογήματά τους δεν αντέχουν τη βάσανο της δημόσιας δημοκρατικής επιστημονικής κριτικής. Άλλωστε, οι φορείς αυτών των ιδεολογημάτων, κατά κανόνα, δεν έχουν σχέση με την πραγματική έρευνα και με το πνεύμα της επιστημονικής τεκμηρίωσης και αντιπαράθεσης (ή έχουν απωλέσει προ πολλού κάθε παρόμοια σχέση), μιας και προσφιλές τους πεδίο είναι αυτό της αγοραίας διαχείρισης-διοίκησης των πανεπιστημιακών υποθέσεων και της πρόθυμης εξυπηρέτησης των προτεραιοτήτων των εκάστοτε κυβερνώντων.

Το φαινόμενο αποκτά τραγελαφικές διαστάσεις τις τελευταίες δεκαετίες, με μια ειδική και διακριτή πλέον κατηγορία προθύμων: εκείνων που επί δεκαετίες είναι αγκιστρωμένοι στη διοίκηση των ΑΕΙ, και ενώ φέρουν βαρύτατες ευθύνες για τα εκφυλιστικά φαινόμενα, παρουσιάζονται σήμερα ως αυτόκλητοι “φορείς της κάθαρσης και της μεταρρύθμισης”, ως ηγέτες του “πανεπιστημίου της αγοράς-αριστείας”.

Τι απομένει λοιπόν σε όποιον δεν είναι ικανός, δεν μπορεί και δεν επιθυμεί την επί ίσοις όροις επιστημονική αντιπαράθεση για την επιστήμη, το πανεπιστήμιο και την κοινωνία; Η απάντηση κατά τα φαινόμενα είναι μία: η αυταρχική πειθαρχική δίωξη εναντίον των αντιπάλων, μέσω της εξουσιαστικής-διοικητικής ισχύος και των άνωθεν ερεισμάτων τους...

Είναι θλιβερή η σπουδή με την οποία κάποιοι επιδίδονται στη σύναξη λεπτομερών “ενοχοποιητικών” στοιχείων κατά αντιφρονούντων σε εκατοντάδες σελίδων.

Η πρωτοφανής κρίση των τελευταίων χρόνων, που παίρνει τα χαρακτηριστικά αποικιοποίησης της χώρας και κοινωνικού πολέμου εναντίον του λαού, εκ μέρους του χρηματοπιστωτικού άξονα Ε.Ε., Δ.Ν.Τ. και των ντόπιων ερεισμάτων του, οξύνει στο έπακρο την παραπάνω σύγκρουση, με την ταχύρρυθμη ιδιωτικοποίηση-καταστροφή θεμελιωδών κοινωνικών-δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών που κατακτήθηκαν με αιώνες αγώνων των εργαζομένων (παιδείας, υγείας, περίθαλψης, ασφάλισης κ.ο.κ.).

Δεδομένων των παραπάνω, εξέφρασα την άποψή μου εντός πανεπιστημιακής κοινότητας ως όφειλα, με ορθολογικά επιστημονικά, παιδαγωγικά και ηθικά κριτήρια ως εργαλεία για την ενάσκηση της ελευθερίας σκέψης, αξιολόγησης και κρίσης. Η φιλοσοφία που πρεσβεύω, ως στάση ζωής, επιτάσσει όταν έχω την πεποίθηση για το δίκαιο ενός ζητήματος, να αγωνίζομαι δημόσια για αυτό, χωρίς να υπολογίζω το όποιο κόστος, συσχετισμούς, είτε τις αντιδράσεις των εκάστοτε ισχυρών. Άλλωστε, όπως αποδεικνύεται και από την ίδια τη φιλοσοφία και ιστορία της επιστήμης, είναι καθήκον του επιστήμονα να μην υιοθετεί θεωρητικές αρχές, στάσεις, μεθοδολογία και πορίσματα βάσει του εάν και κατά πόσο αυτές είναι αρεστές στους εκάστοτε ισχυρούς. Γνώμονας για την επιστήμη δεν είναι η δημοφιλία των θέσεων και των πορισμάτων της στους εκάστοτε ισχυρούς. Επίσης, είναι βαθύτατη πεποίθησή μου ότι δεν αρμόζει στον επιστήμονα και στον πανεπιστημιακό δάσκαλο η σιωπή για τα κομβικά ζητήματα της επιστήμης, της παιδείας και της κοινωνίας, ιδιαίτερα σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης.

Συνειδητά δεν υιοθετώ το πρότυπο της τεχνοκρατικά εννοούμενης “καθηγητικής” Επιστήμης, διότι η Φιλοσοφία όταν δεν διέπει τη ζωή του ανθρώπου και δεν έχει κοινωνική απεύθυνση, στερείται νοήματος, ακυρώνει τον ερευνητή και τον πανεπιστημιακό δάσκαλο. Δεν αποδέχομαι την “ασφαλή σταδιοδρομία” δια της κομφορμιστικής συμπόρευσης με κυρίαρχα ρεύματα του συρμού και με τις αντίστοιχες οργανωτικές, διδακτικές και θεσμικές κατευθύνσεις και πρακτικές.

Είναι γνωστό ότι το είδος και τα αποτελέσματα της έρευνάς μου προκαλούν ποικίλες αντιδράσεις στην Πανεπιστημιακή Κοινότητα της χώρας, όπως έχει φανεί π.χ. από τη δημοσιοποίηση των θέσεών μου για τις καταστροφικές επιπτώσεις της άμεσης υπαγωγής Επιστήμης και παιδείας στις αγοραίες συγκυριακές σκοπιμότητες και από την αντίστοιχη θεσμική μου στάση.

Εάν οι απόψεις και οι κρίσεις μου, αν κάποιες φράσεις και διατυπώσεις μου, έχουν εκληφθεί από κάποια μέλη της κοινότητας του Ιδρύματος ως «κατηγορίες και χαρακτηρισμοί», είτε ως «υποτιμητικοί υπαινιγμοί», στο βαθμό που παρόμοια παρεξήγηση οφείλεται σε δικές μου ατυχείς διατυπώσεις και στη φόρτιση του διαλόγου, δηλώνω υπεύθυνα, ότι αυτό δεν ήταν στην πρόθεσή μου, και ζητώ συγγνώμη.

Επισημαίνω ότι τα ζητήματα που τίγονται στα εν λόγω κείμενα συνιστούν **δημόσια κριτική με πολιτική χροιά επί συγκεκριμένων χειρισμών και θέσεων δημοσίων προσώπων, λειτουργιών και θεσμών, με σαφή πολιτική χροιά, χωρίς την παραμικρή πρόθεση να θιγεί η αξία, η τιμή, το δικαίωμα στην προσωπικότητα και η υπόληψη κανενός.** Ο σεβασμός απέναντι στους θεσμούς και στα συλλογικά όργανα του Ιδρύματος και της χώρας, δεν σημαίνει άκριτη και αδιαμαρτύρητη αποδοχή κάθε θέσης και χειρισμού των αρχών. Εκ της θέσεως και του ρόλου τους, οι τελευταίες δεν τίθενται υπεράνω δημόσιας και ακαδημαϊκής κριτικής. Τουναντίον μάλιστα, τα διοικητικά όργανα του Ιδρύματος είναι θεσμικώς υποχρεωμένα (εκ της δημοσίας και ακαδημαϊκής θέσεως και του ρόλου τους) να επιζητούν, να ενισχύουν και να αφουγκράζονται την κριτική που τους ασκείται, να υποβάλλονται σε δημόσιο έλεγχο για τις πράξεις τους, ώστε ακριβώς κατ' αυτό τον τρόπο να επιτελούν το κοινωνικό έργο τους, διαφυλάσσοντας τα συμφέροντα, τη δημόσια εικόνα και το κύρος του Ιδρύματος.

Κάθε απόπειρα στοχοποίησης των εκάστοτε ασκούντων την κριτική και τελικά ποινικοποίησης της τελευταίας, υπονομεύει τα δημοκρατικά και ακαδημαϊκά ήθη και την εύρυθμη λειτουργία του Ιδρύματος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Α Ι Τ Ο Υ Μ Α Ι: Να γίνουν δεκτοί οι εν γένει ισχυρισμοί μου, ενστάσεις και το παρόν υπόμνημα για τους λόγους που λεπτομερώς αναφέρω σε αυτό και να απαλλαγώ κάθε κατηγορίας.

Με τιμή

Αναπληρωτής Καθηγητής
Δημήτριος Πατέλης